

ROGER NORMAN

Albion'un Rüyası

Çeviren: Sevgi Sanlı

YKY'de
10. baskı

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Edward Yeoman, amcasının çiftliğinde kütüphanenin arkasına saklanmış, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı bir kutu bulur. Kutunun içinden eski bir oyun tahtası çıkar. Oyunun adı "Albion'un Rüyası"dır. Edward kısa sürede üzerinde tuhaf simgeler olan kırmızı zarı ve esrarengiz çağrışımlar yapan oyun kartlarını kullanarak oyunu nasıl oynayacağını keşfeder ve büyüüne kapılır. Ama çok geçmeden "Albion'un Rüyası"nın basit bir şans oyunundan çok daha fazla bir şey olduğunu anlayacaktır...

Roger Norman'ın ilk yapıtı olan **Albion'un Rüyası**, bir sis perdesini aralayarak sizleri beklenmedik garip olaylar örgüsü içinde gerilim dolu bir yolculuğa çıkaracak.

Kapak resmi: Emre Özbay

ISBN 978-975-363-782-9

15 TL

9 789753 637824

ALBION'UN RÜYASI

Roger Norman 1948'de Londra'da doğdu. 20 yıla yakın bir süre Yunanistan ve Türkiye'de incir yetiştiriciliği yaptı. 1995-1996 yıllarında *Turkish Daily News*'da editör, 1996-1997 yıllarında Hacettepe Üniversitesi'nde yabancı uzman olarak çalıştı.

Türk-Yunan dostluğunu pekiştirmek için İstanbul ve Atina arasında 1200 km'lik bir yürüyüş yaptı.

Birleşmiş Milletler'de gelişim danışmanı olarak çalışmakta ve bu işi dolayısıyla çeşitli Asya ve Afrika ülkelerine seyahat etmektedir. *Albion'un Rüyası* (YKY, 1998) yedi dile çevrilmiştir.

Sevgi Sanlı İzmir'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Filolojisi'ni bitirdi. Devlet Tiyatroları'nda başdramatörlük ve dış ilişkiler yöneticiliği yaptı. Tiyatro, radyo ve televizyon için oyun ve müzikal yazdı. Devlet Tiyatrosu ve Operası için birçok oyun çevirdi. Radyo uyarlamaları yaptı. Oxford, Cambridge, Durham, Edinburgh ve Manchester üniversitelerinde konuk öğretim görevlisi oldu. 1993 yılında En İyi Tiyatro Eleştirmeni Ödülü'nü aldı.

Çevirdiği oyunlardan ve müzikallerden bazıları: Lillian Hellman, *Küçük Tilkiler* (*The Little Foxes*); Edward Albee, *Kılıpayı* (*A Delicate Balance*); Graham Greene, *Oturma Odası* (*The Living Room*); Peter Shaffer, *Küheylan* (*Equus*); G. Bernard Shaw, *Kırğımlar Evi* (*Heartbreak House*); Neil Simon, *Sevgili Doktor* (*The Good Doctor*); Willy Russell, *Rita* (*Educating Rita*); Václav Havel, *Şeytan Çelmesi* (*Temptation*), *Öp Beni Kate* (*Kiss Me Kate*).

*Roger Norman'ın
YKY'deki kitapları:*

Albion'un Rüyası (1998)

Ağaç Zamanı (2009)

Kırmızı Zar - Bir Dorset Muamması (2012)

Zincap - Bir Dostluk Hikâyesi (2015)

ROGER NORMAN

Albion'un Rüyası

Çeviren
Sevgi Sanlı

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 990
Doğan Kardeş - 122
—ilkgençlik—

Albion'un Rüyası / Roger Norman
Özgün adı: Albion's Dream
Çeviren: Sevgi Sanlı

Kitap editörü: Ebru Salmaner
Düzeltilen: Cenk Gündoğdu

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 693 00 08
Sertifika No: 36150

İngilizce ilk baskı: Albion's Dream, Faber and Faber, 1990
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Mart 1998
10. baskı: İstanbul, Nisan 2018
ISBN 978-975-363-782-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2008
Sertifika No: 12334
© Roger Norman, 2008

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir

İÇİNDEKİLER

- Oyunun Adı • 11
Tacir, Kral ve Kraliçe • 23
Dost Cellat • 33
Pellinore ile Puck • 48
Gömüttepe ile Kubbeli • 64
Zindan • 75
Doktor Ölüm • 86
Merlin • 99
Galahad • 120
Hod • 132
Yurt ve Elem Kapısı • 147
Halkalar Savaşı • 159
Kral Düşerken • 168
Devin Mezarı • 185

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

PHILOSOPHY 102

PHILOSOPHY 103

PHILOSOPHY 104

PHILOSOPHY 105

PHILOSOPHY 106

PHILOSOPHY 107

PHILOSOPHY 108

PHILOSOPHY 109

PHILOSOPHY 110

PHILOSOPHY 111

PHILOSOPHY 112

İşte Geçmiş, Şu An ve Gelecek zaman
Hepsi bir arada dikilmiş karşıma.
Ey Yüce Ruh, taşı beni kanatlarınla
Uyandırayım Albion' u gözlerine dolan
O uzun, o soğuk, o derin uykudan...

William Blake:
Jerusalem

Maro için

BÖLÜM 1

Oyunun Adı

Uzun, upuzun bir yolculuktan, iki bin mil aştıktan sonra, direk çukuru kazmasını, tarh açmasını, ağaç dikmesini, tavuk kesmesini, taş duvar örmesini öğrenmek varmış nasi-bimde; ama buranın toprağı Wessex topraklarına benzemez. Ağaçları bodurdur, ırmakları kurumaya yüz tutar, tepeleri tüm engelleri kaplayan tıkız fundalıklarla örtülüdür.

Ailem burada, evim barkım burada, gelgelelim Wessex'ten çok uzaklarda. Tepe dedin mi Hambledon'ın otluk yamaçlarını düşünürüm; ağaç dedin mi Dorset'te göklere yükselen dizi dizi akgürgenlerle kara yazgılı karaağaçlar belirir gözümün önünde; ırmak dedin mi Dorset Irmağı'nı görür gibi olurum: Kâh alçaktan dupduru akan, kıyıları buz tutmuş, kâh boz bulanık sellerle yükselen ya da yeşil sazlar, yusufçuklarla yaz şenliğine dönen ırmağı.

Yuva dedin mi, o ırmağın bir dönemeci gönlüme düşer. Orada annem beni yakalayıp kulağıma bir aşk efsunu üfle-miş olmalı. Belki de ilk turnabalığımı tuttuğum yerdir orası.

Blackmoor Vadisi yurdumuzdur ama kuzey bayırlarını aşınca, geniş sulak düzlüklerinin ötesinde, Quantockların eteğinde küçük Turnworth Köyü vardır. Babamın soyu soppu

oradan gelmiş. Amcamın çiftliği de oradadır. Bu küçük çiftliğe de, gelişigüzel büyütülen çiftlik evine de, ta çocukluğumdan beri derin bir sevgi beslerdim. Dönüm dönüm toprakların krokilerini çıkarır, beslenecek hayvanları saptar, bir gün kendi elimle devşireceğim, patates, elma, yulaf gibi ürünlerin ne bollukta olacağını hesaplardım. Ne tür köpekler yetiştireceğim, en ince ayrıntılarına kadar kararlaştırılmıştı. Av tüfeğimi duvarın tam neresine asacağım bile belliydi.

Eski çiftlik evinde kullanıldığını hiç görmediğim, beni büyüleyen bir geçmişin kokularını saklayan odalar vardı: Tanımadığım ataların, sonbahar akşamlarında önünde oturup, ekin diplerinde yiyecek aramak için alçalan yaban ördeklerini gözlediği küçük pencereler; deri kaplı kitap dolapları, rafalarında elli yıldır kimsenin el sürmediği kitaplar; kıyıda bucakta demet demet mumlar, her yerde kimsenin temizlemeye zahmet etmediği karış karış toz; ötede beride kocaman lazımlıklar, çatlak leğenler ve alabildiğine boş alan.

Koskoca banyonun bir köşesinde banyo teknesi ufacak bir yer kaplar, karşı köşede, bir kerevetin üstünde taht gibi bir tuvalet dururdu. Yılın yarısında soğuktan donmamak için sıkı sıkı ovalanarak yıkanırdık burada. Bir de dar, uzun kiler vardı. Her zaman boş duran rendeli tahtadan bir masayla som mermerden raflar başlıca eşyasıydı. Dışarıda hemen kimsenin ayak basmadığı geniş bir çimenlikle, hemen kimsenin göz atmadığı çiçek tarhları uzanırdı. Sebze bahçesi her zaman ürünle dolup taşar, heybetli at kestanesi bir çocuk ordusunun kestane tokuşturma oyunu oynayabileceği kadar bol meyve verirdi. İkinci çimenlikte in-cin top oynardı. Geçmiş zaman ürünlerinin ve hayvanlarının keskin kokuları sinmişti buralara. Bütün bunların ortasında amcamın sessiz, gösterişsiz bir yaşantısı vardı. Sanki çiftliğin sahibi değildi de, buralarda günlünün çektiği kadar yaşamasına izin verilmişti. Şatafata kaçmadan, değişikliklere özenmeden, alıştığı

eşya ile haşır neşir yaşayıp giderdi. Her sabah aynı kocaman fincanla çay içilecek, (otuz fincan raflarda boynu bükük beklerken) her zaman iki köpeği yanında olacaktı; Spot ile Nip adlarında iki Spanyol. Spot ölünce yerini başka bir Spot alır, Nip gider, yerine başka bir Nip gelirdi.

Onunla yaşayan bir de evde kalmış yaşlı Bayan Em Sharp vardı. Buranın asıl bekçisi, baba tarafımdan aile anılarının koruyucusu oydu. Onun gözetiminde çiftlik evi ne pırıl pırıl temizlenir, ne de daha fazla kirlenirdi. Hiçbir şey değişmesin diye ayak direrdi. En ufak bir değişiklik olmazdı. Çok kararlı bir kadındı Em Sharp, keski gibi sert, hayal gücünden yoksun bir kadın. Ama "oğlu" Jack Amcamın üstüne titrer, atmaca gibi her adımını izler, her niyetini şıp diye anlardı. Sonunda Jack Amca, evde bazı değişiklikler yapmak isteyince -artık ellisini aşmıştı- dünya evine girebileceğini, çevresi hızla çağa ayak uydururken çini tabakların fazla toz bağladığını fark edince, yaşlı kadına yol göründü.

Bayan Em Sharp, çiftlikte bir ömür boyu biriktirdiği eşyanın en değerlileri yanına verilerek yakındaki yaşlılar evine gönderildi.

Kendisini böyle başından attığı için Jack'ı kolay kolay bağışlayamazdı. Ama amcam evlenir ya da yaşam biçiminde köklü bir değişiklik yaparsa, Turnworth'teki sultanın sona ereceğini kalbinin ta derinliklerinde bilse gerekti. Belki de onu böyle titiz, böyle kılı kırk yaran bir kâhya kadın yapan bu korkusuydu. Jack Amca daha evlenip yeni evine taşınmadan, çay fincanından kömür kovasına kadar her şeyini değiştirmeden, Bayan Sharp ölüverdi. Amcamın yepyeni çevresine bu kadar çabuk, bu kadar rahatça uyum sağlaması, inanılır gibi değildi. Eski evin hava cereyanlarından, akan damından, köhneliğinden, hantallığından fütursuzca yakınıyordu. M5 otoyolu, arazisinin ortasından geçip parkın huzurunu sonsuza dek bozunca bile keyfi kaçmadı. Önceden uyarıldı-

ğını, zararlarının yeterince karşılandığını, trafiği tıkayan şişe ağzı gibi dar geçitlerin artık tarihe karıştığını söyleyip çıktı için içinden.

Amcamın evliliğinden çok, eski evin satılması ve otoyol yüzünden, Turnworth Parkı'nın bana miras kalması ile ilgili hayallerim sona erdi.

Çocukken babam beni Jack'a götürürdü. Bazen ailece onu ziyarete giderdik. Ama daha çok babamla ben, tüfeklerimiz, çapraz fişeklerimiz, yedek çorap ve kazaklarımızla yola düşerdik. Bir matara konyak, babamdan esen dostça bir hava, aramızda bir kaynaşma...

Sherhorn sırtlarından yukarı, Sedgemoore yokuşlarından aşağı arabasını hızla, güvenle sürer, virajları güzel alırdı. Sadece bir saatlik yoldu ama evden de, günlük hayhuydan da uzaklaşmış olurduk. Köpük köpük kabaran ırmağın kıyısı boyunca gençliğinin yeşil çayırlarına yaklaşırken babam, aile başkanı rolünü üstünden atar, daha genç, daha kaygısız görünürdü. Bir gün boyunca, babadan çok ağabey gibi davranırdı bana. Bütün bu ziyaretler sırasında babam, amcam ve benim ağzımızdan ters bir laf kaçırdığımızı anımsamıyorum.

Biraz daha büyüyüp amcama tek başıma gidince daha da iyi vakit geçirdim. Çiftlikte iş görürken peşine takılır ya da boş odalarda keşif gezilerine çıkardım. Bir gün –on iki yaşındaydım– bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; Jack arabayı alıp bir iş için Bridgewater'a gitmişti. Kendi başıma kalınca köpeklere baktım; civciv sürüleriyle oyalandım; Em Sharp öğle yemeğini hazırlarken başında dikildim. Sonra yukarı çıkıp boş odaların en uzak, en büyük olanına gittim. Oradaki büyük kitap dolaplarından biri merakımı uyandırmıştı. İçinde bilmediğim bir sürü kitap vardı. Victoria Çağı

romanları, seyahat kitapları, yanı başlarında daha yeni kurgusal yazın, Darnford Yates, Mary Webb, Henry Williamson...

Bazı kitapları raflarından çekip şöyle bir göz attım. Bir tanesini yerine koyarken rafın dibinde bir şey gözüme ilişti. Elimi uzatıp aldım. Bu iri, kırmızı bir zardı. Ama bildiğim zarlara hiç benzemiyordu.

İyice bakmak için pencere önüne götürdüm. Zarın her yüzünde ayrı bir simge vardı; bir haç, bir kule, bir kılıç, bölünmüş bir daire, taştan bir sütuna benzeyen bir şey ve bir kuru kafa. Zarın elle yapılmış olduğu belliydi, üstündeki incecik bıçak izlerini bile seçebiliyordum. Ayrıca yüzlerinin hiçbiri düzgün değildi.

Oturup simgeler üstünde kafa yorarken bu zarın bir oyunun parçası olabileceği zihnimde çakıverdi. Tekrar kitap dolabına gidip sıkı bir araştırmaya başladım.

Kitapları birer birer kaldırıp baktım. En alt rafın altındaki boşluğu ellerimle taradım. Orada en az on yıllık çerçöp birikmişti. Fakat şu gizemli zarla ilgili bir ipucu bulamadım. Sonunda koca kitap dolabını yerinden oynatmaya çalıştım. Çok ağırdı. Arkasına bakabilecek kadar duvardan ayırabilmek için epeyce zorlandım.

Orada karış karış örümcek ağları, toz toprak vardı. Koskoca bir fare yuva yapmış olabilirdi. Adam sen de, deyip ellerimi daldırdım.

Bir şey vardı, yassı bir kutu. Eskilikten dökülüyordu, fena halde kir bağlamıştı. Kutuyu açınca bir oyun tahtası, taşlar, iskambil kâğıtları ve bir takım heykelcikler buldum. Kapağın üstündeki pislik temizlenince şu ad ortaya çıktı: "Albinon'un Rüyası".

Tam o sırada Em Sharp'ın cırlak sesi merdivenlerden yükseldi:

"Edward, Edward! Orda ne haltlar karıştırıyorsun, ba-

kayım?" Dolabın yerinden oynatıldığını işitmiş olmalıydı. "O gacıır gucur sesler neydi? Bir muzurluk yapmasa ..."

Ne yaptığımı kavraması birkaç saniye sürmüştü. Hemen üstüme atıldı. Amma da çevikmiş kocakarı! Bulduğum şey beni böylesine heyecanlandırmasa, ona sahip olmak için böylesine yanıp tutuşmasam elimden kapabilirdi. Bu öykü de hiçbir zaman yazılmazdı. Ama ben ondan daha atik davrandım. Ayağı sendeleyince kutuyu kaptığım gibi, etrafında bir daire çizip kapıya koştum. Orada duraklayıp tepkisini ölçtüm. Yaşlı yüzü öfkeden al al olmuştu.

"Çabuk onu bana ver, Edward!"

Usluca geri çekildim.

"O kutu benim, sen el süremezsin. O benim malım." dedi.

Hışımla üstüme yürüyüp kutuyu elimden almaya davrandı. Duraksadım. Gerçekten onunsa el koymaya ne hakkım vardı. Ama daha güçlü bir haklılık duygusu kabardı içimde. Bu kutuyu kendi çabalarımla bulmuştum. Hiç değilse şimdilik benimdi.

Merdivenlere doğru seğirttim. Basamakları ikişer ikişer atlayarak iniyordum. Em Sharp arkamdan avaz avaz bağıryordu. Şiddetli yağmur altında soluk soluğa koştum. Bir dakika sonra, büyük ambarda, saman balyalarının arasındaydım. Saklandığım yerde bir süre bekledim. Kâhya kadın beni kovalamaktan vazgeçmişe benziyordu.

Oyun tahtasını kutudan çıkarıp önüme serdim. Üstünde kara mürekkeple çizilmiş, ortak merkezli beş daire vardı. Halkaların her biri değişik bir renge boyanmıştı, anlaşılan her biri değişik bir mekânı gösteriyordu. Birinci daire kül rengi, ikincisi kırmızı, sonra yeşil, mavi ve tam merkezde kara. Belli noktalarda kale ya da kuleler vardı. Her biri ayrı bir simge taşıyordu. Kırmızı zardaki simgelerin tıpkısı. Oyun tahtası öyle özene bezene yapılmıştı ki, elle çizildiğinin hemen ayırına varamadım. Çeşitli boya kalemleri ve mürek-

keplerle renklendirilmişti. Kutunun kapağına tekrar bakınca üstündeki adın da el yazması olduğunu gördüm, kara mürekkeple yazılmış güzel bir yazı. Çevresine yedi tane gül resmi yapılmıştı: Bir kılıcın kabzasını süsleyen pirinç rozetler gibi.

Kutuda oyun tahtasından başka, fiş yerine geçen kehribar boncuklar, değişik kişileri gösteren heykelcikler ve iki takım iskambil kâğıdı vardı. Bir de iri beyaz zar. Bu bildiğimiz zarlar gibi birden altıya kadar sayıları gösteriyordu. Bütün takım titiz bir işçilik, içten bir sevgiyle yapılmıştı. Babamın Çin Dominosunu anımsattı bana. Özellikle oyun kartları birer hüner eseri idi. Her biri özenle çizilmiş ve boyanmıştı. Arkalarında o yedi güllü örnek vardı. İki desteden daha kalın olanını aldım, en üstteki kartı açtım:

Tyson'du.

Hiç şüphe yoktu; karttaki resimde gözüme çarpan Tyson'un çizgileri, Tyson'un yüzüydü. Turnworth'teki saman balyaları arasında karşıma çıkivermesi beni şaşkına çevirmişti.

Tyson okulumun müdürüydü; aşırı düzen meraklısı, hırslı, zorbanın teki. Daha sonraki günler, haftalar boyunca onun yüzünü bu kartın üstünde tamı tamına göremedim ama gözler tıpatıp onun gözleriydi, kalın camlı gözlüklerinin ardından bakan keskin bakışlı gözleri. Kartın alt tarafında "Dost Cellat" diye yazılıydı.

"Dost mu?" dedim. Tyson dost değildir ki. Fakat büsbütün hakkını yemek de doğru olmazdı. Canı isteyince dostça davranabilirdi pekâlâ. Cana yakın bir adam havasına bürünebilirdi. Cellat rolüne yakışır mıydı? Bunu hiç düşünmedim.

Öbür kartlara bakmaya başladım. Bu sırada çiftlik evi yoluna sapan Jack'ın motor gürtlüsünü işittim. Araba kestane ağacının çevresinde döndü, saklandığım yerden başımı

uzatıp baktım, yağmur durmuştu. Em Sharp bana doğru koşuyordu. Oyun takımını kutusuna koyup balyaların arasına gizlerken Bayan Sharp samanların arasında başımı gördü.

Kapıdan bağırdı: "Edward, çabuk ol!" Ona kuşkuyla baktım. "Merak etme, onu almaya gelmedim. İyiye sakla. Jack'a bir şey söyleme sakın!"

Bunu öyle üstüne basa basa söylemişti ki, sözünü dinlememek aklımdan bile geçmedi.

Öğle yemeğinden sonra Jack beni sığırları beslemek için parka götürdü. İşimizi görürken içime kurt düştü. Acaba oyunum yerinde duruyor muydu?

Jack'a, "Gidip köpekleri getirsem ya. Koşup eğlenirler" dedim. Hızla eve yöneliyordum ki:

"Olmaz, getirme. Mandalara sataşılıyorlar. Burada işimiz bitince köpekleri çıkarırsın. İstersen tüfeğini de al. Bak bakalım, meyva bahçesinin arkasındaki göle ördekler inmiş mi?" dedi.

Amcamdan böyle bir davet binde bir gelirdi. Ama değerini bilen kim? Aklım fikrim ambardaki oyundaydı. Sığır işi bitince önden koşmaya başladım. "Bir bakayım, tüfeğim temiz mi?" diye seslendim, başımı çevirerek.

Korktuğum başıma gelmişti. Kutunun yerinde yeller esiyordu. Balyaların arasında yaşlı kadının bıraktığı aralığı gördüm. Ava çıkmadan önce bekledim bir süre. Jack gelmiş, tüfeğimi, köpekleri hazırladığımı görmüştü.

"Bir tanesi yeter. Spot'u al" dedi. Spot'u aldım. Meyva bahçesinin içinden geçtik. Elime tüfek alınca önce karatavuklara doğrulturdum, bir çulluk sesi duyunca kalbim duracakmış gibi olurdu. Ne var ki şimdi aklım başka yerdeydi. Spot'un önden koşmasına aldırmadım. Ben vuruş mesafesine varmadan küçük çamurcun kuşlarını havalandırdı. Tüfeğimi omzuma yerleştirip umutsuzca ateş ettim. Tüfek, benim beceriksizliğimi dünyaya ilan edercesine "GÜM!" diye patla-

dı. Bir süre sazlıkta oyalandım kuşun dönmesini beklemekten çok, Jack'a karşı mahçup duruma düşmemek için. Köpeğin kulaklarını okşayıp Em Sharp'ın eline geçen "Albion'un Rüyası"nı düşündüm. Acaba yok eder miydi? Geri alabilecek miydim?

Ben tepeye tırmanırken Jack meyve bahçesinin kapısından bet bet bakıyordu.

"Bu kadar uzaktan çamurcuna ateş etmenin bir anlamı yok" diye söylendi. "Kuşu ancak kanadından vurursun. Sazlıkların arasında suya düşer. Köpek de kokusunu alamaz. Bütün gece can çekişir kuş. Buna avcılık denmez", sözlerini vurgulayarak sürdürdü: "Bir daha deliler gibi koşturma köpeğimi. Kötü alışkanlıklar edinmesini istemem."

Jack ile çay sofrasına oturmak her zaman büyük zevkti benim için. Gürül gürül yanan bir ocağın karşısında, bir yanda TV, bir yanda tostlar, kızarmış hamur işleri, bol bol sarı tereyağı, ne fazla katı ne de cıvık, çikulatalı bisküviler, pastalar... "Ye, bol bol ye, hepsini gövdeye indir" diye gözümün içine bakan bir amca. Ama bu kez tadım tuzum kalmamıştı. Jack'ı kızdırmıştım. Şimdi de kendi kendimi yiyordum. İlk kez aramız açılmıştı. Ona saygı besler, düşüncelerine değer verirdim. O da rahatça amcalığını gösterir, törelerden ayrılmamasını beklemeyen gölge gibi sessiz yeğenin varlığından mutluluk duyardı.

Oyunu keşfettiğimden az sonra Jack ile dostluğumuza gölge düşmüştü. Üstünde durup düşününce, bu bir rastlantı değilmiş gibi geldi bana. Ama o anda havanın yumuşamasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Çaydanlık, örtüsünün altında hâlâ sıcacıkken, bir mazeret mırıldanarak Em Sharp'ı aramaya gittim.

Odasındaydı. Ön kapıdan girilince iki düzine basamakla buraya çıkılırdı. Jack'ın ocak başında oturduğu odadan hiç de uzak değildi ama Em Sharp'ın odası benim için yabancı

bölgeydi. Daha önce bir kez babamla girmiştım. İçinde yaşayan yalnız kadın gibi küçük, kasvetli bir oda. Şurasında burasında bir takım süsler, biblolar göze çarpıyordu.

Kapıyı tıklatınca beni bekliyormuş gibi hemen açtı. "İçeri gir, kapıyı hemen kapat" dedi. Kızgın değil de, tedirgin, sinsi bir havası vardı. Beni bir sandalyeye doğru itmeden gidip kapıyı dinledi. Oyundan bir iz bulabilmek için odayı şöyle bir iskandil ettim.

"Boşuna arama, bulamazsın" dedi. "Otursana. Oyunun benim olduğunu söyledim sana. Boşuna canını üzme. Benim için..." duraksadı, "benim için duygusal bir değeri var. Kimsenin el sürmesini istemem."

"Ama yıllar önce kaybetmişsiniz zaten. Ben bozmam, merak etmeyin. İlginç bir oyuna benziyor" dedim. Sesim gittikçe alçalıyordu. Nasıl da tutkuyla istiyordum onu yeniden ele geçirmeyi! Belki de bu yüzden renk vermemeye çalıştım.

"Ona baktın tabii." Gözlerini üstüme dikmişti. "Her şeyi gördün mü?"

Bu sorunun bir ağırlığı vardı. Tetikte olmam gerekiyordu.

"Evet, her şeyi" dedim.

"Şeyleri de mi?" birden durdu.

"Efendim?"

"Yo, yo... Sadece oyunu gördün değil mi? Oyun tek başına hiçbir şey ifade etmez. Yani yanında kurallar listesi olmadan."

"Ben liste filan görmedim."

"Liste filan görmedin. Buna şükretmelisin. Bir şekerleme al."

Şöminenin üstündeki büyük şekerleme kutusunu uzattı.

"Teşekkür ederim. Ama durun, bu oyundan fazlasını gördüm."

"Gördün ha?" gözlerini kıstı.

“Ne gördün bakalım?”

“Tanıdığım birini gördüm.”

Şimdi gerçekten ilgilenmişti. Dolabının en üst çekmece-sine göz attı. Demek oyun oradaydı.

“Tanıdığın birini ha! Ne demek istiyorsun?”

Doğru yolda olduğumu anlamıştım.

“Bir kartı tanıdım. Kartın üstündeki yüzü. Tanıdığım bi-rinin yüzüydü.”

“Hangi kart?” Bir yılan gibi tıslamıştı.

“Dost Cellat. Bizim okulun müdürü.” Sesi kesildi. Ken-disiyle savaşıyor gibiydi. Bir yandan da gözünü üstümden ayırmıyordu. Bir an sonra kalkıp en üst çekmeceye güçlükle yetiştii. Birtakım kâğıtların, peçetelerin altından oyunu çıkar-dı. Kutunun örselenmiş köşeleri onarılmıştı.

“Öyleyse oynamaya başlamışsın” dedi. Sesinin tonu be-ni şaşırtmıştı. Bir suça ortak oluyormuş gibi hem heyecanlı, hem ürkek.

“Bir kez oynamaya başlanınca, sürdürülmesine izin ve-rilmeli.” Kucağında kutuyla sandalyesine çöktü.

“Bunu sana teslim ediyorum. Benim değil, hiçbir za-man da olmadı. Bu oyun babanıydı. Kaderinde, belki de sa-na geçmesi varmış. Baban sana verilmesini istemezdi emi-nim. Hem babana, hem Jack’a karşı gelmek istemezdim. Ambardan aldıktan sonra buraya yakmaya geldim.” Şimdi kendi kendine konuşur gibiydi: “‘Son kez bakayım’ dedim. Will’in mektubunu gördüm. Okuyunca oyunu hatırladım. Bütün oynanan oyunları, o acayip, şaşırtıcı oyunları. Biraz daha alıkoymak istedim, yok edip ortadan kaldırmadan ön-ce. Belki senin gelmeni bekliyordum. Belki mektubu oku-manı istiyordum.”

“Yani oyunun kurallarını belirten bir mektup mu var?”

“Var ya... Hem kuralları belirten hem de oynayanı uya-ran bir mektup. Bu uyarıya kulak ver Edward. Oyunun sen-

de olduğunu Jack'a söyleme sakın. Bunu öğrenecek olursa nerede bulunduğunu söylersin. Ama benim adımlı bile anma."

Artık gerçekten kaygılı görünüyor, beni uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu akşam yatağının örtülerini açmaya geldiğimde, kutuyu yastığının altına koyarım, ne yaparsan yap, günah benden gitti. Ama gözünü seveyim, mektupta söylenenleri unutma sakın."

BÖLÜM 2

Tacir, Kral ve Kraliçe

Kutunun dibindeki bir zarfın içinde, babamın el yazısıyla yazılmış bir tomar kâğıt vardı. "Her kim 'Albion'un Rüyası'nı oynamak isterse" diye başlıyor, şöyle sürüyordu:

Verebileceği zararları düşünerek belki bu oyunu ortadan kaldırmam gerekirdi. Fakat bana öyle geliyor ki, başımıza gelen belalar oyunun kendisinden çok Jack'ın abartılı tepkilerinden ileri geliyor. Eninde sonunda bir oyun tahtası, birkaç kart, birkaç taş... Babam da bu oyunu oynardı biliyorum. Gelgelelim garip etkilerinden hiç söz etmemişti. Bana devrederken hiçbir uyarıda bulunmadı. Sadece öğrenilecek birkaç basit kural vardı. Bütün istediği aile dışında oynanmamasıydı. Bu bir aile mirasıydı. Babam ve dedem gibi titizlikle korumalıydım onu.

Oyunun tarihçesi üstüne hiçbir bilgi vermedi. Daha sonra öğrenmek istediğimde artık çok geçti. Babası oyunu elleriyle yapmış, kartları resimlemiş, tahtaya biçim vermiş. Yalnız zarlar çok daha eskiymiş. Ne kadar

eski olduğunu kendisi de bilmiyordu. Özellikle zarlar sıkı sıkı korunmalıydı. Bunlardan hiçbiri benim merakımı kamçulamamıştı. Aile yadigârı, sıradan bir oyun diye düşünmüştüm.

Bir süre Jack ile ben, büyük şaşırtmacalarla karşılaşmadan oyunu oynadık. Kış geceleri hoşça vakit geçirmek için iyi bir oyundu. Başlangıçta tek tuhaf olay "Tacir" kartının hep bana düşmesiydi. Hemen her elde bu kartı çekiyordum, bana hep uğur getiriyordu. Duraksamadan kaleleri aşıyor, karşılaşmalarda, savaşlarda şaşılacak bir beceri gösteriyordu. Jack'ın elindeki savaşçılar bile benim Tacir'le başa çıkamıyordu.

Sonra bir gece onu rüyamda gördüm. Yangından harap olan fabrikasının duman tüten yıkıntıları arasında duruyordu. İşçileri, şaşkın ve sessiz, çevresini sarmışlardı. "Yarın şenlik olacak!" diye haykırıyordu: "Yarın şenlikli bir gün."

Sonra birden bana döndü. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde sıcak bir dostluk okunuyordu. Yüzü artık Tacir kartındaki resme benzemiyordu. Yine de gözlerinde aynı zekice parıltı vardı. Ertesi gün karta baktığımda rüyamdaki adama pek benzetemedim ama gözler aynıydı.

Daha on yedi yaşındaydım, okul birincisi, rugby ve kriket takımlarının kaptanı. Babam, beni dava vekili yapmayı aklına koymuştu. Bu tasarımı pek iç açıcı bulmuyordum, ne var ki bana gösterilen yollarda uysalca yürümeye alışmıştım. Bir gün okulda müdürümüz beni yanına çağırttı.

"Bir arkadaşımın tanışmanı istiyorum" dedi. Orada yanıbaşımdaydı, rüyamdaki Tacir oturuyordu. Güneşten yanmış bir yüz, güçlü bir alın, belirgin bir burun ve o kurnaz, parlak gözler.

Müdürün hatırlı bir misafiri yanında terbiyemi takınmışım. Bu rastlantı yüzünden falso veremezdim. Bu bir rastlantıdan başka ne olabilirdi?

“Bu Henry Ness” dedi müdür. El sıkıştık. Yalnız kaldığımız zaman Henry Ness, bana bir soru yöneltti. “Ticarete atılmayı hiç düşündün mü, delikanlı?”

“Hayır” dedim. İşin doğrusu da buydu.

“Niçin?”

“Çünkü babam davavekili olmamı istiyor. Hem ben ticaretin ahlak dışı olduğunu düşünüyorum.”

“Madem ki bu kadar şiddetle karşısın, neden işin içine girip, düzeltmek için çaba harcamayasın?”

Gözleri parlıyordu. Bu gözler üstünüze dikilince manyetik alanına girmiş gibi oluyordunuz. Uzun uzun düşünüp taşınsa, bana meydan okumak için daha uygun sözler bulamazdı. Henry'nin hüneri buradaydı. İnsan sarrafıydı. O andan başlayarak geleceğimin çizgileri bütün bütün değişti.

Öyküsünün geri kalanını, hiç değilse özetini biliyordum. Bir yıl sonra, babam okuldan ayrılınca, Henry onu firmasına almıştı. Babam, onun önderliğinde iş dünyasına atıldı, parlak başarılar kazandı, sağlam bir yer edindi. Sanırım bu yolu seçmesinde etken olan ahlak ilkelerini de göz ardı etmedi.

Henry daha sonra vaftiz babam oldu. Ben de bu başarılı adamın çekiciliğine, neşeli havasına kapıldım. 1941'de Çin devletiyle büyük bir iş anlaşması imzaladığını, bundan az sonra Güney Londra'daki fabrikası bombalarla yıkılınca nasıl pijamasının üstüne paltosunu geçirip olay yerine koştuğunu işitmişim. Felaketi bir el hareketiyle savuşturarak, “Adam sen de, yarın şenlikli bir gün olacak!” demiş. Bu baş lafıydı.

Mektup sürüyordu:

“Hâlâ oyun kartını, rüyayı ve Henry’nin birden bire ortaya çıkışını bir rastlantı sayıyordum. Jack’a sözünü etmedim ama oyunda yeni bir gelişme vardı. Belki biraz da benim yüzümden. Tacir kartına özel bir önem vermeye başlamıştım. Seyrek de olsa Jack’ın eline geçince canım sıkılıyordu. Garip bir biçimde ticarete kazanacağım başarıyı Tacir’in oyundaki rolüne bağlar olmuştum. Oyun tahtasının merkezine yönelecek yerde kehribar boncukları biriktirmeye çabalıyordum. Gözde kalelerimden birinde pusu kurar, cüretli baskınlar ve şaşırtıcı saldırılarla fişlere el koyardım. Jack inatla merkeze doğru ilerlemeye çalışırdı. Gelecek olaylardan kısmen sorumlu olduğumu söylerken şunu demek istiyorum: Jack’ın işi ciddiye alması belki de benim kıskırtmamla oldu. O da favori bir kart seçti. Bütün oyunun en güçlü, en zor kartlarından biri: İsa kartı.

Şunu açıklamam gerekir: İsa, sadece üç sihirbazdan biridir, oyundaki gücü koşullara bağlı, kullanılması hüner isteyen bir kart. Yanlış zamanda oynanırsa bütün gücünü kaybeder. Ancak merkeze yaklaşıldığında çok değerlidir. Benim stratejim, Jack’ın İsa kartına güvenmesini sağlamak, güçlü olabileceği duruma gelmesine engel olmaktı. Akli fikri bu karta kavuşmaktaydı ve genellikle İsa, ona düşerdi.

Planım büyük ölçüde başarılı oluyordu. Çünkü Tacir’in gücü Dış halkalarda daha fazladır. Kaleler denetim altına alınınca karşı tarafın merkeze doğru yürütmesine engel olunabilir. Bunda savaşçı kartlar rol oynar. Ben kaleleri fethetmek, geçitleri kapatmak için savaşçılarımı cüretle ileri sürerdim.

Jack benim yöntemimi anlasa da, asıl amacın dene-tim değil, merkeze doğru ilerlemek olduğunu ısrarla söylerdi. Bazen üç sihirbazı elinde tuttuğu halde, kul-lanmasına engel olurdum. Zaman zaman kazandığı ol-sa da asıl üten bendim.

Oyun oynarken gittikçe ciddileşmeye başladı. Bir kez, bir kalede üç savaşçısını birden kaybedince ağla-maklı oldu.

"N'aparsın hayat!" dedim.

"Değil, hayat değil" diye haykırdı.

"Hayat değil, sadece bir oyun. Böyle olmaz hayat-ta."

Oysa böyle öfkeyle patlaması, artık oyunun onun için hayata çok yakın olduğunu gösterdi bana, belki de fazla yakın.

Üst kattaki büyük odada oynardık. Em Sharp bi-zim için şömineyi yakardı; ev ödevlerimizi bitirdikten sonra parka bakan pencerenin önünde geçerdik oyu-nun başına. Em fırsat buldukça bizi seyrederdi. Hiç konuşmaz ama hiçbir hareketi de gözden kaçırmazdı. Odada elektrik yoktu. Pirinçten eski bir gaz lambası-nın ışığında oturur, hava karardıkça fitilini açardık.

Bir gün şöminedeki kütük bir türlü tutuşamadı. Odun yaştı. Ortalık dumana boğuldu. Lambanın fitili tarazlanmıştı, alev oynaktı, şişe islenmişti. Jack bir kez olsun güçlü durumdaydı. Elinde hem İsa, hem Merlin vardı. Kâğıtlar kesilince Kral da ona düştü. Üçüncü Krallıktaydı. Dördüncüye geçmek için sadece bir kılavuz ihtiyacı vardı. Tam bu sırada Ölüm kartını çekti. Kırmızı zarı atınca da, zarların en kötüsü, Kurukafa düştü payına. Şimdi de beyaz zarı atacaktı. Altı geldi. Bir hamlede İsa'yı, Merlin'i, iki savaşçısını, Yargıç'ı ve Kral'ı kaybetti. Oyun onun için bitmişti.

Bu görülmemiş bir talihsizlikti. Bütün oyunlarımızda Ölüm ancak kıyıdan köşeden başını uzatmıştı. Şimdi ortalığı silip süpürüyordu. Jack hiçbir şey söylemeden odadan fırladı. Ben oyun takımını toplamak, ateşi biraz canlandırmak için geride kaldım. Birkaç dakika sonra aşağıda bağırırlar çağırırlar oldu. Merdivenlerden hızla çıkan ayak sesleri geliyordu. Kapı ardına kadar açıldı. Jack beti benzi uçmuş, titreyerek orada duruyordu.

"Bu kadar büyütme" dedim. "Sadece bir oyun." Korkuyla, öfkeyle haykırdı:

"Sadece bir oyun değil. Anlamıyor musun? Lanetli bir şey. Lanetli bir gerçek." Elleriyle yüzünü kapattı.

"Ne var, ne oldu?"

"Babam bir kaza geçirdi. Attan çok kötü düşmüş. Ölüyor Will, babamız ölüyor."

Doğruydu. Babamız o gece öldü. Beli kırılmıştı. Geç vakit pazardan dönüyormuş. Her zaman, pazardan eve sarhoş dönerdi. Kara Kuğu Hanı yakınlarında atı onu sırtından atmış. Hana taşımışlar. Bir daha bilinci yerine gelmemiş.

Bütün ilkbahar ve yaz boyunca, oyun rafında bekledi. Bir daha oynamayı hiç canım çekmiyordu. Kral'ın yitirilmesiyle o kötü rastlantı; hâlâ bir rastlantı gözüyle bakıyordum olaya. Bugün bile öyle düşünürüm. Başka ne olabilirdi? Bir yandan da korkmaktan kendimi alamıyordum. Bunun bir oyundan daha fazla bir şey olduğuna Jack yüzde yüz inanıyordu. Bu da sinir bozucuydu.

Yine de tekrar oynamamız için o ısrar etti. Ben bu arada Londra'ya taşınmıştım. Ama Noel zamanı altı günlük bir tatilim vardı. Jack çiftliğin idaresini neredeyse tek başına üstlenmişti. Daha on altı yaşındaydı

ama çok daha büyük gösteriyordu. Babamızın ölümü yüzünden eğitimi yarım kalmış, çiftlikte çalışmak kaderi olmuştu. Buna hiç karşı çıkmamıştı. Mutlu olduğunu sanıyordum. Komşu çiftlikteki bir kızla tanışıp ona âşık olmuştu. Eve geldiğim ilk gece, 1933 Noeli'nden birkaç gün önce oyunu ortaya çıkarmayı önerdi. Önce geri çevirdim.

"Beni kıramazsın," dedi; "son oyundan beri ne halere düştüm, görmüyor musun? Ben elimde hiçbir kart, hiçbir koz olmadan buraya tıkılıp kalmışım. Sen attığın her adımla başarı yolunda ilerliyorsun."

"Bunu sadece canımı dişime takıp çalışmaya borçluyum" dedim.

"Doğru, çalışıyorsun; ama bir kılavuz, biraz cep harçlığı, biraz da baht açıklığı yok mu işin içinde?"

"Ben çalışmıyor muyum sanki? Şu ellerime bak." Ellerini uzattı. Yara bere izleri taşıyan, nasır bağlamış, kirli eller. Bir de kendi ellerime baktım. Bembeyaz, yumuşacıktı.

"Ama oyunun bununla ne ilgisi var?"

"Sen hiçbir şey anlamaz mısın? Babam öldüğünde burada değil miydin? Tacir tekrar tekrar senin elinde görünmedi mi? Ben oyuncularımı ve taşlarımı birer birer kaybetmedim mi?"

Kardeşim için yüreğim burkuldu. Birbirimizden çok farklı yaradılıştta da olsak, yollarımız ayrılmış da olsa, onu severdim, hâlâ da severim. Oynamaya razı oldum.

"Ama bak, bu son ha?"

Oyunu kaybetmek niyetindeydim. Ona çaktırmadan önüme gelen fırsatları tepecek, taşlarımı gelişigüzel ileri sürecektim. Sabahleyin oynamamızı teklif ettim. Şiddetli bir yağmur vardı. Göğün dibi delinmiş gi-

biydi. Yağmur batıdan bataklığa doğru, verevine, sicim sicim iniyor, batı rüzgârı uzak kıyıların tuzlu solugunu getiriyordu. Büyük odanın penceresinde dikilmiş, Jack'ı bekliyordum. Ateş harıl harıl yanıyordu.

Bu sabah, bu oyunun defterini dürecektik. Parktaki yoldan gelen bir kıza gözüm takıldı. İncecikti, sarışındı, ayağına büyük gelen lastik çizmeler giymişti. Çimenlikteki tahta bölmeli çitin çevresi iyice ıslak ve kaygandı. Kız, midillilere, çitlere ve çamura alışkın birinin rahatlığı ile engeli aşiverdi. Ama yere basınca çizmeleri kaydı; böğürtlenlerin üstünde buldu kendini. Düşerken orası burası yırtılmış, üstü başı çamur içinde kalmıştı. Derhal ayağa fırladı, yağmurlu gökyüzüne bakarak tatlı tatlı gülümsedi. O sırada beni görmüş olmalı, pencereye bakarken dudaklarında hâlâ o gülümseyiş vardı. Onun yüzünü ilk kez orada gördüm.

Ben kıza bakarken Jack odaya girdi. Pencerede, yanıma geldi. Kime baktığımı görünce yüzü kızardı.

"Bu, Sue!" dedi.

Tahmin etmiştim.

"Güzel kız" dedim.

Güzeldi.

Ama neler olacağını bilemezdim. Jack biz oyun oynarken, kendisine uğur getirsin diye Sue'nun yanımızda olmasını istiyordu. Ona oyunun yalnız aile içinde oynanabileceğini hatırlattım.

"Bu, izleyenler için değil" dedi. Ben onlar için geçerli olduğunu ileri sürdüm. Aslında kızın oyuna karışmasını istemiyordum. Neden mi? Nedenini ben de bilmiyordum.

"Ya Em'e ne diyeceksin? O bizi izliyor."

"Em, başka. O aileden sayılır."

"Pekâlâ, Sue da aileden sayılır."

Bu kızı ne kadar ciddiye aldığını anlayamamışım. Oraya gelmesine boyun eğmek zorunda kaldım. Kısa bir süre sonra Jack kızı odaya getirdi.

“Umarım bir çocuk oyunu oynadığımız için bizi hoş görürsün. Bu bizim eski bir adetimizdir” dedi.

Sue “Benim için fark etmez” diye karşılık verdi. İki kardeşi izlemekten hoşlandığı belliydi. Oyunla da ilgilenmiş, renkliliği, karmaşıklığı, anlamının ve amacının yavaş yavaş açıklığa kavuşması onu sarmıştı.

Kalelere, savaşımlara aldırmadan, pervasızca oynuyordum. Taşlarımı kaybediyor, fiş biriktirmeye çalışmıyordum. Jack buna karşılık çok dikkatli davranıyor, esaslı hamleler yapıyor, kaleleri zaptedip kehribar boncukları önüne yığıyordu. Göz göre göre kaybediyordum ama keyfim yerindeydi. Eninde sonunda bir oyundu bu. Jack kaybetmek için dümenler çevirdiğimin farkında değildi.

Sonra İsa kartı bana düştü. Kral da önüme geldi. Jack’ın önünde Kraliçe duruyordu.

Öykünün bu bölümünde kâğıdın yan tarafına çiziktirilmiş bir not vardı. Yine babamın yazısıyla şöyle deniyordu: ‘Bu kart o zamandan beri kayıptır. Yerine yenisi konulmamıştır. IX. IX. 55’ Kraliçe sözcüğünün üstünde bir yıldız vardı.

Bir anda oyunun talihi büsbütün dönmüştü. Tacir elimdeydi. Gelişigüzel oynasam da beni kandırmaya başladı. Bütün geçitler açıldı. Jack kalelerini kaybedip çıkış noktasına döndü. Sonunda, Dördüncü Krallıkta İsa kartını oynamam gerekiyordu. Kısa bir süre sonra Tacir Kraliçe’yi kazandı. Jack birden ayağa kalkıp hiç-

bir şey söylemeden odayı terk etti. Yağmur dinmişti. Aşağıdaki dış kapının "Güm!" diye kapandığını işittik. Pencereden bakınca Jack'ın çimenlikten parka doğru geniş adımlarla ilerlediğini gördük. Çitten atlarken o da düşüp çamurlara bulandı. Küfrederek ayağa kalktı. Az sonra gözden kayboldu.

Sue onun haline üzüldü. "Daha çocuk, sadece bir oyundu." dedi.

Sue'ya âşık olmak istemiyordum; ama ta başlangıcından beri çok geçti: Daha ilk görüşümde iş işten geçmişti.

Jack ile ben oyunu bir daha oynamadık. Açılan yara güçlkle onuldu. Sue'ya, Jack'ın benden daha iyi bir erkek olduğunu içtenlikle söyledim. "İyi olmasına iyi; ama henüz erkek değil" dedi.

Beni seçerken belki büyük kentin, renkli ve hareketli ticaret dünyasının çekiciliğine kapılmıştı. Ama hiç sanmıyorum. Sue'yu iyi tanırım. Daha sonraları çiftlikleri, ağaçlı yolları, ayın kırlarda sıkça gözlenen değişimlerini özlemeye başladı.

Aşağıda sıralanan oyun kuralları babamdan öğrendiğim gibidir. Hiç değilse aklımda böyle kalmış.

Benim oyundan öğrendiklerimin de payı vardır, şüphesiz.

Mektup şu imzayı taşıyordu: William Yeoman, Londra. 1939.

Ayrı bir kâğıtta küçük, işlek, okunaklı bir yazıyla oyunun kuralları belirtilmişti. Sonunda annemin yazısıyla şöyle bir not düşülmüştü: "Bu oyunu sevmiyorum. William atmak istemediği için saklıyorum. Her kim oynarsa bunun bir oyun, sadece bir oyun olduğunu unutmasın: Suzan Yeoman, Ekim, 1955."

BÖLÜM 3

Dost Cellat

Oyun beni büyülemiş, babamın öyküsü merakımı kamçılamıştı. Şimdi iş, oynayacak birini bulmaya kalıyordu. Verilen talimata göre oyuncu hem erkek, hem aileden biri olmalıydı. Erkek kardeşim daha akli ermeyecek kadar küçüktü.

Bir iki kuzenimi düşündüm. Ama uzakta oturuyorlardı. Kendilerini doğru dürüst tanımıyordum. Bir tek olasılık vardı: John Hadley. Hadley, ancak ikinci kuşaktan akrabaydı, babamın amcasının torunu. Ama biraz zorlamayla aileden biri yerine geçebilirdi. Ayrıca, başka çarem yoktu. Ya Hadley, ya hiç kimse.

Hadley'le aynı okuldaydık. Orta Surrey'in koruluk bölgesinde, özel bir hazırlık okulunda. Bir kitap kurdu, bilmece-lerde ve satrançta birinci, ayaklı bir sözlük, ayaklı bir kitaplık. Fantastik öyküler anlatır, tarihin en can alacak bölümleri ondan sorulurdu. Hadley'le iyi arkadaştık. "Albion'un Rüyası"na merak saracağını adım gibi biliyordum.

1960 Eylül'ünde, yani okul döneminin ilk akşamında, ona açıldım. Hemen takımı görmek istedi. İlk fırsatta soluğu koruda aldık. Orada oyunun esrar perdesini araladım. Kimseye söylememesini sıkı sıkı tembih ettikten sonra, kuralları

açıklamaya başladım. Kurallar listesini babamın mektubundan ayırmıştım. Ama Hadley daha çok oyun takımıyla ilgilendi. Kartları, taşları çabuk çabuk gözden geçirdi. Oyunun çeşitli aşamalarıyla ilgili sorular sordu. Esasını kavradıktan sonra hemen oynamaya başlamak istedi; ama iki zil arasında ancak yirmi dakikamız vardı. İşi aceleye getirmek istemiyordum. Başlanan bir oyunu yarıda bırakmanın şans getirmediğini söyledim.

Hadley "Bu gidişle hiç oynayamayız" dedi.

"Haydi gel, bir el oynayalım."

Tam o sırada Charlie Tom'un, rodendanlar arasında gizlendiğini fark ettim.

"Eyvah! Tom" dedim.

Hadley "Git işine Tom!" diye onu tersledi.

Ama bütün konuştuklarımıza kulak kabartan Tom'un bir yere gideceği yoktu. Biz geldiğimizde korulukta olduğunu, bu dönem için uygun bir kamp yeri aradığını söyledi.

Bir sigara yakarak: "Sonra siz iki salak boy gösterdiniz" dedi.

Koruya çıkmamıza ancak belli zamanlarda izin verilirdi. Ama Charlie Tom yasakları açıkça hiçe sayardı. Onu ya koruda bulurdunuz, ya da korunun kıyısında içine dalmak için beklerken.

Geddes, Hopper ve öbür öğretmenler onu zaptı rapta alabileceklerinden umudu kesmişlerdi. Zaman zaman sabırlarını taşırır, işin ölçüsünü kaçırdığında Tyson'a rapor edilirdi: Çift eksileri boldu. Bir kez üç eksi alarak rekor kırmıştı.

Tom'un üstünden bıçaklar, sigara paketleri eksik olmazdı. Vahşi, bıçkın, dayaklara, sopalara pabuç bırakmayan bir oğlan. Ödüllere de, cezalara da kulak asmayan içgüdüleriyle ormanların özgürlüğünü özleyen, Surrey'in Tom Sawyer'ı.

Okulun kurşuni pamukludan gömleğini, kısa pantolonunu giyip, çizgili boyun bağını taksa da, eski Slav ya da Ro-

ma oymaklarının ruhuna yakındı. Gür kara saçları, kara yağız bir teni vardı. Ceplerinden ya da odaların karanlık köşelerinden bulaşmış, çamur, toz, mürekkep lekelerinden görünmezdi parmakları.

Ne kadar azarlansa da, en önemli toplantılarda öksürüp tıksırmadan duramazdı. Kiliseye gitmeden beyaz gömleğini lekelemenin bir yolunu bulurdu. Sınıfın sonuncusu, haylazların haylazıydı. Ana-babalar ya da çocuklarını okula yazdırmak isteyenler geniş bahçelerde gezinirken, Tom'u gözlerden saklamak için çaba harcanırdı. Macellan'ın dünya çevresindeki yolculuğunu anlatan ödevini bir ekonomi başyapıtı olarak anımsarım. Söylediği sadece: "Zorlu yolculuktu" olmuştu.

Tom bana bir sigara uzattı. Daha sekiz yaşındayken, Oxshott Woods'daki alaçamlar arasındaki evlerinin bahçesinde bana sigara içmeyi o öğretmişti. Beni hem heyecanlandıran hem hasta eden bayat, pis "Weight" sigaraları bulunurdu zulasında. Evlerinin bahçesindeki barınağı yuvarlak, gözlerden irak ilkel bir yurttu. Her okul yılında da koruda buna benzer bir barınak yapardı. Daha okulun ilk gününde yerini seçmiş, yurdunu yapmaya başlamıştı. Üstü başı leş gibiydi.

"Bunu senin yanına koymazlar" dedim. Çoğu zaman onun için kaygılanırdım. Ama ona vız gelir tırıs giderdi. "Ne var bunda?" diyerek üstündeki çam iğnelerini silkti... "Gelin de yeni barınağımı görün."

Hadley hâlâ ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Git burdan, pis Tom" diye çıkıştı. Tom'un varlığı onu rahatsız ederdi. Taban tabana zittılar.

Tom onu kaale bile almadı. Bana döndü: "Bak Yeoman, beni de oyuna alırsanız, yurdumdan yararlanabilirsiniz. Orası güvenli. Ben de etrafı kolaçan eder, size göz kulak olurum" dedi.

Hadley: "Bu oyun yalnız ikimiz için" diye kestirip attı.

“Ben oynamak istemiyorum ki zaten” dedi Tom, “sizi izlerim.”

Barınağın yeri harikaydı. Hadley bile bunu gördü: Çam iğneleriyle kuşatılmış derince bir çukur, çevresinde sık rododendron bitkilerinin örttüğü bir siper. Rahat ve gözden uzaktı. Nedenini pek bilmiyordum; ama Tom’un bize gözcülük etmesinden yanaydım. Belki Hadley ile ben birbirimize çok benziyorduk. Gölgesi ormanların, gizli kapaklı işlerin yabancısıydık. Oysa bütün bunlar, Tom’un doğasına tıpatıp uyuyordu.

Daha ilk oyunumuza başlayamadan okul çanları dan dun çalmaya başladı. Yeni çanlar dönemine doğru koşmaya başladık. Çanlar, yine çanlar, artılar, eksiler, okul kantini, sabah duaları, kapılar, o cehennemi koku: Büyük mutfaklardan dalga dalga yükselen lahana ve salça kokusu, kıvrılıp öğretmenler odasını bulur; oradan sigara dumanı, meşin eşya ve kitap tozu yüklenir; kalın halıları ve yüksek raflarıyla tertemiz kitaplıktan geçer; Tyson’un çalışma odasının bulunduğu koridordan cila ve paspas suyu kokusu toplar; ayak yollarının, hamamların özel katkılarıyla, ayakkabı dolabına, o küçük, deri, boya, vernik, kuru çamur barınağına yönelir; soyunma odaları ve duşlardan sonra, oyun tahtasına tosalar; sonunda jimnastik salonuna ulaşırdı. Burası Tyson’un en ünlü, en özenli gösterilerinin dekoruydu.

Çünkü Tyson bu gürhunun kralı, bu çöplüğün horozuydu. İpek astarlı başöğretmen çüppesi, geniş, parlak boyun bağları, ışıldayan gözlükleri, o meymenetsiz görünüşlü ayakkabılarıyla kabardıkça kabarırdı.

Bu dönem iyice lanetliği üstündeydi; ülseri tutmuştu. Öfkesi burnundaydı. Vara yoğa öfkelenmek şanıındandı öteden beri.

Öğretmenlere, öğrencilere, aşçılara, hizmetçilere, havaya, arabalara, yollara, hükümetlere kızar; bu gezegenin sa-

kinleri olan milyonlarca budalaya ateş püskürürdü. Tabii kendisini, kendisi gibi birkaç seçkin adamı, bir iki arkadaşını ve Winston Churchill'i saymazsak.

Tom'dan ölesiye nefret ederdi, tabii. Hadley'i umursamazdı çoğu zaman. Hadley'in, onun gözüne girmesi zordu. Ayrıca, Hadley'in özgün kafa yapısının, muzur düşünceler üretmeye elverişli olduğundan da kuşkulanırdı sanırım. Ayrıca Hadley futbol sahasında, ayağındaki ayakkabıyı attığı toptan daha uzaklara fırlatan beceriksizlerden biriydi; atış sahasında attıkları ise hep karavana. Böylece Tyson onu yayılım ateşine tutma fırsatını bulurdu ama genellikle Hadley'e pek ilişmez, durmadan akan burnu bile onun sataşmalarına hedef olmazdı.

O okul dönemi, bir gün önce söndürülen bir yangının sıcak külleri üstünde koşuşan dört çocuğun sıra dayığından geçirilmesiyle başladı.

Bir hafta boyunca koruya çıkılması yasaklandı. Oyunu maymun-şaşırtan ağacının yanındaki çalılıklarda oynamaya çalıştık; ama çocuklar durmadan gelip geçtiği için vazgeçtik.

Sonra Harkus futbol formasını kaybetti. Bütün okul tepeden tırnağa arandı. O haftanın filmi gösterilmedi, kuru yasak bölge ilan edildi.

Garrick ile ben S.S. Britannia'yı, bir oyuncak gemiyi, atış sahasının dışına düşürdük, aynı gün büyük piyanonun ön ayağında bir çizik fark edildi. Tyson öfkesinden küplere biniyordu. Lağım çukurlarını temizletti. Orman hâlâ yasak bölgeydi.

Tom sonunda, orman yasağına aldırmadan, açılış oyununu oynamamız için ısrar etti. "Orman yasakmış, değilmiş, böyle şeyler bana vız gelir" dedi.

Gerçekten, boş olduğumuz bir öğleden sonra, kolayca ağaçların altına sığındık. Oyun Tom'un yurdunda kuruldu. Oyunun esaslarını kavramak biraz vaktimizi aldı. İlk elde

ancak İkinci Krallığa ulaşabildik. Halkaları ele geçirmek için yaptığımız mücadele uzun sürdü. Ben daha başlarda Dost Cellat'ı çekmiştim. Elimdeki karttan Tyson'un bana dik dik baktığını görünce, bir daha afalladım.

Cellat, Birinci Krallıkta, güçlü bir kişiliktir; özellikle bir kalede korunursa. Askeri saf dışı edip geçitleri kapadı hemen. Sonra Hadley, Pellinore'u çekti. Bu yaşlı bir savaşçıydı. *Alice Harikalar Ülkesinde'*yi resimleyen Tenniel'in yarattığı Beyaz Şövalyeyi andırıyordu. Üç savaşçıdan en az güçlü olanıydı belki. Ama şaşılacak bir direnci vardı: Onu üst üste yenilgiye uğratsanız da tekrar karşınıza dikiliyordu. Hadley'in hayranlık duyduğu kahramandı: Kendi halinde, mahzun yüzlü ama inatçı, kolay pes etmeyen, eski bir dünyanın saflığını taşıyan şövalye. Cellat onu alt edip kaleye götürdü, mahkemeye çıkarttı. Fakat Pellinore, Yargıç'ı mat edip kaçtı.

Cellat'ın yardımıyla birinci oyunu ben kazandım. Ama karşı safta çarpışırken bile, Pellinore'a yakınlık duymam garipti doğrusu. Sonunda özgürlüğüne kavuşup ormana dalınca sevinmişim.

Daha sonraki çekişmelerimizle kıyaslanırsa, o ilk oyunlar heyecanlı sayılmaz. Taşları tanımak, stratejileri öğrenmek zaman aldı.

Oyun daha çok halkaların kazanılması ekseninde dönüyor ve şu iki kişi; Cellat'la Pellinore birbirlerine rakip oluyorlardı. Hadley, birkaç kere Cellat'ı çektiğinde elinden attı. Bu karttan nefret etmeye başladığını söyledi. Oysa Pellinore'u ele geçirmek için can atıyordu.

Babamın, mektubunda bu oyunun gizemli olanakları üstüne yaptığı uyarıyı unutmuştum. Gel gelelim Pellinore ile Cellat arasındaki çekişmeler ilgimi çekiyordu. Birbirinden daha farklı iki kişilik olamazdı. Cellat'ın işi gücü hile, dolap

çevirmek ve hainlikti. Kral'ın sadık bir kölesiydi. Kral ne zaman bana gelse, bu ikisi Birinci Krallıkta yenilmez bir güç oluşturlardı. Yine de Pellinore kalenin içinde öbür kişileri kendi safına çekmeyi başarırdı. Tacir, Papaz hatta Yargıç ona destek olurlardı. Hadley, bu garip çekiciliği açıklayacak bir şeyi kurallarda göremediğini söylerdi. Bu ancak Pellinore'un kişiliğiyle açıklanabilirdi ona göre.

"Kutsal bir amaç uğruna umutsuzca, sonuna kadar dövuşen o eski şövalyeleri andırıyor" dedi bir gün. "Ne gençliği, ne aman aman bir gücü, ne de sihirli silahları var. Ne Lancelot, ne Beowulf, ne de Achilles ile boy ölçüşebilirdi, yine de yaman dayanıyor. Hiçbir şey iradesini sarsamaz. Yalnızlığın da gücü var onda. Uşakları, yoldaşları yok; tek başına. Yalnız bilmek istediğim şu: Nasıl oluyor da yücelmesine olanak sağlıyor şu oyun? Alt tarafı bir deste kâğıt, iki zar ve bir tahta değil mi?"

Sustum.

"Öyle değil mi?" diye yineledi.

Ona ne babamın mektubundan ne de Em Sharp'ın uyarısından söz etmiştim. Oyunu da, oyunla ilgili gizleri de kiskançlıkla korumak istiyordum. Yakın aile çevreme aittiler. Oyunu saran gizem benim, ancak benim olmalıydı.

"Tabii öyle" diye karşılık verdim.

"Öyleyse bunca gizlilik niye? Niçin orman köşelerinde, o lanet Tom tepemizde dikilirken oynuyoruz? Haa, ayrıca, bazı fişler kaybolmuş."

Fişleri alıp saydım. Haklıydı. Kehribar boncuklardan yarım düzine kadarı noksandı.

"Tom almıştır" dedi hışımla.

"Ne diye alsın? Tom birkaç kıytırık fişi ne yapsın? Yurtta düşürdük herhalde."

"Belki. Ama bundan sonra dikkatli olalım. Fişler sahibi kehribar değil mi?"

“Yok canım.”

“Bence sahicidir. Tom bunun için onlara göz koydu. Bana bak, madem ki bu oyunun gizemli bir tarafı yok neden açıkça oynamıyoruz? Neden başkalarını da oyuna almıyoruz?”

“Sana söyledim ya, aile içinde kalması gerek. Bir aile geleceği bu. Verilen talimatta öyle yazılıydı. Unuttun mu?”

“Benden gizlediğin bir şeyler var. Söylersen iyi edersin. Nasıl olsa öğrenirim ben.”

“Sen ne kadar biliyorsan ben de o kadar biliyorum” diye direndim.

Tyson’un ülseri gittikçe azıyordu. Kendine de, etrafındakiilere de dünyayı dar etmeye başlamıştı. Son kampanyası gülünç mü gülünçtü. Şimdi yirmi beş yıl sonra bile, o günlerle tanık olan bir kimse, kirli donlar olayını unutamaz.

Bir sabah duasından sonra Tyson, öğrencilerin jimnastik salonunda kalmasını istedi. İdari işler yöneticisi Bayan Daphne dışında, bütün personelin gitmesine izin verdi. Gidenler kurtulduklarına sevinmişlerdir. Kocaman karton bir kutu getirilip Tyson’un masası üstüne törenle konuldu. Tyson masasının başında, kalın mercekli gözlüklerini çıkarıp, cübbesinin eteğiyle sildi.

“Civardaki kasabanın namuslu esnafı karşısında okulun şerefi on paralık edilirse, buna yol açan haylazların tepesine balyoz gibi inerim. Burada, üzüntüyle belirteyim ki temizlik ve hijyen kurallarını hiçe sayan birtakım kendini bilmezler var. Bayan Daphne tanışımdır –bu arada fena halde sıkıldığı belli olan kızıl saçlı Bayan Daphne’ye baktı– her hafta çamaşırhaneye gönderilen kirli külotların sayısı gittikçe artıyor. Burada, bu kutuda leş gibi çamaşırlar var”. Öfkeden patlamamak için kendini zor tutuyordu. Karşısındaki bacaksızlar kendilerini hizaya getirecek tek adam olduğunu öğrenmeliydiler. Gelecekleri onun elindeydi.

Kutuyu açtı.

"İşte!" Kirli çamaşırları ortaya dökecek sanmıştık. "İşte, en iğrenç, en mülevves olanların sahipleri." Masasındaki bir kâğıda bakarak, on iki adı ağır ağır okudu. Bazı adlarda yüzünü daha fazla buruşturuyordu. Sonra sıralar arasındaki aralıkta ilerleyerek, çocukların suçlu bakışlarını yakaladı. "Sen... Sen... ve sen Johnny Garrick, senden hiç ummazdım. Yatakhane sorumlusu, birinci futbol takımındaki on birden biri... Tabii bazılarımızın ter sorunu var. Sen, Johnny Garrick, durmadan koşar, oyunlarda çok çaba harcarsın. Buraya gel Garrick!" Masasına dönüp oturdu. "Buraya gel, Johnny Garrick!" Garrick, koronun arka sırasından kalkarken kulaklarına kadar kızarmıştı. Aptal aptal sırtarak Tyson'a yaklaştı. Tyson onu koluyla kavradı.

"Güçlü kuvvetli bir delikanlısın Garrick. Kaç kilosun?"

"Yetmiş." Garrick, bu alışkın olduğu övgü karşısında gevşemeye başlamıştı.

"Boyun kaç?"

"Bir yetmiş."

"Yetmiş kilo, bir yetmiş boy. Daha on iki yaşındasın. Bu sezon kaç gol attın?"

"On dört, efendim." Garrick biraz utangaç bir tavırla topuklarının üstünde sallandı.

"Bir daha kirli külotlarını çamaşırhaneye gönderirsen en âlâsından on dört sopa yersin." Tyson ayağa kalkıp Garrick'in yakasına yapıştı, onu ite kaka yerine kadar götürdü.

Bir futbol kahramanıyla yapılan yarı hoşgörülü hesaplaşma bitmişti. Tyson, geri kalan öğrencilere veryansın etti. "Gelecek hafta gene teftiş yapılacak, pazartesi çamaşırlar arasında kirli donlar bulunursa, burnunuzdan fitil fitil getiririm."

Tom yanımda oturuyordu, kulağıma bir şeyler fısıldadı ama anlayamadım.

Tyson üstümüze yürüdü.

"Ah, Tom'un bir diyeceği var. Susun. Çocuklar, bakalım şu akıllı Tom, sözlerime neler ekleyecek? Haydi konuş Tom, bakalım ne cevherler yumurtlayacaksın?"

Kimsede çıt yok.

"Bekliyoruz, Tom."

"Bir şey demedim, efendim."

"Bir şey demedin ha? Yeoman'a doğru eğildin. Dudakların kıvıldadı ama bir şey demedin."

Yine sessizlik.

"Hatırlamakta güçlük çekiyorsan, şimdi benimle ofisi-me gelirsin. Hafızanın tozlarını silkeriz güzelce."

Tyson, sıramıza doğru eğilirken, bir dev surat belirmişti karşımızda. Bütün öfkesi altında düğümlemiş, burnunun kemerinde terler birikmişti.

Tom boğazını temizledi. "Temiz çamaşırları, çamaşırhaneye göndermeye ne gerek var, demiştim." diye fısıldadı.

Bir çoğumuz onu işitemedik, ama Tyson işitmişti. Birinin kuyruğuna basma cüretinde bulunduğu zehirli bir yılanı benziyordu.

"Senin hesabını daha sonra görürüm" diye tısladı. "Elimden kurtuluş yok" sonra bütün okula seslendi: "Elimden kurtuluş yok. Çok bilmiş Tom, şaka ettiğimi sanıyor. Ama fena halde aldandığını göreceksin. İçinizde onun gibi düşünenler varsa, haberiniz olsun, beklenmedik anlarda bas-kınlar yapacağım. Uyarılarıma kulak asmayanın vay haline."

Bunun üstüne, cübbesinin eteklerini toplayarak azametle salondan çıktı.

Tom o gece, müdürün yaptığı korkunç sorgulamadan sonra yatakhaneye geldi. Yatağına gidip sessizce soyunmaya başladı. Herhalde çok canı yanmıştı. Bundan önce ne zaman dayak yese, neşeli neşeli söylenir, ya da küstahça laflar ederdi.

Tom'u, bize o onurlu savaş yaralarını göstermesi için kandırdık. Dehşete kapılmışım. Sirtında mosmor kesilmiş on, on iki kadar değnek izi vardı. Birkaç darbe, kan fişkirtacak kadar şiddetle indirilmişti. Bundan önce hiçbirimiz böyle bir şey görmemiştik.

Dost Cellat! Doğruydu bir bakıma. Bana dostça davranırdı, gözde öğrencilerine davrandığı gibi. Onun çömezlerindendim. Açmazım buradaydı. Tyson öfkesi burnunda, çoğu zaman ürkütücü bir adamdı. Ama esasında haklı olduğuna da inanırdım. Haklı olması gerekirdi. Bize sık sık anımsattığı gibi, ana-baba yerine geçen, 'in loco parentis', kişiydi. Annemle babam benim için ona, 'eti senin kemiği benim' demişlerdi. Yedi yaşındayken beni ona teslim ettiklerinde baba sultanın şimdi ona geçtiğini gözü kapalı kabul etmişim. Uslu, güven dolu, sadakatli, itaatli, söz dinlemeye hazır bir çocuktum.

Tyson bütün ana-babaların ve emrinde çalışanlardan bir çoğunun hayranlığını, övgüsünü kazanmıştı. O zamana kadar, içgüdüsel olarak ondan uzak durma gereği hissetmemişim. Bu durumda Tom'dan, Hadley'den, hatta John Garrick'ten çok farklıydım. John geniş omuzlarını silkerek haklı olduğunu hissedenlerin derin uykusuna daldı.

Hadley ile oynadığım oyunların rengi değişmeye başlamıştı. Taşları ve görevlerini daha iyi anladıkça, daha sık, Üçüncü ve Dördüncü Krallıklara girer olduk. Özellikle Hadley kalelerden yüz çevirip, alanın merkezine doğru yöneliyordu. Bazen elini fazla zorluyor, umutsuz durumlarda takılıp kalıyordu. Ama kazanmak umurunda değildi. Bunu sadece bir teknik başarı olarak alıyordu besbelli. Merkeze doğru ilerlemede yoğunlaşıyordu hamleleri. Dördüncü Krallığa vardığı halde birçok kez onu İkinci ya da Üçüncü Krallıklardan yaptığım hamlelerle yenmişim.

Bir gün, ara verdiğimizde, "Merkeze varınca ne olur, Yeoman?" diye sordu.

"Oyunu kazanırsın, sivri akıllı."

"Evet, biliyorum. Ama oyunu başka yollardan kazanmaya benzer mi bu başarı? Yani dün İkinci Krallığı kazanmıştım. Bir çıkmaza girdik, hem de fişlerle kazandım. Bu merkeze, merkezdeki kara çukura ulaşmaya benzer mi? Neden orasını kara yapmışlar?"

Bilmiyordum ama onun yaptığı açıklamaya aklım yattı. Kara merkez, oyun alanında bir delik gibi dururdu; başka boyutlara açılan bir kuyu; yeraltına, yeraltı dünyasına açılan bir kapı.

"Pekâlâ, merkeze varınca ne olur, arkadaş?"

Ben de kendimce buna kafa yormuştum. Babamın mektubunda merkeze ulaşmaktan hiç bahsedilmemişti. Böyle bir deneyimi olsa sözünü ederdi sanırım. Babamın mektubunu Hadley'e okutmaya karar verdim. Eline alır almaz bir solukta okudu. Altıncı sınıfın bir köşesindeydik. Her zamanki gibi Hadley en ön sırada oturuyordu. Okurken kaşlarını çatmış, bir iki kere içini çekmişti. Bitirince birkaç kere burnunu çekti.

"Bunu bana daha önce göstermeliydin."

Mektuba baktı, bir yerini bir daha okudu. "Demek o kız, annen!"

"Evet."

"Amcan nasıl bir adam?"

Anlattım.

"Hiç aklına geldi mi, belki amcan daha iyi bir baba olurdu."

Biraz utanıp sıkılarak güldüm. Odada başka kimse olmadığı halde, fısıltıyla konuşuyordu. "Bak Yeoman, bunu bana daha önce söylemeliydin. Belki boşuna vakit kaybettik, daha kötüsü ne yaptığımızın farkında olmadan oyunlarımızdaki olayları etkilemeye başladık." Son sözleri garip bir vur-

guyla söylemişti. "Sanırım baban da anlamıyordu. Ama Jack Amcan anladı."

Kişileri gösteren kartları alıp "Dost Cellat"ı buldum.

"İyice bak," dedim; "gözlüklerin ardındaki gözlere bak. Kim olduğunu çıkarabildin mi?"

Şıp diye anlamıştı. "Bu Tyson" diye mırıldandı. "Nasıl oldu da daha önce gözümden kaçtı." Resmi uzun uzun inceledi. "Bunu ne zamandan beri biliyorsun?"

"İlk gördüğüm karttı."

"Neden bana söylemedin?"

Karşılık vermedim. Aklım başka yerdeydi. Tyson, Dost Cellat'sa, Avery de Pellinore olmalıydı. Birden ayaklarım suya ermişti. Fred Avery, müdür yardımcısıydı. Hoyrat görünüşlü, kısık sesli, olduğundan daha yaşlı görünen bir adamdı. Sık gülümsemez, sert tavırlarıyla bazı çocukların, özellikle küçüklerin yüreğine korku salardı ama Latinceyi ya da futbolu severseniz ona da ısınırdınız.

Tyson'u hor gördüğünü gizleme gereğini duymazdı. Tyson'un yemek zamanında babaları tutarsa, Avery'nin küfürler mırıldandığını duyardınız. Şimdi, eğer Avery, Pellinore'sa...

Koridordan gelen çan sesleri akşam yemeğini bildiriyordu. Okul, jimnastik salonunda toplandı, takımlar her zamanki yerlerini aldı. Önce Kartallar, sonra Atmacalar, sonra Hızlılar, sonra Baykuşlar. Hadley ile ben Hızlılardandık. Tom, Kartaldı. Ama dört takımdan hiçbiri onu istemezdi.

Hadley ile bir daha oyuna oturuncaya kadar kendisine bu düşüncemden söz etmedim. Korum yine yasaklanmıştı. Tom görünürde yoktu. Savaşa hazırlanıyordu. Cellat yine halkaları ele geçirmişti. Hadley, Cellat'ın Tyson olduğunu, oyunun yeni olanaklarını düşündükçe kabına sığamıyordu.

“Onu yenmenin bir yolunu bulabilirsek” dedi.

Pellinore tekrar onun elindeydi. İkinci Krallığın ormanından, Üçüncüye geçmeye çalışıyordu.

“Hadi, Pellinore kartının bir karşılığını bulmaya ne dersin?” diye sordum.

Eline alıp uzun uzun baktı. Düşüncemin doğrulanması için bir işaret arıyordum. Orada, gözümün önündeydi, ama ancak fark etmiştim. Pellinore’un sağ elinde bir kılıç vardı. Küçük ve yüzük parmaklarıyla kabzasını kavrayacak yerde, eli sakar bir biçimde arkasında kıvrılmış duruyordu. Bu el, garip özelliğine dikkat çekmek isteniyormuş gibi sunulmuştu.

Avery’nin sağ elinin dört ve beşinci parmakları da açılmaz, hep bükülü dururdu. Kartı bir zafer edasıyla önümüzdeki tahtaya fırlattım. “Hadley, parmaklarına bak!” diye haykırdım.

Benim gördüğümü o da görünce, hemen anladı. Avery’nin parmaklarında bir tutukluk olduğunu hepimiz bildik. İlk kez elini sıktığınızda şok olurdunuz.

Hadley heyecanla, “Demek Fred, Pellinore” dedi. “Şimdi ne yapacağız?”

“Ne?”

“Cellat’ı yenmesini sağlayacağız.”

Önce karşı çıktım. Egemen konumumdan vazgeçmek istemiyordum. Hatta Tyson’u hafifçe korumak eğilimindeydim. Ona ne yapacağımızı iyice düşünüp taşınmalıydık. Ama Hadley, Tyson’un tehlikeli bir adam olduğunu, gittikçe daha fazla tehlike saçtığını ısrarla belirtti. Ona göre Fred’in çok daha üstün bir kişiliği vardı. Okul dönemindeki birtakım olaylarını sıraladı. Cellat ile Pellinore gerçekse, öbür kişiler de gerçek olmalıydı. Sadece birer oyun kartı saymayı sürdürürsem, boşuna harcamış olacak, ya da daha kötü bir şey yapacaktım.

“Zaten, oyunu iyi oynamıyorsun” diye söylendi.

“Ne demek istiyorsun? Kazanıyorum, değil mi?”

“Teknik bakımdan kazanıyorsun ama ilerlemiyorsun. Senin oyun tarzın benim ilerlememi de engelliyor. Seninle oynamayı sürdürürsem, Beşinci Krallığa ulaşma şansım olmaz. Sadece yurttaşlarla, savaşçıları alıp ganimet toplamak için bir yere yerleşiyorsun. Kılavuzların önemli olduğunu, asıl oyunun Üçüncü Krallıkta başladığını anlamıyor musun? Kılavuzları izlemeyi öğrenmelisin, Yeoman.”

Oynamayı sürdürdük. Pellinore, Üçüncü Krallığa doğru ilerleyeceğine, halkalara dönüp Cellat’a saldırdı. Kral, Hadley’e gelmişti, Yargıç, Pellinore’a sığındı. Kalesinde yalnız kalan Cellat, ganimetlerini birer birer teslim etmek zorunda bırakıldı. Sonunda yenilip oyunu terk etti. Hadley’e bir kapanış zarı atma fırsatı verildi. Altı attı. Bu zar onu Giriş Kapısı’na götürdü, oradan doğru Surlara geçti. Orada altı ve dört tutturunca, Gömüt Tepesi’ne vardı ve kırmızı zarı atarak Üçüncü Krallığa girdi. Şifa Taşı’nda karşısına çıkan İsa’ydı.

BÖLÜM 4

Pellinore ile Puck

Az sonra haber bomba gibi patladı. Tyson'a mutlaka dinlenmesi emredilmişti. Üst kattaki yatak odasına çekildi. Orada hizmetçisi Bayan Maber ona bakıyordu.

Avery, geçici olarak yönetimi eline almıştı. Bütün okul rahat bir soluk aldı. Hadley sevincinden uçuyordu. Oyunun etkisini göstermeye başladığından ikimiz de emindik.

Yeni gelişmeleri Tom'a söylememeye karar verdik. Zaten, fişleri çalmakla suçlanınca fena halde gücenmişti.

"O boncukları mı?" dedi tepeden bakarak, "sizin kıcı kırık boncuklarınıza mı kaldım?" Bir süre görünmedi.

Tyson, iyileşemiyordu. Fred Avery, herkesi sevindiren bir haber verdi. Müdür bir hafta kadar deniz kıyısında dinlenmeye gidecek, şimdilik kendisi onun yerine geçecekti. Ekim başıydı. Hava birden güzelleşmiş, günlük güneşlik olmuştu. Okul yaşantısının tatsızlıklarından kurtulmuş gibiydik. Çanlar telaşla çınlamıyor, küçük yaramazlıklara göz yumuluyor, küçük suçlar bağışlanıyordu. Hopper, atış sahasında ellilik bir rekor kırdı, başarısının büyüklüğünden öyle utandı ki, bütün hafta sonu, gözlerini yerden kaldıramadı. Hadley'le ben oyunumuzu kaldığı yerde bıraktık. Ben deliler

gibi futbol oynadım. Hadley, Abbott'la arkadaşlığını tazeledi. Zavallı çocuk nasıl yüzüstü bırakıldığından şikayet etmeyecek kadar utangaç ve terbiyeliydi.

Tyson'un nekahat devresi iki haftaya çıkarıldı. Okul piyesinin ilk provaları onsuz yapıldı. Oyuncular onun yüksekte atmalarından, ağız kalabalığından, zorbaca davranışlarından kurtuldular.

Fred'in bir gece Tyson'un çalışma odasında Geddes'i gizlice kabul ettiği, ikisinin Tyson'u devirmek için planlar yaptıkları yolunda söylentiler dolaştı.

Bu huzur döneminde, Fred gerçekten Beyaz Şövalye gibiydi. Bütün görevlerini telaşa kapılmadan afur tafur yapmadan yerine getirdi. Okul yaşantımıza egemen olan kuralları, yönetmelikleri açıkça çiğnemedi; fakat önemlerini de abartmadı. Bilirdik, Tyson'un manyakça tutumları adamı kahrederdi, ama sevgili futbolu ve gözünde eşit değerde olan ölü diller dışındaki alanlarda gölgede kalmıştı.

Nasıl bir insan olduğunu ilk kez açıkça görüyorduk. Bizze sakarlık gibi görünen şimdi incelik, sertlik gibi görünen şimdi beceriklilikti gözümüzde.

Bir öğleden sonra, büyük bir maç vardı. Birçok aileler izlemeye gelmişti. Okul takımı kazandı. Sonradan, ana-babaların pek hoşlanır görüldüğü ayakta çay servisi yapılan partilerden biri vardı. Dışarıda alacakaranlık bastırmıştı. Birden hava soğumuş, kitaplıkta büyük bir ateş yakılmıştı. Kibarca konuşmalara katılmak, Wootton Tunber'e attığım iki gol için tebrikleri kibarca kabul etmek üzere oradaydım. Bir ara Bay Avery'nin yanında buldum kendimi. Gülümseyerek konuklarla tokalaşıyordu. Bir bayana pasta ikram etti. Bir şeyler mırıldanmaktan kendini alamadı. Konuklar söylediklerine pek anlam verememişlerdi. Ama biz, böyle misafircilik oyunlarından hazetmediğini, gelgelelim futboldaki zaferimize ne kadar değer verdiğini anladık.

Konukları uğurlarken de ellerini sıkıyor, bükülmeyen iki parmağı sayesinde muhasebecilerin, tüccarların, avukatların, çiftçilerin ellerini sıkıca kavrayıp sadakat gösterisinde bulunmaktan kurtuluyordu. Bu adamların onun gözündeki tek niceliği, Latin gramerinin sırlarıyla tanıştırılacak ve futbolda atağa geçirilecek yaşta erkek çocukları olmasıydı.

Tyson beklendiğinden iki gün önce, yeniden canlanmış, cenge hazır geri döndü. Neşeli, babacan bir tavırla cumartesi akşam yemeğinde rüzgâr gibi içeri daldı. Yeniden sağlığına kavuştuğunda, okulların en iyisine, öğrencilerin en iyisine döndüğü için çok sevindiğini ilan etti. En fazla kayırdığı on iki kadar öğrencisini çevresine toplayıp el şakaları yaptı, kollarını, bacaklarını çimdikledi.

Alkış toplamaya gelmişti. Ben de her zamanki gibi büyüsüne kapılmaya başlamıştım.

Tyson gıcırdayan ayakkabılarıyla odayı arşınıyordu. Birden bire sordu: "Hanginizin babası Seçkin Havacılar Nişanı'nı kazanmıştı?.."

Elimi kaldırdım. Birkaç kişi daha el kaldırdı. "Ya üstün Hizmet Madalyası alan var mı?"

Sam Oats el kaldırdı. Ben elimi indirmedim.

Bana baktı.

"William Yeoman'ın birinci nişanı kazandığını biliyordum ama ikincisinden haberim yoktu."

Babam o madalyayı kazanmamıştı, ama itiraf etmedim. Kısmen Tyson'un daha fazla gözüne girmek, kısmen kendi egomu pohpohlamak için babama bir madalya daha taktım.

Tyson, savaştan çokça söz ederdi. Yalnız Churchill'e değil, Montgomery, Alexander, Mountbatten ve Eisenhower'a tapardı. Bütün Nazi liderleri ve Japonlarla birlikte Hitler'den de nefret ederdi tabii. Amerikalılardan biraz hoşlanır ama centilmen olmadıklarını düşünürdü.

Britanya Savaşı'nın savaşçı pilotları en büyük kahra-

manlardı gözünde. Bunların hemen ardından, küçük lastik botlarla Dunkirk'e çıkanlar, çöllerdeki tank birlikleri, hatta Gurkhalar gelirdi. Yalnız, Gurkhalar'ı Hint ayaklanmasındaki hain askerlerle karıştırmış olabilir: Beyaz ırktan gelmeyen hiç kimseye tam güvenemezdi, belki Jamaikalı kriket şampiyonu Leorie Constantine dışında.

Adı geçen nişanların bir ağırlığı vardı Tyson'un dünyasında. Kendisi savaşa katılmamış ama dövüşenlere büyük hayranlık beslemişti. Zaferlerinin anısını canlı tutmak için, bu kahramanların çoğundan daha fazla çaba harcamaya hazırdı. Örneğin babam savaştaki rolünden bahsederken gerçekten sıkılırdı. Belki bazı yakın arkadaşlarını bu savaşta kaybettiği için. Ben de Tyson gibi savaşın içyüzünü bilmiyordum ama şanla, şerefle ilgili bir şey gibi geliyordu bana.

Tyson'un gösterisini bozan yine Tom oldu. Müdür "show"una bir ara verdiği sırada fena halde öğürdü, sonra da kustu. Karşısında oturuyordum. Yüzünün yemyeşil kesildiğini görmüştüm. Belki yediği bir şey dokunmuştu. Bazen midesi altüst oluverirdi, ama Tyson'un rol kesmesinden de öğrenmişti besbelli. Tyson'un öfkeden gözü dönmüştü, neredeyse bir tarafına inme inecekti. Babacan tavrından eser kalmamıştı. Nefret dolu sözlerle odadan fırlayıp gitti.

O akşamın geç bir saatinde, Tom bizim yatakhanelen Tyson'un ofisine çağrıldı. Yarım saat sonra gelip sessizce yatağına büzüldü. Başucuna eğilip neler olduğunu sordum. "Beni kovdu" dedi Tom. "Gelecek dönem buraya gelmem yasak."

Ertesi gün bütün okul, Tom'a verilen cezayı öğrenmişti. Ders arasında Hadley ile konuştuk.

Hadley "Bu canavarca bir şey" dedi. O da Tom'a bayılmazdı ama uğradığı haksızlık dilini çözmüştü. "Tyson neden Tom'u başından atıyor? O dar görüşlü kafasındaki insan kalıbına uymadığı için. Kimbilir nasıl bir bahane uyduracaklar.

Tom akademik bakımdan yetersizmiş, falan filan. Oysa hepimiz akşam yemeğinde kustuğu için kovulduğunu bal gibi biliyoruz. Ama kim sesini yükseltmeye cesaret edebilir?"

"Pellinore" dedim. Avery'yi artık *Kral Arthur'un Şövalyeleri Destanı*'ndaki adıyla anıyorduk.

"Hayır, o da Tom'u sevmez. Hiç biri sevmez. Kışına bir tekme atıldığını görünce hepsi sevinecek. Ama belki biz oyunda ona yardımcı olabiliriz."

"Nasıl yapabiliriz bunu?"

"Ben de emin değilim. Belki onunla özdeşleşecek bir kart vardır."

"Ama o türlü yönetemeyiz oyunu. Yani istediğimiz gibi yürümez işler."

"Belki de haklısın. Ama kartlara bir bakalım. Belki bize yardım edecek birini bulabiliriz. Bir deneyelim."

Denedik, ama ben biraz umutsuzdum. Tom "Albion'un Rüyası"ndaki kişilere uyacak birine benzemiyordu.

Yine de kartları birer birer gözden geçirdik. Tanıdığımız Tom'a, uzaktan yakından benzerliği olabilecek birkaç tanesini ayırdık. Üç kart kalmıştı sonunda. Asker, Papaz ve kılavuzlardan biri; Puck. Asker, ufak tefek ve esmerdi, azıcık Tom'u andırıyordu. Hardley, Papaz'ın bakışında bir hınzırlık olduğunu, yaramazlık yapmaya hazırlanan Tom'u anımsattığını söyledi. Ama ben Puck'ı tutuyordum. Küçük, çevik, haylaz...

Hadley, "Sorun şurda" dedi, "Puck kılavuzdur. İç Kralıklarda önemli bir kişi, Tom talihsiz serserinin biri, uymaz."

O konuşurken Puck kartını yeniden inceledim. Fonda bir ağaç kümesi vardı, Puck'ın oturduğu yeri gösteriyordu.

"Ormanda yaşıyor, bu iyi bir belirti" dedim.

Hadley karta uzun uzun baktı.

"Yeoman, ağaçların arasına bak, seçebiliyor musun?"

İyice bakılınca topraktan bir siper, belli belirsiz seçili-

yordu. Çam ağaçlarının arasına saklanmıştı. Tom böyle bir yeri korulukta belki yüz kere yapmıştı.

Sorun çözülmüştü. Tom, Puck oldu.

Tyson, Tom'u okuldan kovmuştu ama bu yetmiyordu. Kurbanını rahat bırakmak elinde değildi. Durmadan onunla uğraşiyor, her fırsatta alay ediyordu. Tom savaşıma istemini kaybetmiş, güleç yüzünün sağlıklı esmerliği kül rengine dönmüştü. Okulda bir hayalet gibi dolaşıyordu. Boynu büktü, ne yapsak yüzünü güldüremiyorduk.

"Haydi, Tom" dedim, "bu kadar tasalanma. Belki yeni okulun daha iyi olur. Belki seversin."

"Belki."

"Dişini sık. Sadece birkaç hafta kaldı."

"Doğru."

"Haydi gel birer cıgara içelim."

"Sağol, istemem."

Tom'u caneviden vurmak için Tyson onu okul binasına hapsetti. Tom eskiden böyle yasaklara kulak asmazdı. Ama bu kez uysalca söz dinledi. Tyson'un kendisi için yargısını kabullenmiş gibiydi: İşe yaramaz, durumu umutsuz bir hayta. Daha on iki yaşında bir parya ilan edilmiş, yazgısına boyun eğmişti.

Bir süre Hadley ile ben oyunlarımızda Puck'a yardım edemedik. Aramızda kararlaştırdık. Puck ile Cellat arasında bir cenk düzenleyecektik, ama Cellat'ın güçlü olduğu Birinci Krallıkta değil. Puck'ın kazanma şansının yüksek olduğu bir strateji uygulamak gerekiyordu.

Sonra bir gün Pellinore ile Thor'u İkinci Krallığa yerleştirdiğim bir sırada Puck'ı çektim. Hadley, Cellat ve Kral'la halkalardaydı. Giriş Kapısı'ndan geçip İkinci Krallığa girince, Gömüt Tepesi'ne yerleşti. Ama Cellat kusursuz bir hamleyle önce Thor'u, sonra Pellinore'u yanına aldı. Puck yalnız kaldı. Gerçi bir süre düşmanlarını oyaladı ama onu kovala-

yıp çembere aldılar. Belki daha o noktada işi bitmişti. Ama zar öyle kötü geldi ki, Kral'ın savaşçılarını ileri sürmesine bile gerek kalmadı. Puck da onun hizmetine girdi. Bir kılavuzun kralın buyruğuna girdiğini ilk kez görüyorduk. Elimde hiç taşım kalmamıştı. Böylece oyun sona erdi. Oyunumuzun Puck'ın bahtı üstünde nasıl bir etkisi olabileceğini düşündükçe dehşete kapılıyorduk. Ama okuldan kovulmasından ve Tom'un acıklı bir biçimde sindirilmesinden daha büyük talihsizlik olabilir miydi?

Gelgelelim işler daha da kötüye gitti. Tom'un yelkenleri suya indirdiğini görünce Tyson taktik değiştirdi. Ona zorbalık edeceğine - dostluk göstermeye, daha doğrusu onu kullanmaya başladı. Bir gün, öğrencilere dağıtılacak alıştırmaya defterleri için Tyson: "Buraya gel Tom, dağıt şunları" dedi.

Tom kuzu kuzu masaya gelerek defterleri dağıtırken bütün okul gözlerini ona dikmişti. Tekrar müdüre yaklaştı.

"Başka emriniz var mı, efendim?"

"Hayır, Tom teşekkür ederim."

Tyson, sadık köpeğini okşar gibi başını okşadı.

Tom böyle buyruklara çanak tutuyordu. "Size yardımcı olabilir miyim efendim? Yapabileceğim başka bir şey var mı efendim?"

Tom'u bu rolde görmek fena halde gücüne gidiyordu. Bütün o doğal haşarılığı kaybolmuş, bildiğimiz Tom gitmiş, yerine bir başkası gelmişti.

Onu yaramaz, başbelası, oyunun kötü kişisi bellemiştik, Tyson'un en şiddetli saldırılarını üstüne çektiği için başımızın dinç kaldığını yeni yeni fark ediyorduk.

Keşke onu oyuna karıştırmasaydık, diye geçirdim içimden.

Hadley'e "Bir daha oynamayalım, oynasak bile Puck kartını oyun dışı bırakalım" dedim.

Hadley bu önerime şaşılacak kadar kızmıştı.

“Senin derdin ne biliyor musun? Bunun oyundan fazla bir şey olduğunu kabule yanaşmıyorsun, ama işine gelirse. Artık sayım suyum yok diyorsun. Bunu çocuk oyuncağı gibi bir kenara atamazsın. Bir kere girdik için içine, hem de girtla-ğımıza kadar.”

Hadley çelimsiz bir çocuktü, her zaman solgun, sinirli, eylem dünyasından, bizim anladığımız eylem dünyasından uzak görünen. Bu işe var gücüyle asılması garibime gitmişti. Şimdi düşünüyorum da, oyunun garip etkilerini böylesine ciddiye alması bu noktada, “benden paso” derdim. Ama onun aklına uydum, oynamayı sürdürdük.

Kasımın ortasıydı. Oyunu açık havada oynamak gittikçe güçleşiyordu. Tom çevremizde olsa barınağı daha elverişli bir duruma sokabilirdi. Çoğu zaman soğuktan, nemden imanınımız gevriyordu. Ama oyunumuzu rahatsız edilmeden oynayabileceğimiz başka bir yer düşünemiyorduk. Puck’ın sevdiği yerde oynamak da gönlümüze su serpiyordu.

Bir sonraki partinin başlarında Puck’ı çektim. Birinci Krallığa önem vermeden savaşçılar toplamaya çalıştım. Şansım yaver gidiyordu. Puck, Zindan’a ulaştı, orada Pellinore, Galahad ve Thor’la buluştu. Birlikte Üçüncü Krallığa doğru ilerledik. Bu sırada Ölüm’ü çektiğim için kırmızı zarı fırlatmak zorunda kaldım. Kurukafa’yı ya da Kara Yazgı’yı atma olasılığım beşte birdi. Ama bula bula onu buldum. Hadley’in yüzüne bakamıyordum. Sanki bunu mahsus yapmışım, Tom’un hayatının tehlikeye girmesi benim suçummuş gibi.

Şimdi oyuncularımın kaç tanesinin öleceğini görmek için beyaz zarı atacaktım. Dört ya da daha büyük bir sayı Puck’ı öldürürdü. Üç attım. Savaşçılarımı sevinçle teslim ettim. Bir sonraki elde Merlin’i çektim. Bir sihirbaz. Üçüncü Krallıkta bir kılavuzla çok güçlü bir pozisyon sağlar. Puck’ın başı gidiyor diye korkarken, kendimi Taş Krallığında buldum. Oyunun özelliğı şudur: Şans birden bire dönebilir.

Bu durumda Ölüm, üç savaşı elimden almıştı, ama güçlerini yitirdikleri bir sırada. İkinci Krallıkta, Bronz Çağı'nda, savaşçıların gücü doruğa yükselir. Taş Çağı'nda güçlerini korurlar. Ama geçiş döneminde hem sihirbazlardan, hem kılavuzlardan aşağı durumdadırlar. Yani, Ölüm'ün üçlü hasadı durumumu fazla sarsmayacaktı, özellikle ben Merlin'i çektikten sonra. Sonra Hadley İsa kartını çekti. Jack Amcam gibi Hadley de bu kartı çok severdi. Oysa o zamana kadar fazla bir hayrını görmemişti. Yine ona uğur getirmedi. Şifa Taşı'nda sıkı bir güreş oldu: Bir yanda Merlin'le Puck, öbür yanda İsa ile Hod. Merlin sonunda karşıtlarını oldukları yere mihlayın bir sihirbazlık hüneri gösterdi. Puck sonra onu Dördüncü Krallığa sevketti. Hadley'in eli kolu bağlanınca ben üst üste zar atıp rüzgârlara egemen olarak o gizemli Beşinci Krallığın girişine ulaştım. Sanırım başarısız olmayı yeğliyordum. Ele geçirilmez girişten içeri girmek, "Caer Sidh"ten içeri süzülme kartların ve zarların olağanüstü bir uyum içinde olmasını gerektiriyordu. O yürek yoktu bende. Kara Halka da, Devin Mezarı da beni ürkütüyor, yer yarılacak da içine girecekmişim gibi bir korkuya kapılıyordum. Başarısızlığa uğrayınca, Hadley beni gevşeklikle suçladı. Bazen adama kök söktürürdü böyle.

Puck için neler yaptığımı anımsatarak kendimi temize çıkardım. Onu sağ salım düşmanlarına baskın çıkmış bir durumda, Dördüncü Krallıkta bırakmışım.

Hadley ciddi ciddi, "ya üç yerine dört atsaydın..." dedi.

Okula dönünce, Tom'u aradım. Hiçbir yerde bulamadım.

Garrick'ten aldım haberi. "Gitti. Biri gelip onu arabayla götürdü."

"Kim? Niçin?"

"Bilmiyorum. Belki babası."

Babasıyla hiç karşılaşmamıştım. Hep uzaklardaydı. Or-

duda subay mı, neymiş. Ama bu iyi habere benziyordu. Tom, Cellat'ın pençelerinden kurtulmuştu.

Ertesi gün öğle yemeğinde, Fred Avery'nin her zamanki yerinde olmayışı dikkatimizi çekmedi. Hasta olduğu hakkındaki söylentiyi de kötüye yormadık. Hafta sonu geldi, durmadan yağan yağmur yüzünden futbol maçı ertelendi. Böylece Fred'in eksikliği pek fark edilmedi. Pazartesi sabahı Tom yeniden görüldü. Tekrar normale döndüğünü anında fark ettim. Gözlerinde, o kendisine yakışan yaramazca parıltı vardı.

"Ne oldu Tom, nerelerdeydin yahu?"

Onu almağa gelen babasıymış. Yurtdışından döndüğünde oğlunun okuldan kovulduğunu işitmiş.

"Babamın öfkeden kuduracağını sanıyordum ama hiç de kızmadı. Babam yaman adammış, meğer!" Tom bunu sevinerek söylüyordu. "Bana hiç canını üzme dedi. Tyson'u ta başından beri hiç gözü tutmamış, zaten. Efendiden bir müdürü olan daha iyi bir okul buluruz dedi. Babamın böyle duyguları olduğunu hiç bilmiyordum. İstersen evde kal, okula hiç dönme bile dedi. Ama geldim. Biraz daha kalmak istiyorum. Tyson'la kozumu paylaşınca kadar burdayım, arkadaş. Bir planım var."

Bunun üstüne, maymun-şaşırtan ağacına kadar bir yürüyüş yapmamızı önerdi. Orada "Weights" paketini çıkarıp, bana da uzattı. Ormanda sık sık sigara içtiğini bilirdim. Ama maymun-şaşırtan yatakhanelerin birinden on beş yirmi metre ötede ve işlek bir yaya yoluna çok yakındı. Tom'un hiç pervası kalmamıştı. Onu yeniden sağlıklı, yeniden ele avuca sığmaz bir afacan olarak gördüğüme öyle sevinmiştim ki sigarayı alıp yaktım. Ama yoldan birinin geldiğini işitince birkaç nefes çekip söndürdüm. Tom umursamadan sigarasının dumanını savurdu.

Planı yezitçesine basitti. Korulukta bir tuzak hazırlaya-

cak, bir akşam Tyson'u oraya çekmenin bir yolunu bulacak ve cumburlop; herif geceyi ve ertesi günün kimbilir kaç saatini o tuzakta geçirecekti. O zaman Tom pınlını pırtısını toplayıp okuldan ayrılacaktı, hem de bir taksiye kurularak. Bu da planın anlı şanlı sonu olacaktı. Nasıl bir tuzak tasarladığını sordum. "Tabii kazmak için biraz yardım gerek. İyice derin kazmalı ki dışarı çıkamasın. Dibine birkaç kazık çakmayı da düşündüm. Uçlarını sivriiltmek için bir avcı bıçağım da var." Bıçağını çıkarıp gösterdi.

Aynı gün Fred Avery'nin hasta olduğu haberi doğru çıktı. Yerine başka birinin atanması için hiç vakit kaybedilmemişti. Adam yola çıkmıştı bile.

Ders arasında Hadley beni aradı. Onu görmezden gelmeye çalıştım. Suratsızlığı sinirime dokunmaya başlamıştı. Yanıma gelip bileğime yapıştı.

"Boş ver Hadley" dedim. "Bir süre bu işin üstüne gitmeyelim."

Tom yine kendine gelmişti nasıl olsa. Attığımız zarların nelere yol açabileceğini düşündükçe ürküyordum artık. Hadley telaşla, "Boş veremeyiz" diye fısıldadı.

Onu dinlemek için yanında bulunduğum arkadaş kümesinden isteksizce ayrıldım.

"Fred hasta."

"Ne yapalım?" Ne budalalığı benimkisi.

"Pellinore hasta. Anlamıyor musun? Onlara göre Latince öğretmek için başka biri aranacak kadar hasta. Sadece üç gün gelmedi, yerine hemen başka bir öğretmen bulmuşlar. Daha ilk günden aramaya başlamışlar, besbelli. Bu ne demek, Yeoman?"

Yaptığım işin korkunçluğu birden kafama dank etti. Puck'ı kurtarmak telaşıyla Pellinore'u büsbütün unutmuştum. Avery'ye ne olacağını hiç düşünmeden Pellinore'u ölümüne teslim etmiştim. O oyunda fazla bir seçeneğim olmadığı

nı düşünmenin yararı yoktu. Dehşete kapılmamızın asıl nedeni, bu her zaman böyledir, kendimizi yapayalnız hissetmemizdir. Az önce başımdan savmaya çalıştığım Hadley'e dört elle sarıldım. Onun da suç ortaklığını, bu işteki payını ağzından işitmek istiyordum. O bunu yadsımayacak kadar dürüst ve yürekliydi. Yine de sıkıntım hafiflemedi. Polisin bileğine kelepçe vurduğu bir katildim sanki.

"Hastalığı çok ağır mı, Hadley?"

"Bilmiyorum, ama epeyce ağır olmalı."

"Ölmeyecek değil mi?" Hadley bir şey demedi. "Hadley, söylesene ona bir şey olmaz değil mi?"

"Yeniden oynamalıyız, Edward. Başka yolu yok."

"Hayır, oynamam. Bir daha elimi bile sürmem. O lanet şeyi yakacağım, bir daha gözüm görmesin."

"Evet, seni anlıyorum. Tut ki bir daha oynamadık, ya adam ölürse, o zaman ne yaparız? Bir daha denemeli bence."

Önce ayak diredim, çünkü tekrar zar atmaktan, Pellino-re'u kartların arasında görmekten, hayatının benim ellerim arasında olmasından fena halde korkuyordum. Bütün olanları kafamdan atmak daha kolay geliyordu. Oyunu keşfettiğim zamandan önceki dinginliğimi inanılmaz bir özlemle arıyordum. Üç ay önce, kitap rafını yerinden oynattığımdan beri, "Albion'un Rüyası"nın gölgesi altında yaşamıştım. Ama Hadley haklıydı; gözümü kapatmakla bu gölgeden kurtulamazdım.

O gün öğleden sonra yağmur çiseliyordu, hava soğuktu. Dışarıda maç ya da herhangi bir etkinlik yoktu. Hadley ile "Akkayalar" diye anılan yatakhane'nin penceresinden sıvıştık. Herkesin keyfi yerindeydi. Abbott her zamanki gibi altıncı sınıfın bir köşesinde kıvrılmış kitap okuyordu. Gerrick ile Austen kitaplıkta yere uzanmışlar, çağdaş savaşın silahlarıyla tanklarını gösteren sayfaları karıştırıyorlardı. Jimnastik salonu bir düzine kadar oyuna sahne olmuştu. Oyu-

numuzu bir pardesünün altına saklamış, kolumda taşıyordum. Herkes nereye gittiğimizi öğrenmek istedi. Oğlan çocukları bir şey saklamaya kalkmasın hemen yüzlerinden okunur. Renk vermemeye çalıştık ama boşuna.

Hele Hadley dolap çevirmesini hiç beceremezdi. Piyano çalışmaya gittiğini acele acele söyledi herkese. Gerçi "Akka-yalar"ın dışı açılan bölümünde bir piyano vardı. Ama ben niçin yanındaydım, koltuğumun altında neden bir çıkın taşıyordum, ikimizden yayılan şu suç ortaklığı havası neydi? Verdiği karşılık bunları açıklamıyordu. Piyano başında gerçekten alıştırmalar yapan arkadaş bile ne haltlar karıştırdığımızı sordu. Bu kadarı Hadley'e yetmişti. Sessizce pencereden dışarı süzüldük.

Barınakta zemin ıslaktı. Az sonra biz de ıslandık. Çalılıklar arasındaki bir aralıktan dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Her zamankinden fazla masum yaz günlerini özledim. Ağaçlar yapraklarla örtülüyken ne kadar geniş, ne kadar özgür görünüyordu. Şimdi saksakları çıkmıştı. Oyuna başladık-tan az sonra, bir dalın çatırdadığını, ayak seslerinin yaklaştığını işittim. Sonra Hadley bir şeyler duydu. Hiç kımıldama-dan kulak kesildik.

"Her halde hayal gücüm bana oyun oynuyor" diye mırıldandı Hadley.

"Herhalde" dedim, pek inanmadan.

Dikkatimizi toplamaya çalışarak oyunu sürdürdük.

"SALAKLAR!" diye haykıran bir ses, tam tepemizde...

Tom bizi oyuna getirdiği için zevkten dört köşeydi.

"Amma da şapşalsınız ikiniz de."

Onu Puck gibi gördüm gerçekten. Ağaçların gölgesi kadar esmer, rüzgâr gibi tutaraklı bir orman cini.

Hadley çok kızmıştı. Ben biraz rahatlamıştım. Tom böyle bir havada oyun oynamaktan vazgeçmeyişimize hem şaşmış, hem de gülmüştü.

"Şu oyunu kesin de, tuzak kazmama yardım edin bakalım!" Elinde bir bahçe küreği vardı. Avadanlıktan aşırıya besbelli. Ama oyun oynamakta kararlı olduğumuzu görünce, birden yardımcı kesildi. Çalı çırpı toplayarak rüzgâr geçiren aralıkları kapattı. Daha iyi bir barınak yapmayı önerdi.

"Sizlerin böyle bir havada oynamak isteyeceğinizi bilseydim işi daha sıkı tutardım" dedi.

Hadley biraz yumuşamıştı. "İdare ederiz sen git de çukurunu kaz."

Ona Tom'un Tyson için neler tasarladığını anlatmıştım.

"Yoo, durup sizi seyredeceğim" dedi Tom. "Ha bakın sizin kaybettiğiniz boncuklar. Burada, barınakta buldum." Gizli bir oyuktan beş altı tane fiş çıkardı. Ona dik dik baktım. Ama bunları nasıl, ne zaman ele geçirdiğini bilmek olası değildi.

Bizimle kalması hoşuma gitti. Bu garip çevrede gerçek ve rahattı. Bir güven duygusu uyandırıyordu.

Oyuna tekrar başladığımızda, Pellinore'u çekmemek için dua ediyordum. Ama korktuğum başıma geldi. Onu en sevdiği yer olan, Yalnızlar Evi'ne yerleştirdim. Hadley'in elinde Thor, Zoroaster ve Tacir vardı: Güçlü bir üçlü. Onlarla Büyük Labirent'e girdi. Pellinore tek oyuncumdur. Labirent Yalnızlar Evi'ne bitişikti. Ben yek atınca Pellinore, Labirent'e girmek zorunda kaldı. Labirent'te doğrudan doğruya saldırı olanaksızdır ama kıvrımlar ve dönemeçler yüzünden beklenmedik karşılaşmalar olabilir. Bu bence ormanın en dar boğazıdır. Kazanacağımdan emin oluncaya kadar Pellinore'u elimde tutmak istiyordum. Hadley'in eli karşısında kaybetmem işten bile değildi. Yine de Labirent'e girmek zorundaydım.

Hadley'in çabukça bir çıkış bulup biz karşılaşmadan oradan ayrılması için sessizce dua ettim. Başka bir savaşçı ya da sihirbaz çekebilseydim güçlü bir durumda karşısına çıkabilirdim.

Aksine, elime İkinci Krallıkta zayıf bir kişi sayılan Puck geldi. Bir süre ikimiz de labirentten çıkmadık. Sonra bela gelip çattı. Yüz yüze geldik, kapaşmamız zorunluymdu. Hadley'in on taşı vardı, benim sadece altı. Üç attı, böylece otuz puanı oldu. Benim en az beş tutturmam gerekiyordu.

Dört geldi. Oyun benim için bitmişti. Karttaki Pellinore'a baktım. Kutsal amaca ulaşmak için giriştiği sonsuz ve umutsuz sefer bitmişti. Sonra Avery'yi, onun sevecen davranışlarını anımsadım. Bir mekânda bulunuşu Tyson'un çekilmez taşkınlıklarını nasıl frenlerdi. Fred'in öleceğinden kuşku yoktu artık. Kendi gözümde nasıl temize çıkacaktım? Oyunun keşfedilişinden cihar atmama kadar her şey bir felaketi hazırlamış gibiydi. Hadley dürüst de olsa, halime acısa da gözlerini gözlerimden kaçırıyordu. Oyun takımını toparlamaya başlamıştı.

O sırada varlığını unuttuğum Tom'a döndüm. Biraz ötede durmuş kuralları gözden geçiriyordu. Başını kaldırdı.

"Neden ikiniz de arpacı kumrusu gibi düşünüyorsunuz? Hani, eğlenmek için oynadığınıza bin şahit lazım."

Bizde çıt yok.

"Doğrusu sizin şu oyunu merak ediyorum. Bir çeşit sihir değil mi bu?"

Yine ikimiz de sustuk.

"Öyleyse. İkinizin de sihirbazlığınızda iş yok oğlum. Büyü yapmak için birtakım tekerlemeler gerekli değil mi, abra kadabra gibi. Siz orada oturmuş, soğuktan tir tir titreyerek zarlardan medet umuyorsunuz. En kötü zar karşısında bile boynunuz kıldan ince... Yoo, benim görüşüme göre sihirbaz parlak bir pelerine bürünüp başkalarının kaderine hükmeden kişidir. Kimin neden yakayı kurtarabileceğine kendi karar verir. Sihirbazlık güçlü olmak demektir, bir köşeye büzülüp kara göklerin tepesine inmesini beklemek değil. Bana kalırsa siz kendi kurallarınızı bile doğru dürüst okumamışsınız."

Hadley, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Labirent'te oynuyordunuz, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Pekâlâ, kurallara göre kılavuzun Labirent'te özel bir değeri var."

Şimdi onu can kulağıyla dinliyorduk. Kurallar listesini Tom'un düşürdüğü yerden kaptım. Gözümünden kaçan bir şey olabilir miydi? Bu kuralları en az on kere okumuştum.

"Nerde, nerede?"

"Burda, baksana." Tom eğilerek Labirent bölümünün sonuna eklenen yazıyı gösterdi. Nasılsa bu bölümü büsbütün atlamışım. Talimat açtı: "Labirent'te ve Truva Kenti'nde, Bronz Çağı sınırları içinde de olsa kılavuzun değeri çok büyüktür. Bunun için puanı ikiye katlanır."

Hadley omzunun üstünden okuyordu.

"Ben bunu görmüştüm" dedi. "Nasil oldu da unuttum."

Böylece Labirent'te Puck'ın değeri dörttü, Pellinore'un-ki de dört. Yani altı değil sekizle çarpacaktık sayıları. Sekiz kere dört, otuz iki. Pellinore yaşıyordu.

Ne bende ne de Hadley'de oyunu sürdürecektir mecal kalmıştı. Gerekli de değildi zaten. Pellinore'un mucize kabinden kurtuluşu Fred'i kurtarmaya yeterdi. Nitekim öyle oldu. O akşam yemekte, Tyson salona daldı ve tumturaklı konuşmalarından birini yaptı. Müdür Yardımcısının, bazıları-mızca tahmin edildiği gibi ağır hasta olduğunu, ama sabah bir ameliyat geçirdiğini söyledi. Kendisi az önce onu ziyaret etmiş, ameliyatın çok başarılı geçtiğini, Alfred Avery'nin tamamıyla iyileşeceğini öğrenmişti. Noel tatilinden sonra görevinin başına döneceğini bize müjdelemekten mutluluk duyuyordu. Hadley ile ben o dönem "Albion'un Rüyası"na bir daha el sürmedik.

BÖLÜM 5

Gömüt Tepe ile Kubbeli

Okul döneminin geriye kalan bölümü olaysız, huzurlu geçti. Ermiş Mikael yortusundan sonraki uzun dönemin sonunda Noel iple çekilmeye başlanır. Okul piyesi ve Noel partisi hoşça vakit geçirilen anlardır. Ama beni asıl göndiren şu oyun yükünün sırtımdan kalkmasıydı.

Avery iyileşmeye yüz tutmuştu. Tom'un keyfi yerindeydi. Gel gelelim kendisine verilen en büyük cezaya omuz silkişiyile Tyson'u iyice tedirgin ediyordu. Hiçbir ödev yapmıyor, okul programını hiçe sayıyordu. Aralık ortasından daha önce, söylediği gibi bir taksiye kurulup okulu terk etti. Elime bir paket Gold Leaf, kırık bir bıçak, birkaç bilye sıkıştırarak kayıtsızca 'hoşça kal!' dedi bana.

Ne zaman, nasıl gideceğini Tyson'a haber bile vermemiş, civardaki telefon kulübesine usulca giderek bir taksi çağırılmış, gerekli gördüğü birkaç parça eşyayı küçük bavuluna tıktırmıştı. Okul üniforma listesindeki yetmiş beş kalem eşyayı da içeren mal varlığını geride bırakmıştı.

Onu özliyordum, yine de gittiğine seviniyordum. Dertlerini her zaman paylaşırdım fakat hasta olduğundan beri buna bir sorumluluk duygusu eklenmiş, bu da hiç hoşuma

gitmemiști. Oysa Hadley gerçekten üzgün görünüyordu. O gün korulukta bizi kurtardığından beri Tom'a büsbütün farklı bir gözle bakmaya başlamış, Tom'un sihir ve sihirbazlar üstüne sözlerinin kendisi için oyuna yeni bir ışık tuttuğunu söylemişti.

Tom'un Labirent'te gerçekten kılavuz rolünü oynaması onu çok etkilemişti.

"Puck oldu, Labirent'te bize yol gösterdi, anladın mı arkadaş? Biz oyunu yanlış oynadık, bizi hizaya getirmek, gerçek değerini göstermek için ete kemiğe büründü. Sana tuhaf gelmiyor mu? Zorunlu olmadıkça bir şeyler okumayı yan çizen Tom, oyun kurallarını alsın da ikimizin de gözünden kaçan bir noktaya parmak bassın. Üstelik oyunu bu kadar iyi kavrasın."

Ona hak vermemek elde değildi. Ama bu konuda Hadley ile konuşmaktan çekiniyordum. Tekrar oynamak isteyecek diye ödüm kopuyordu. Son zamanlarda pek sık görüşmüyorduk. Yine de hâlâ oyunu düşündüğünü biliyordum. Bana bu konuda bazı ilginç araştırmalar yaptığını söylemişti.

"Bak, dinle. Bu *Bir Yaz Dönümü Gecesi Rüyası*'ndaki Puck'tır. Kaba saba, yumru bacaklı, pan suratlı delibozuk bir yaratık, saydam kanatlı periler arasında bir Shetland köpeği. Bu tanım Tom'a tıpatıp uymuyor mu?" Tıpatıp uyuyordu.

Sonra kendi başıma, şans eseri, şaşırtıcı bir keşifte buldum. Tyson'a Ordu Donatım Dairesi'nden, bir parmak kalınlığında, kabartma arazi haritaları verilmişti. Kitaplığın başvuru bölümüne yapılan bu katkıdan ötürü birkaç gün pek heyecanlandı. Haritalar için özel raflar yaptırdı. Bu haritaların bizim yaşımızdaki çocukları ne dereceye kadar ilgilendirdiği tartışılabilir, ama bir süre biribirimize nerede yaşadığımızı, hangi ırmaklarda balık avladığımızı, hangi or-

manlarda gezindiğimizi göstererek oyalandık. Bir keresinde, bir arkadaşa sık sık uğradığım yerleri gösterirken Badbury Halkaları'na rastladım. Blackmoor Vadisi'ndeki evimden uzak değildi. Oyundaki adın yankısı hemen uyandırdı beni. Bir kez Badbury Halkaları'na gittiğimi anımsadım. Bunlar daire biçiminde topraktan istihkâmlardı. "Halkalar" adı hep şaşırtmıştı beni. Şimdi ne tür surlardan söz edildiğini anlıyordum.

Biraz sonra Zindan Tepe ve Gömüt Tepe'yi buldum. Önce inanmakta zorlandım ama oyunun coğrafyası ile karşılaştığımı anlayıvermiştim. Yalnız isimleri değil, oyun tahtasındaki yerleri de gerçek haritaya uyuyordu.

Şifa Taşı denen yeri haritada bulmaya çalıştım. Önce hiçbir şey göremedim. Sonra Sağlarbaşı adlı köy dikkatimi çekti. Kale duvarlarının bulunması gereken yerde Kız Kulesi vardı. Yoldan geçerken görmüştüm. Başlıca özelliği daire biçiminde dev surlarla çevrili olmasıydı. Labirent'i ararken Leigh Köyü yakınlarında eski bir anıtın amblemi gözüme ilişti. Üstünde, küçük harflerle "Ara Bul" yazılıydı.

Hadley'e söylemeden, kitaplıktan bölgenin eski zaman haritasını aldım; yer isimlerini oyundaki isimlerle karşılaştırdım. Hepsine bir anlam veremedim ama çoğunun haritada karşılıkları vardı. Tatilde bu yerlerden bazılarını gezebileceğimi düşündükçe yerimde duramıyordum. Oralarda neler bulmayı umuyordum, kimbilir?

Dönemin sonuna doğru Hadley tekrar oynamamız için beni sıkıştırmaya başladı. Kaderin cilvelerine esir olmadan nasıl oynayabilirmişiz, bunu keşfetmiş. Bana anlatmaya başlarken, sözünü kestim: "Tatilden sonra Hadley, tatilden sonra oynarız."

Noel'den ancak bir hafta önce tatil başladı. Birinci sömestrin sonu ile yılbaşı arasındaki büyülü zamanı ne kadar severdim. Tabii Noel hazırlıkları, süsler, armağanlar çok hoş-

tu; ama asıl sevdiğim o özel atmosferdi. Şöminedeki ateş daha parlak yanar, daha güzel kokardı. Hava nasıl olursa olsun başımla beraber. Günlerce şakır şakır yağmur yağsa, gık demezdim. Lastik çizmeleri ayağıma, muşambayı sırtıma geçirdim mi koşar dururdum çamurlu tarlalarda. Köpeğimi gezdirirdim. Hava açık ve buz gibi soğuk olunca ırmak kıyısında oturup balık tutmaya bayılırdım. Parmaklarım donmasın diye hohlaya hohlaya. Bu ayazda balıklar oltayı ısırılmazmış, ne gam? Ondan sonra eve gelip çizmeleri ayağımdan fırlatmak, kat kat çoraplarımdan ve kazaklarımdan soyunmak, doğru oturma odasına koşup gürül gürül yanan ateşte hamur işleri kızartmak ne zevkliydi.

Bu eşsiz Noel duygusu kutsal mevsimden mi kaynaklanıyordu yoksa sadece herkesteki mutluluğun, iyi niyetin toplamı mıydı, bilemezdim. Barışıklık zamanıydı. Ailedeki bütün çekişmeler durur, babam kediyle didişmekten vazgeçer, gazeteler spor sayfalarından okunmaya başlanır, bilmece çözülmür, TV'yi izleme yasakları kaldırılırdı. Dostlar uğrar, ablam iki haftalığına eve gelir, babam siyah iş çantasını yatak odasında bırakırdı. Bu, Ağustostan beri ilk kez işi gücü bir yana bıraktığını gösterirdi.

Tam üç aydır evden uzakta, okuldaydım. Bu arada her şey değişmişti. Karaağaçlarla, iri akgürgenler bütün yapraklarını dökmüş, ırmak kış renklerine bürünmüş, otlar seyrelmiş ve sertleşmişti. Ama en güzeli; çulluklar evin arkasındaki tarlaya üşüşmüştü.

Brandy beni sevinçten zıplayarak karşıladı. Sayemde daha cömertçe beslenir, daha uzun gezintilere çıkardı. Akşamları yanıma yanaşır, koca başını kucağıma yaslayarak uyurdu. Gördüğüm en büyük Labrador köpeğiydi. Sanırım görmediklerimin yarı büyüklüğünde ve yarısı kadar güzel. Rengi sarımtıraktı, ama sırtındaki sık tüyler altın sarısı, yele-si genç bir aslana yakışacak kadar heybetliydi.

Hiç şüphesiz en iyi dostumdu, Brandy. Birlikte büyümüşük (sanırım o benden bir iki yaş küçüktü) birbirimizin huyunu suyunu çok iyi bilirdik. Birbirimizi olduğumuz gibi kabul etmiştik. Arkadaşlar arasında bile seyrek rastlanır buna. Hava nasıl olursa olsun, her gün uzun yürüyüşler yapardık. Ateş etmek için çıldırsam da yanımda Brandy olunca elim tüfek almazdım. Silahlardan nefret eder, silah gördü mü tabana kuvvet kaçar. Böylece, karış karış bildiğimiz topraklarda dolaşır, dere tepe düz giderdik.

Noel geçti, yeni yıl kutlandı. Babam Londra'ya döndü. Noel ağacı söküldü, süsler indirildi. Ev kışın şatafatsız günlerine teslim oldu. Büyük bir aileydik. Anne, baba, dört çocuk: gelip gidenimiz de hiç eksik olmazdı.

Fakat okuldaki hayatımla kıyaslanırsa, yalnız bir hayat yaşardım evde. Bundan şikayetçi değildim. Arkadaş aramazdım. Balık tutmak, kuş vurmak, bol bol yürümek, bana yeter de artardı. Kırılarda Brandy, evde ise annem can yoldaşımdı.

Çiftçilik, hayvancılık, ürünler ve çayırar konuşulan konulardı. Toprakla haşır neşir olmamış, toprağa emek vermemiştim. Burası en güzel fantezilerimin oyun alanıydı. Düşler kuran biriydim, hem de şifa bulmaz bir biçimde. Yalnız, yürürken kurduğum düşlerin çevreyle bir ilintisi olurdu. Düşsel yolculuklarımda başımın üstünden uçan bir ekinkargası ciyak ciyak bağırırsa bu bir kâhinlik belirtisi sayılır, fırtınayla hırpalanmış bir akdikenin gölgesine sığınak gözüyle bakılırdı.

Gözü açık gördüğüm düşler, serüven, kahramanlık, aşılması zor engeller, çingeneler, sirkler, gizli görevlere giderirken gizli yollarda buluşulan garip yoldaşlar üstüneydi. Bütün bu serüvenlerde Brandy hem koruyucum, hem de kılavuzumdu. Yüksek karaağaçlar, geniş çınarlar, yalnız kızılbaşlar, kıvrıla kıvrıla akan güzel ve cilveli ırmak, serüvenlerimin sınır işaretleriydi.

Noel sırasında "Albion'un Rüyası"nı aklımdan çıkar-
mıştım ama şenlikler bitince oyun takımını aldım, törensel
bir biçimde boncukları parlattım, kutuyu temizleyip onar-
dım, yeni buluşumun ışığında oyunun nasıl oynanabileceği-
ni düşünmeye başladım. Artık kesinlikle emindim, oyunun
yer düzeni, Blackmoor Vadisi ve çevresindeki sırt ve tepele-
rin topografyasına uyuyordu. Bölgenin eski zaman haritasını
satın alıp odamın döşemesine serdim ve üstüne abandım. Bir
benzerlik daha bulmuştum. Tam doğru yerde "Yalnızlar Kö-
yü" vardı. "Üç Kuyular", haritada bir köy adı olarak göste-
rilmmişti. Kıyı da, tam Dorset Kıyı şeridinde rastlıyordu.

Araştırmalarımı sürdürmek için, evime yakın kaleler-
den birini gezmeye karar verdim; ama şimdi sihirli etkiyi
bozmaktan ürküyordum. Önce oyunu oynamalı, zarlar ve
kartlar neyi gösterirse, adımlarımı ona göre atmalydım.

Oynayacak kimse olmadığı için işe biraz hile karıştır-
dım. Kardeşim Ben daha beş yaşındaydı. Oyunun gidişini
yarım yamalak anlasa da idare eder diye kendimi kandır-
dım. Eninde sonunda ailedendi, onun hamlelerini ben yöne-
tebilirdim. Talimatın asıl ruhundan uzaklaştığımı biliyor-
dum; ama oyunla başbaşa kalmak bütün sırları Hadley'e aç-
mamak, yaptığı eleştiriler akıllıca da olsa onlardan kurtul-
mak beni heyecanlandırıyordu.

Oyun birtakım tatsız sürprizler saklıyorsa, takımı tekrar
toparlayıp bir kenara kaldıracaktım. Başkalarının bir daha
benim yüzümden zarara uğramasına, ya da hastalanmasına
gönlüm razı değildi. Şimdiki çevremde Hadley, Tyson, Tom
ve Avery'den uzak, kendi başımın çaresine bakarken oyunu
düşsel serüvenlerimin bir uzantısı gibi görme eğilimindey-
dim. Yoksa gerçeklikte çentikler açabilen bir güç kaynağı gi-
bi değil.

Tom'un sözlerini düşünüyordum, Hadley'i o denli etki-
leyen sözlerini: "Sihirbaz kimin, neden yakayı kurtarabilece-

ğine kendi karar verir" demişti. Kendime başsihirbaz rolünü yakıştırdım. Kuralları amaçlarıma göre eğip bükebilirdim artık. Okulda oynarken kapıldığımız korkuların, yaptığımız yanlışların tümünü Hadley'in üstüne yıktım. Zayıf ve kararsız olan sanki oydu. Benim yapabileceklerimi kısıtlıyordu.

Boş inançlara ilgi besleyen biri olup çıkmıştım. Bir belirti diye yorumlanacak hiçbir şey gözümden kaçmıyordu. İçi kırmızı astarlı eski bir siyah manto buldum. Aramızda müsamere yaparken giyerdik. Oyun takımını en yüksek raftaki yığının en üstünde tutuyor, aşağı indirirken, uğursuz sol elimle dokunmaktan çekiniyordum.

Ben'le oynayacağım parti için parlak, güneşli bir salı sabahını seçtim, zira salı uğurlu günümüdü. Annemin içeri dalmasını önlemek için odamın kapısına bir sandalye dayadım.. Babam Londra'ya, ablam Plymouth'a gittiği için ev hemen hemen boştu.

Oyun başladı. Ben, bütün taşlara fazlasıyla ilgi gösterdi, elini uzatıp istediği zaman, istediği taşı yerinden oynatmaması için sıkı sıkı tembih geçildi. Kardeşim oldukça dikkatliydi. Çok geçmeden merkeze doğru harekete geçildiğini, yolda bir takım çarpışmalar olduğunu kavradı. Oyun hoşuna gitmişti.

Kısmen keyfini kaçırmamak, (oynamaktan vazgeçerse yanmıştım) kısmen oyunun olanaklarını sınırlı tutmak için, her iki eli oynarken de tedbirli davranıyor, gizemli merkez bölgeye hızla yöneleceğime fiş biriktirmeye bakıyordum. Tacir ve Cellat'la, halkaları işgal etmiştim. Ben, önce askeri sonra İsa'yı çekti, normal olarak oyunun başlarında bir sihirbaz atılır, bir savaşçı bulma umuduyla yeniden kart çekilir. Bunu açıklamıştım kendisine. Ama Ben, İsa kartını görür görmez vurulmuştu, asla ayrılmak istemedi. Üstüne varınca da kıyametleri kopardı. Çaresiz boyun eğdim.

Az sonra güçlü Thor'u çekerek İkinci Krallığa girdi ve Gömüt Tepe'yi aldı. Ben de bir savaşçıyı, Pellinore'u çekerek

yakın bir konuma geldim. Benim kalemin adı Kubbeli Tepe'ydi. Aynı adı eski zaman haritasında da bulmuştum. Bu noktalardan, Üçüncü Krallığa geçişi sağlayan ırmağın sığ yerini ele geçirmek için uzun bir cenge tutuştuk. Çeşitli saldırı ve baskınlar sonucu ikimiz de bolca ganimet topladık.

Ben, üstüste yüksek zarlar atmaya başladı. Thor, İsa ile Üçüncü Krallığa girerek, Şifa Taşı'nı aldı. Taşlarım yerli yerinde duruyordu. Zar atma sırası bendeydi.

Tam o sırada annem aşağıdan bize seslendi. Bırakmak için uygun bir zamandı. Oyun bitmemişti ama başka bir zaman sürdürebilirdik. Ben, odadan çıkınca tahtadaki pozisyonları kaydettikten sonra oyun takımını kaldırdım. Hayatımdan memnundum. Oyun, araştırmalarımın ilk aşaması olarak iki tepeyi açıkça göstermişti.

Tepeler eve yakın olduğundan bisikletle değil, yayan gitmeye karar verdim. Böylece Brandy'yi de yanıma alabilecektim.

Ertesi sabah erkenden yola çıktım. Annemin ısrarı üstüne sırt çantama öğlen için azık koymuştum. Keyfim yerindeydi. Güzel, bulutsuz bir sabahtı. Brandy içgüdüleriyle, olağanüstü bir şeyler olacağını sezinlemiş gibi kıpır kıpırdı.

Gömüt Tepe sandığımdan biraz daha uzakmış. Oraya vardığımda yorulmuştum. Saat daha dokuzdu, ama oturup öğle yemeğimi yedim. Tepelerden hangisine tırmansam diye düşünüyordum. Gömüt Tepe yanibaşımda yükseliyordu. Kalenin tepeyi çeviren çimenli surları, dövüşken bir kabilenin istihkâmlarından çok, Tepegöz devlere yaraşır bir eski mimarinin sanat eserine benziyordu. Burasını iyi tanırdım. Ailece yaptığımız kır gezintilerinde sevilen duraklardan biriydi. Sıra sıra akgürgenlerin süslediği açık, ferah, dost görünen bir yamaç. Kubbeli Tepe bir mil daha ilerdeydi, daha küçük olmasına karşın daha az tanıdığım, hiç de iç açıcı olmayan bir yer. Gömüt Tepe'ye tırmanmak istiyordum. Gel-

gelelim, bir gün önceki oyunda Kubbeli'yi aldığım için kademimin beni oraya yönelttiğini hissediyordum. İsteksizce o yöne doğruldum.

Güneybatıdan esen sert bir rüzgâr hızımı kesti. Ufku kara bulutlar kaplıyordu. Brandy önümde koşturmaktan yorulmuş, uslu uslu peşimden gelmeye başlamıştı. Önce bana, sonra Gömüt Tepe'ye baktı bir ara, oraya gidelim, der gibiydi. Ama kararım verilmişti bir kere, görmezden geldim.

Kubbeli Tepe'ye tırmanan yol çamurluydu. Ayağım kaydı, üstüm başım çamura bulandı. Susamıştım. Doruğa vardığım zaman güneş kaybolmuş, batıdan gelen kara bulutlar tepemize yığılmıştı. Geride kalan Gömüt Tepe'ye bakınca bir an hâlâ günlük güneşlik olduğunu gördüm. Çok geçmeden orası da karardı.

Kubbeli Tepe'nin doruğu, yuvarlak ve sert bir bitki örtüsü ile örtülüdür. Görebildiğim kadarıyla benimle köpeğimden başka kimsecikler yoktu. Süngüm düşmüştü. Brandy'nin de hiç neşesi kalmamıştı. Yamaçtan aşağı koşan iki tavşanın peşine takılmaya bile üşendi.

Peki, bundan sonra ne olacaktı? Bir şeyler olsun, birileri gelsin diye orada ağaç olup bekleyecek miydim? Gönülsüzce, yarım saat daha beklemeye karar verdim. Oturduğum yerden Şifa Taşı Tepesi'ni, daha ileride Esentepe'yi görüyordum. Daha da ötelerde Çatal Kaya ile Yarış Meydanı vardı: İç Krallıkların sınır taşları. "Buralardan uzak duracak kadar aklım var" diye umuyordum. Fakat sınırlarım fena halde sarsılmıştı, sanki kendi davranışlarıma egemen değil gibiydim. Gömüt Tepe'ye tırmanmayı bütün kalbimle istemiştim ama oyun beni gölgeler altındaki Kubbeli'ye sürüklemişti. İstedğim yere gitmekte özgür müydüm? Bunu uzun uzun düşündüm.

Oyuna göre, Üçüncü Krallığa girmek için ırmağın en sığ yerine gitmeliydim. Bu Stour Irmağı'nın geçit verdiği yerd.

Şimdi tam bulunduğum yerin aşağısında olduğunu görüyordum. Yarım saat daha beklemekten vazgeçtim. Irmak yoluna gidecek yerde, tepenin aksi yöndeki yamacından aşağı inmeye karar verdim. Sinsi bir gücün etkisini üstümden atıyormuş gibi bir ferahlık duyarak Brandy'yi çağırdım. Apar topar yokuş aşağı inmeye başladık.

İniş yolunun yarısında, aşağıdaki yolda yürüyen birini fark ettim. Girmek üzere olduğum tarlaya doğru gidiyordu. Çite tırmanıp yaklaşmasını bekledim. Siyah saçlı, kırmızı yüzlü, geniş omuzlu bir adamdı. Elinde ürkütücü bir tavırla eğip büktüğünü ancak fark ettiğim siyah bir lastik boru vardı. Yüzünün ifadesini seçebilecek kadar yaklaşıncaya öfkeden mosmor kesildiğini gördüm.

Şu kırmızı suratlı, kalın enseli damarları boğum boğum şişen, bol bol terleyen, hır çıkarmak için bahane arayan, koca pazılı adamlar beni nasıl da ürkütür.

Önce kaçmayı düşündüm. Ama neden gürültüye pabuç bırakacaktım ki? Hem bu adam neden böyle kızırıyordu bana? Tedirgince, olduğum yerde kalıp onu bekledim. Elindeki boruyu gözdağı verircesine eğip büküyordu. Daha iyice yaklaşmadan kibarca bir "Günaydın!" savurdum. Kibarca günaydın, gırtlığımdan boğuk bir çığlık gibi yükseldi.

Adam, "Ne işin var buralarda serseri?" diye haykırdı. Sesi de, görünüşü gibi dehşet saçıyordu.

"Be... ben... köpeği gezdiriyordum. Kötü bir niyetim yoktu, efendim."

"Şu lanet köpeği gezdiriyormuş. Nerde? BENİM TOPRAKLARIMDA, başka yer kalmadı sanki. Şimdi senin yanına..."

Ama benim yanıma gelmedi. Boruyu bükmekten vazgeçti. Beni sandığından daha bakımlı, daha terbiyeli bulmuş olsa gerek. Tabii, "efendim" hoşuna gitmişti. Kendilerine böyle yağ çekilmesine bayılırlar.

“Yaya yolu nerde, söyle bakalım, o yere batasınca yaya yolu nerde?”

Karşılık vermedim.

“Tam karşıda, oğlum, tam geldiğin tarafta.”

Tepenin öbür yamacını gösterdi.

“Şimdi oraya yollan bakalım. Haydi tabanları yağla...”

Tekrar üstüme yürüyecek oldu.

“Çok özür dilerim efendim, benim haritada...”

“Şimdi sana da haritana da... Burada haritaları çizen benim, burada benim borum öter, anlaşıldı mı? Önüne gelen babasının çiftliği gibi dalıyor, kapıları açık bırakıyorlar. Köpekleri koyunlarımı kovalıyor, ekinleri çiğniyorlar, her türlü muzurluğu yapıyorlar. Sonra neymiş, haritalarında...”

Geri geri tepeye doğru gitmeye başladım.

“Haydi, toz ol, toz ol!” O çirkin boruyla bana vuracakmış gibi üstüme yürüdü. Duran kim? Geri dönüp tabanları yağladım.

Yokuş dik ve kaygan, yamaç oldukça sarptı, çiti de he-saba katarsak, az zamanda uzun yol aldım. Ben tepenin do-ruğunda kayboluncaya kadar adam beni gözetledi durdu.

Karşı yamaçtan, soluk soluğa, gözyaşları içinde, bir an bile durup dinlenmeden aşağıya indim. O öfkeli, nobran çift-lik sahibi beni korkutmuştu fakat asıl derdim o değildi. Bana açık açık gösterilmişti ki oyunun buyrukları dışına çıkıla-maz:

Kapana kısıtılmıştım.

BÖLÜM 6

Zindan

O sırada oyunu bütün bütün bırakabilirdim, ama talimatta, "Başlanan bir oyun mutlaka bitirilir" denildiğini unutamıyordum. Ayrıca o sabah Kubbeli Tepe'de anlamlı bir şey olmuştu. Birden bire biriken bulutlar zihnimin ufkunda belirmiş gibiydi.

Bir gölge peşimi bırakmıyordu. Kırmızı suratlı adam başıma dolanan belanın nedeni değil, sonucuydu. Sinirlerim bir türlü düzelmeyordu. Özellikle akşam hava kararırken tedirgin ve kaygılıydım. Bir iki kez arkamda yarasa gibi bir şey fark eder gibi oldum ama dönüp baktığımda hiç bir şey göremedim.

İçimi dökebileceğim hiç kimse yoktu. Anneme açılısam her zamanki gibi endişelenecek, sonunda beni doktora götürmeye kalkacaktı. Boşuna zahmet.

O sabah olanları, teker teker gözden geçirdim. Gömüt Tepe'ye karşı çıktığım andan itibaren o karanlık varlığı peşime takmış olmalıydım. İçgüdümlü hayırlı bir yer olduğunu söylüyor, "Kubbeli"yi itici buluyordu. Bu kararı vermekle oyundaki güçlerin emrine girmiştim. Başka bir açıklama bulamıyordum.

Bir yeri hayırlı ya da hayırsız bulmanın benim için yeni bir kavram olduğunu sanmayın. Kendimi bildim bileli böyle atmosferlerin ayırına varmış, onları hep ciddiye almıştım. Özellikle evlerde. Bana meymenetsiz görünen bir evde geceleme benim için bir işkence olurdu. Uzun avareliklerimde ya da balığa çıktığımda, batıl inançlarıma sıkı sıkı sarılırdım hiç utanmadan. Bir ağaç gölgesinin yere uzanışından hoşlanmazsam, yanından geçmemek için bir kavis çizer, balık avlarken üstümden kıvrılan bir ağaç dalı gözüme tekin görünmezse yerimi değiştirirdim. Çoğu zaman bulutlardaki, yapraklardaki, rüzgârın esişindeki işaretlere bakarak günün falını okurdum. Onun için içgüdümü dinlemeyip Gömüt Tepe yerine "Kubbeli"ye gitmek benim için alışılmamış bir davranıştı. Gel de çık işin içinden. Ruhumu sıkan bu ağırlık neyin nesiydi?

Ne olursa olsun, Ben'le başladığım oyunu sürdürmeliydim. Oyun tahtasını çıkardığım zaman canı sıkın ve huyusuzdu. Kardeşim oynamak istemiyordu. Onunla ters ters konuşup, zorla razı ettim. Oyunun başlangıcında somurtup durdu.

Taşları eski yerlerine yerleştirdim. Ben, daha güçlü durumdaydı. Tacir'i atıp, favori savaşçım Galahad'ı ve kılavuzlardan Hod'u çektim. Onlarla İkinci Krallıktaki Zindan'ı zapt ettim. Ben, üçüncüdeki Şifa Taşı'ndaydı. Bu kalelere yerleşip ganimet için baskınlar yapmayı, casuslar göndermeyi bir yıpratma savaşı açmayı yeğlerdim. Ben'in elinde zaten bir sihirbaz, İsa vardı, kılavuz olarak Puck'ı da çekince Dördüncü Krallığa girmesi kaçınılmaz oldu. Çatalkaya'yı kuşattı, yarış meydanında boy gösterdi, birçok fişimi alıp yolda Pellinore'u yendi. Koca bir küme ganimet önünde birikince, Ben'in yüzü gülmüştü hiç değilse. Tahtanın tam merkezini gösterecek, "Oraya varınca bütün boncuklar benim olacak değil mi?" diye sordu.

Güldüm. Merkezden daha çok uzak olduğunu biliyordum. Ama ister misin küçük kardeşim, daha ilk oyununda Hadley ile benim ve anlaşılan Jack Amca ile babamın yüz oyunda başaramadığımızı başarsın.

Bir sonraki hakkında Hermes'i çekti, İsa şeytanca güçleri bir sihirle zararsız hale getirdi. Ben, bana saldırıp kolayca işimi bitirebilirdi. Gelgelelim Dördüncü Krallıktaki gücü o kadar fazlaydı ki, Beşinci Krallığa girmeye çalışacağını biliyordum. Kendim için verebileceğim bir kararı onun için verdim. Ona yeni bir sihirbaz ya da kılavuz sağlamak için fişlerini öne sürdüm. Bu kez Merlin'i çekti. Yani şimdi elinde Thor, İsa, Merlin, Puck ve Hermes'i tutuyordu.

Beşinci Krallığa girebilmek için önce rüzgârları kontrol altına almak, sonra da girişi bulmak zorundasınız. Giriş değişkendir, bulunma olasılığı da zayıftır, ama Ben'in işi rast gidiyordu. Birkaç hamleden sonra Caer Sidh'i bularak Zaman Ejderi ile savaştı. Bu savaşın tekniği basittir. Ejder çeşitli kılıklara girip, çeşitli silahları kullanabilir. İşin püf noktası Ejderin hangi kılığa bürüneceğini tahmin edip onunla dövüşecek kartı hazırlamaktır. Ben'in bir savaşçısı, iki sihirbazı ve iki kılavuzu vardı. Ne yapması gerektiğini açıkladıktan sonra tahmin yürütmeyi ona bıraktım. Favorisi olan İsa'yı seçti. Sonra Ejder kartı açıldı. Büyücülük pelerinini kuşanmıştı. İsa onunla boy ölçüşebilirdi.

Bu iki kart yerlerine yerleştirildi. Ben, tekrar bir seçim yaptı: Thor. Ejder, kendi kılığında, kocaman kurt olarak göründü. Savaşçı doğru seçimdi.

Üçüncü kez, Ben yine İsa'yı savunucusu olarak seçti. Ejder yine büyücü kılığındaydı. Bir kenara çekilip Ben'in Beşinci Krallığa girmesine izin vermek zorunda kaldı. Ben, içeri girdi tabii.

Nedense bu son hamle yapılırken çevremizi saran dünyadan bir işaret bekledim. Pencereden dışarı bakınca bulut-

ların dağıldığını, batıdan parlak bir ışık geldiğini gördüm. Kargalar kilisenin etrafında fır dönüyorlardı. Çayırda beslenen midillilerden biri başını göğe kaldırdı. Annem elinde bir bahçe çatalıyla göründü.

Ben'e baktım. Oyun takımının köşesinde oturmuş, boncuklarını düzgün bir küme halinde önüne yığıyordu. Bitirince bütün kartları, sonra da taşları çevresine dizdi. Sonunda hepsinin ortasında sevinçten ağzı kulaklarına vararak oturdu. Bana bakarak gülücükler saçtı. O an dikkatimi çeken, daha sonra da anımsadığım, sevincinde en ufak bir böbürlenme olmayıştı. Dünyanın kendisine sunduğu meyvaların tadını çıkarıyor, bunları hak ettiğinden zerre kadar şüphe etmiyordu.

O garip gölge, günlerce peşimi bırakmadı. Özellikle gün batımı adsız tehditlerle yüklüydü. Oyun, beni daha değişik, daha tehlikeli bir boyuta itmiş gibiydi. Artık kendi hayatıma hükmedemiyor, günlük, sıradan şeyleri bile olduğu gibi kabul edemiyordum.

Kendimi bildim bileli ilk kez sığınabileceğim hiç kimse yoktu. Sanırım böyle bir anda çocukluğun masumluluğu sonsuza dek yitirilir.

Uyku bile korkutuyordu beni. Muazzam mitolojik bir karabasanda kaybolacağımdan, kurtuluş umudu olmadığından ürküyordum.

Bir gece uykuya karşı savaşırken, yine de uykunun bastırıldığı bir sırada birden bire zihnimde bir şimşek çaktı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Birden bire yepyeni bir berraklık kazandı her şey.

Kararımı vermiştim. Şafak sökünceye kadar uyanık kalacaktım. Sonra sırt çantama bir şeyler atıp, bisikletle Zindan Tepesi'ne gidecektim. Üstüme tırmanan bu kötülüğün karşısına dikilmezsem aklımı kaçırabilirdim.

Oyun beni Zindan Tepesi'nde bırakmıştı. Kendimle orada yüzleşecektim.

Sabahı iple çektim. Saat beşte usulca aşağı indim. Mutfakta biraz peynir, ekme  ve sindirimi kolay  okolatalı bisküvilerden buldum. Bir tezkere  iziktirdim: "Erkenden balı a gidiyorum. Gecikmeden dönerim."

Arka kapıdan çıkarken Brandy'nin yanından geçtim. Uykusunda şöyle bir kımıldandı.

DıŐarısı buz gibi so u tu. Bahçe yolunun sonuna kadar bisikletimi sürerken buz kestim. Yedi sekiz kilometrelik yolda kaç kez dönecek gibi oldum. Ama bisikletime ve kararıma sımsıkı yapıŐmıŐtım.

Yol iniŐli çıkıŐlı, yolculuk zordu. Çevreyi iyi bilmiyordum. Yanımda harita, bir de cep feneri vardı ama durup bakmaya cesaretim yoktu. Dev  ınarlar üstüme abanıyor, yapraksız parmaklarını tehdit edercesine bana doğru uzatıyorlardı. Yol daha çok bir tünele benziyordu. Sonunda g  bela Esentepe'ye tırmandıktan sonra doğuda günün ilk ıŐıltıları belirdi. Kapısında bir lamba ve önünde bisiklet bulunan bir inek ahırından geçtim. Bir süt kamyonu  angur  ungur, birbirine çarpan boş süt g  mleleriyle, fırtına gibi yanımdan geçti. Zindan Tepesi'nin eteğindeki köye vardım. Do uda ufuk, kayısı rengindeki semaya iŐlenen bir gravür gibiydi. Bisikletten inip donmuŐ parmaklarımı ovarak canlandırma-ya çalıştım. Fenerimle haritadaki uygun noktayı aydınlatmayı becerdim. Yaya yolunu gösteren kırmızı noktalı çizgiyi buldum. Kubbeli Tepe'de başıma gelenleri bir daha göze alamazdım.

Yolu buldum. Bisikletimi çitin yanındaki b  g rtlenler arasında sakladım. Tepeye tırmanırken güneş doğdu. Ortalık  n m  görebileceğim kadar aydınlanmıŐtı artık. NeŐem yerine geliyordu. Gün doğarken evden bu kadar uzakta olduğum için biraz da gururluydum. Havada bulut yoktu. Őura-

da burada çimenlerin üstünde çiğ taneleri parlıyordu. Kale duvarı üstüne daire biçiminde dizilmiş ulu gürgenlere doğru yol alıyordum. Tuhaf değil mi, korkularım dağılmış, bir önceki gece kâbus gibi geride kalmıştı. Surlara tırmanınca, yüksek ağaçlarla çevrili oval bir alan gördüm. Bu, simetrik bir tepenin üstüne kurulmuş harika bir hisardı. Hangi çağda olursa olsun insanlar ve hayvanlar için bulunmaz bir barınak. Güzel bir günün başlangıcında böyle sağlam bir kaleye yerleşmiş olduğum için kendimi çok rahat hissediyordum. Oturdum, seyrettim, düşündüm.

Sanki doğanın sağıltıcı güçleri çevremi kuşatmış, bana güç ve güven vermişti. Oturduğum yere yakın dümdüz bir değnek buldum. Bazı yerleri bıçakla soyulmuş gibiydi. Bıçağımı çıkarıp tümünü soydum. Değnek, bir baston için fazla uzun, daha çok bir kargı boyundaydı, sapı da tam bileğime göre. Böyle silahlanınca, savaş oyunlarına başladım. Aşağıdaki evlerden dumanlar yükseliyor, bir ahırdan çıkan inekler yavaşça alt yamaçlara doğru yayılıyordu. Solukları gümüş renginde parlak bulutçuklar oluşturuyordu.

Orada, kendi hisarımda, elimde kargımla dimdik duruyordum. Ben Galahad! Arthur'un şövalyeleri arasında en çok Galahad'ı severdim. Sadık olmayan Lancelot'tan, yaşlı Pellinore'dan, Perceval ya da Gawain'den daha fazla. Galahad en genç, en parlak zekâlı şövalyeydi. Yalnız O, Kutsal Kâseyi gözleriyle görmüştü.

Şu oyun beni nasıl da aptala çevirmişti. Karanlık güçlerinin pençesine düşeceğime güzel bir hisarda Galahad olmak vardı. Dost Cellat, küçüldükçe küçülmüştü gözümde. Ormanların Puck'ı ne kadar uzaklarda kalmıştı. Tom beni şimdi görmeliydi. Burası gerçek bir barınaktı. Gözlerden uzak, kimselerin saldıramayacağı bir barınak.

Az sonra zengin hayallerimden birine daldım. Danışmanlarımla düzenler kuruyor, savunma planları yapıyor,

aşağıdaki ovada pusu kuran düşmanları gözetlemek için keşif birliklerinin tehlikeli çıkışlarına öncülük ediyordum.

Biraz sonra acıktım, bir güzel karnımı doyurdum. Hava ısındıkça uyku bastırdı. Biraz dinleneyim dedim. Bir gece önce gırtlığıma basan uyku, beni tatlı tatlı kollarına aldı.

Uyandığımda üstüme bir gölge düşmüştü. Uzun boylu biri tepemden bakıyordu. Elinde bir baston vardı. Parlak güneş gözümü aldığı için yüzünü göremedim. Paniğe kapılabildim ama dostça bir havası vardı.

“Merhaba” dedi. Sesi dolgun ve derindi. İngiliz sesine pek benzetemedim.

Ayağa kalkıp adamı baştan aşağı süzdüm.

“Merhaba.”

Çok uzundu, iyice yaşlıydı. Parlak pembe yüzlü, geniş alınlıydı. Gözlükleri vardı. Çizgili kadifeden pantolonu aşınmış, kazağı tarazlanmıştı. Omuzlarından koyu mavi bir peletin sarkıyordu.

“Seni uyandırmak istemedim” dedi; o kulağı okşayan, tınılı sesiyle. “Ama sabah yürüyüşlerimde uyuyan çocuklarla pek karşılaşmam da. Acaba, iyi misin diye merak ettim.”

Böyle sağlığını soruşturduğu için hafifçe utanmış gibiydi. O dakika sevdim adamı.

“Oo, bir şeyim yok. Herhalde birkaç dakika kestirmişim.”

“Epeyce kestirmişsin. Ben on dakikadan beri burdayım.”

Pelerinini bir kütüğe sererek üstüne oturdu. Konuşmaya hazır gibiydi.

“Bir peynirli sandviç ister misiniz?” diye sordum.

“Evet, iyi olur.”

Uzattığım yamrı yumru ekmeği alıp iştahla dişledi. Bu kadar yaşlı bir adamın bu kadar iri lokmalar koparmasına şaşırmıştım.

Özür dilercesine, “Şey... bunun içinde peynir yok” dedi.

“Ay, affedersiniz, peynir olacaktı.”

Çantayı aradım. Dibinde toza, ekme kırıntılarına bulanmış, peynir parçasını buldum. Yine de ona uzattım.

Ciddiyetle teşekkür ettikten sonra üstüne yapışan kırıntıları temizleyip ait olduğu yere yerleştirdi. Yine koca koca lokmalar kopararak atıştırdı.

“Nefis” dedi, “peynir nefis.”

Sandviçi bitirdi. “Umarım sana da kalmıştır.”

“Daha var” diye yalan söyledim. “Ben yemiştim zaten.”

“İyi” dedi. Piposunu çıkardı. “Şimdi anlat bakalım. Sabah sabah nasıl uyuya kaldın buralarda? İşin içinde bir iş var değil mi, şöyle uzun bir serüven.”

Ona çabucak bir göz attım. Yüzünde dostça bir merak, üstünde bolca vakti olan bir adamın rahatlığı vardı.

Öykümün o bölümünü düşünüyorum da, o an, benim için bir dönüm noktası olduğunu henüz bilmiyordum. Yeni tanıdığım yaşlı bir adama şaşılacak bir rahatlıkla içimi dökmüştüm. Bu olağanüstü karşılaşma, adamın sevecen bir ihtiyar olduğunu sezmişim, her şeyden fazla birine açılmak için duyduğum büyük ihtiyaç dilimi çözmüştü.

Bazı bölümleri atladım. Oyunun nasıl elime geçtiğini, babamla amcamın deneyimlerinden neler öğrendiğimi anlatmadım. Ama havaya girdikçe, Hadley, Tyson, Puck ve Pellinore’la ilgili olaylar ağzımdan dökülüyordu. Öyküme öyle kaptırdım ki kendimi... Ben’le oyunuma, Kubbeli Tepe’ye gelişime kadar, nerede olduğumu, kiminle konuştuğumu bile unuttum. Birden fazla boşboğazlık ettiğimi fark edip sustum.

Kendimi kara bir büyüünün etkisi altında hissettiğimi yaşlı adama söylememiştim. Henüz üstünde konuşulamayacak kadar yakın geçmişteydi.

Sanırım söylenecek bazı şeyler kaldığını sezmiş ama daha fazlasını öğrenmek için beni sıkıştırmamıştı. Uzun süre bir şey söylemedi. Nazik bir diyalogda fazla uzun sayılabile-

cek bir sessizlikti bu. Rahatsız olmaya başladım ama onun canını sıkılmamak için kıınıldamadım.

Sonunda uzaklara dalıp giden gözlerini tekrar bana çevirdi. Artık bir gülümseyişin izi bile kalmamıştı gözlerinde. Bakışları deliciydi. Ayağa kalktı.

“Pekâlâ, artık yollarımız ayrılıyor, delikanlı. Seni tanıdığımı sevindim.”

Elini uzattı. Tokalaştık. Elini öyle güçlü bir biçimde kavramıştı ki, canım acıdı, hızla dönüp yola koyuldu.

“Durun, lütfen durun, efendim.” Kendisini çağıracağını biliyormuş gibi hemen durdu.

“Ben şimdi ne yapayım? Bana öğüt verirseniz diye ummuştum.”

“Sanırım, oyunun nasıl hakkından geleceğini biliyorsun” dedi gülümseyerek. “Oynamamakla. En iyisi oynamaktan vazgeçmek.”

“Kaldırıp atayım mı?”

Düşünceli bir tavırla: “Hayır” dedi. “Senin yerinde ol sam bunu yapmazdım. Sonradan pişman olabilirsin. Bu dünyada hiçbir şey ne büsbütün iyi ne de büsbütün kötüdür. Bizim nasıl aldığımızı bağılı.”

“Sizinle biraz yürüyebilir miyim?”

“Tabii. Bana yoldaşlık edersen sevinirim ama ben avare avare dolaşırken, epeyce yol katederim. Nettlecombe’a doğru gidiyordum, seni yolundan alkoymayayım.”

“Bisikletimi almam gerek ama oraya kadar birlikte yürüyebiliriz.”

Yol boyunca fazla konuşmadık. Onun elinde bastonu, benim elimde kargım, yol dardı. Tek sıra yürüyorduk. Yine de yaşlı adamı izlemekten memnundum. Şaşılacak bir hızla ilerliyordu. Ona yetişmek için paldır küldür koşmak zorunda kalıyordum.

Anayola gelince sağa saptı. Bisikletim karşı taraftaydı.

“Artık sizden ayrılıyım” dedim.

Vakarla elini uzatarak, “Uğurlar olsun” dedi.

“Bana bir şey söyler misiniz?”

“Bildiğim bir şeyse.”

“Oyun hakkında size söylediklerime inandınız mı? Uyduruyorum sanmadınız, değil mi?”

Hemen karşılık verdi:

“Hayır, hayır. Bunu aklımdan bile geçirmedim.”

“Ama biliyorsunuz, büyükler böyle şeylere inanmazlar.”

“Benim bu dünyadaki tecrübelerime göre uygun zamanda, uygun insan için her şey mümkündür. İnanmanın daha doğru olduğu sonucuna vardım.”

“Evet” dedim.

“Bir daha benimle biraz çene çalmak istersen köyüme gel. Orada herkes tanır beni.”

“Çok isterim. Ama hangi köy?”

Söyledi.

“Adınızı da bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun sahi. Adım Hodman, Owen Hodman. Ya seninki?”

Adımı söyledim. Ayrıldık.

Ne müthiş ihtiyar, diye düşünüyordum. Bütün büyükler çocuklara böyle davranıyordu ne mutlu olurduk. Beni hiç küçümsemedi. Ona, o inanılmaz öyküyü anlattım, yine de bana inandı. İlk fırsatta bir bahane uydurup onu görmeye giderim. Bir de armağan götürürüm. Acaba ne götürmeli? Bir şapka mı, yoksa bir baston mu? Tamam güzel bir baston. Kendi elimle kesip, soyup, cilalayacaktım. Sonra bisikletle evine gidip verecektim. Sonra bugün anlatmadığım ne varsa; babam, amcam, ve peşime takılan korkunç gölge ve korkularım üstüne, hepsini, hepsini bir bir anlatacaktım. Adını unutmamalıyım. Aman, adı neydi?

Ancak o zaman ayaklarım suya erdi. Yaşlı adamdan öyle hoşlanmıştım ki, yepyeni bir ideal vaftiz babam gibiydi, adına dikkat etmemiştim, Hodman.

Karşıma çıkan Hod'du, tabii.

Ben'le oynadığımız oyunu düşündüm yeniden. Galahad'ı çekip Zindan'ı işgal etmiştim. Orada Hod'u çektim. Bay Hodman, yarış meydanının bulunduğu Nettlecombe'a gidiyordu. Nettlecombe Meydanı'na.

Bisikletime doğru koşmaya başladım. Onu yakalayabilirsem Hod'un kılavuzluğunda Yarış Meydanı'na girebilirdim. Onun oyunu durdurma üstüne ettiği sözleri yeni bir ışık altında yorumlamaya başladım. Artık oyuna ihtiyacım olmadığını söylemek istemişti herhalde.

Oynamam gerekmezdi, çünkü oyunun içindeydim. Zindan'ı Galahad'la işgal etmiştim, şimdi Hod'la Yarış Meydanı'na gidebilirdim. Orada Dördüncü Krallığa varacak, esrarın çözümüne yaklaşacaktım. Artık bu düşünce beni dehşete düşürmüyor, sadece sarsılmaz bir kararı muştuluyordu.

O gün ne yapsam Dördüncü Krallığa giremeyeceğimi bilmeliydim. Oyun buna izin vermemişti. Yolda bir aşağı bir yukarı bisikletimi sürdüm. Yaşlı adamın sapabileceği kestirme yola bile girdim. Ama görünürlerde yoktu.

Eve aç bilaç ve yorgun döndüm ama alacakaranlıkta bastıran korkularımdan eser yoktu. Tatil boyunca oyun bir daha rafından aşağı indirilmedi.

BÖLÜM 7

Doktor Ölüml

Her tatil dönüşü, okulda ilk gün üstüme bir gariplik çökerdi.

Her yer gıcır gıcır fırçalanmış, ilaçlanmış, paspaslanmış, cilalanmış olur, bina bir hastaneyle, yeni bir polis karakolu arası bir yer gibi kokardı. İyi ki yeni çocuklar vardı. Yavru-cuklar öyle solgun, öyle acemiydiler ki, bizler kendimizi görmüş geçirmiş abiler gibi hissederdik. Hem artık on iki yaşında, altıncı sınıf öğrencisi, futbolda birinci takım oyuncusu, Tyson'un gözbebeğiydim. Utangaç ya da yalnız olmak yakışır mıydı bana?

Hadley gelir gelmez beni aradı. Oyunu getirmiş miydim? Tatilde oynamış mıydım? Bunları fena halde merak ediyordu.

Bir an, son on beş günün olaylarını Hadley'den gizlemeyi düşündüm ama deneyimlerimi paylaşmadan duramadım. Oyunun topografyasını, birlikte son oyunumuzdan beri olan her şeyi hevesle anlattım. Sözümü tamamlayıncaya kadar dikkatle dinledi.

"Yaman bir fırsat kaçırmışsın, Yeoman." Buna biraz bozulmuştum ama söyleyecekleri bitmemişti.

"Kardeşinle oynaman yanlıştı, çünkü oyunun bilincinde değildi. Aslında, kendine karşı oynuyordun. Orada kötü büyüyle çarpıldın. Yüreğinin yarısı Gömüttepe'yi seçti öbür yarısı Kubbeli'yi. İkiye bölündüğün için zayıf düştün. Olan bu. Ama oyun sana şaşılacak bir şans tanımıştı. Sen heder ettin."

"İyi işler becerdim, sanırım. Sen olsan şafak sökmeden Zindan Tepe'ye varabilir miydin? Karşıma geçip beni eleştirmek kolay. İş yapmaya gelince, daha iyisini kıvıramazdın, bahse girerim."

"Belki, ama ben her zaman oyunu daha ciddiye aldım. Hem de bunun üstünde çalıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Altıncı sınıfta yan yana oturuyorduk. Hadley'in sırası her zamanki gibi önde, köşede idi. Kapağı açıp, bir paket çıkardı.

"İşte benim oyunum" dedi.

Kâğıtları açıp bir oyun tahtası, bazı taşlar gösterdi.

"Ben de kendi takımımı yaptım."

İşte karşımda duruyordu. Özgün takım kadar güzel değildi, o antika havası da yoktu tabii. Yine de eksiksiz, kusursuz bir kopyası.

Önce tepem attı.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu" diye söylendim.

"Talimatta, bir benzeri yapılamaz diye bir kayıt yok. Hem sen oyuna kıskançlıkla sahip çıkmaya başlamıştın. Ne zaman oynanıp oynanmayacağına sen karar veriyordun. Ben boynu bükük bekliyordum. Pellinore ile Tom'un başına gelenler beni de şiddetle ilgilendiriyordu. Ama yoo, küçük beyin gönlü olacak da oynayacağız. Hem doğru dürüst oynamıyordun."

"Oynuyordum."

"Oynamıyordun. Yüreğinin yarısı bu oyunun başkalarının hayatını etkilediğini kabul etmiyordu. Bunun için dikkatsizce oynuyordun."

"Bu doğru değil. Belki eskiden doğrudu. Ama çok şey öğrendim Hadley. Çok korktum ama dersimi aldım."

"Evet, görüyorum. Şimdi öyle, ama geçmişten söz ediyorum."

Oyununu alıp bana meydan okurcasına göğsüne bastırdı.

Bir an ona bakıp nasıl karşılık vereceğimi düşündüm.

"Ver, şuna bir bakalım" dedim. Kutuyu bana uzattı. Açıp baktım. Şaşılası bir hüner ve sabırla yapılmıştı. Ancak Hadley bu kadar özenli bir kopya ortaya koyabilirdi.

"Eline sağlık" dedim.

"Teşekkür ederim."

Maraza çıkarmayışımın sebebi asıl kerametın zarlarda olduğuna inanışımdı. Düşüncemi açıklamadım ama özgün zarlar olmadan oyun sadece bir oyundu bana kalırsa.

Karakter kartlarına çabuk çabuk göz gezdirdim. Birçok bakımdan orijinallerine benziyorlardı ama Hadley yüzlerini kendi anlayışına göre çizmişti. Örneğin Puck kartı, Tom düşünülerek hazırlanmıştı. Gelgelelim en büyük sürpriz Galahad'dı.

"Neden onu böyle çizdin?" diye sordum.

Hadley, dikkatle beni gözlüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Pekâlâ, bu benim, değil mi?"

"Kasten böyle yapmadım. Ama resmi çizerken sen aklıma geldin."

Galahad'ı tuttuğumu, Hadley'e söylememiştim. Zindan Tepesi'ndeki olaya kadar da kendimi onunla özdeşleştirmeye başlamamıştım.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, cuk oturmuş."

"Evet, öyle galiba."

"Bir itirazın yok ya."

"Hayır hiçbir itirazım yok. Yalnız..." cümlemi bitirme-

dim. Ne itirazım olacaktı. Tersine koltuklarım kabarmıştı. Gel gelelim oyunun dünyası yine benim gerçeğimle çakışmış, beni tedirgin etmişti.

Hadley'e sordum.

"Hiç düşündün mü, bu oyun neyin nesi?"

"Nasıl işlediğini soruyorsan, bilmiyorum. Ama nasıl kullanabileceğimizi uzun uzun düşündüm. Dorset'te olsaydık merkeze doğru gidebilirdik, değil mi? Ama orda olmadığımızı göre birbirimize karşı oynamaktan, birbirimizi rakip görmekten vazgeçip, değişmesini istediğimiz şeyleri değiştirme yoluna gidebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Örneğin Tyson. Onu durdurabiliriz."

"Belki, ama ya ciddi şekilde hastalanır, bir kaza geçirir, ya da ölümle karşılaşır?" Biliyorsun eninde sonunda oyunun gidişi zarflara bağlıdır. Bunu kontrol edemeyiz. Yine karmakarışık işlere dalacağız, bu defa başımızı kurtarmak mümkün olmayacak."

Hadley, ihtiyatı elden bırakmaz. Oyunlarımızı bozan rakiplik ögesini ortadan kaldırırsak, kişilerimizi feci sonlardan koruyabileceğimizi ileri sürdü. Ama beni kandıramadı. Şimdilik oynamak niyetinde olmadığımı açıkça söyledim. Ben katılmıyordum yeni takımıyla bile oynamayacağını biliyordum. Çünkü okuldaki başka hiç kimse "aileden" sayılamazdı.

Böylece yeni okul döneminin ilk iki haftasında her iki oyun takımı da atıl kaldı. Hadley'i pek az gördüm.

Sonra bir gün koridorda yürürken Ölüm'le burun buruna geldim. Onu derhal tanıdım. O geçerken, yatakhanelerden birinin kapısına çekildim. Beni arada gördü ve biraz şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. Yüzümdeki bozgunluğu fark etmemiş olamazdı.

Beklediğimden biraz daha gençti. Ama Ölüm kartının tıpatıp benzeriydi; aynı uzun, çökük yanaklar; aynı belirgin çene ve alın; kuyulara kaçmış gözler; araştırmacı bakışlar.

Elindeki çanta bir doktor çantasına benziyordu. Tuhaf değil mi? Bunu hiç de ölümle bağdaşmaz bulmadım.

Geçip gitmişti. Yine de sinirli bir tavırla tekrar koridora çıkmam birkaç saniye sürdü. Ölüm, bir sonraki köşeyi dönmüştü bile.

Usulca izledim, ona yetişmekten ödüm kopuyordu. Jimnastik salonuna vardığımda arka kapıdan çıkıyordu. Uzak-tan, arkadan bakıldığında bile ölümün ta kendisiydi. Okulun ana girişindeki pencereye vardığımda ön avludaki küçük kırmızı bir arabanın bagajını açıyordu. Böyle meşum bir şahsiyete yakışmayacak kadar ufak bir arabaydı. Sürücü yerine geçerken dönüp okula baktı. Gözlerimiz karşılaştı. Hemen çömeliverdim.

Tam o sırada Hadley yanında Abbott'la altıncı sınıftan çıkıyordu. Pencerenin altına çömeldiğimi görünce "Ne haltlar karıştırıyorsun Yeoman?" diye sordu. Parmağımı ağızıma götürdüm, telaşla dışarısını işaret ettim. Hadley pencereye geldi. Pısrıkça yanında durdum. Adam arabasını bahçe kapısından çıkarmadan geri vites yaptı. Bize iyice yaklaşmıştı. Onu profilden görüyorduk. Dışarı çıkarken tekrar bize döndü. Bakışları üstümdeydi. Bu defa saklanmadım. Bir iki saniye gözlerini üstüme dikti. Bir daha görüşünde mutlaka tanırdı.

"Vay canına" diye fısıldadı Hadley yanıbaşımında. "Ölüm bu!"

Görüyorsunuz ya, sırf hayal gücüme dayanmıyordu bu benzetiş.

Abbott yanımıza gelerek miyop gözleriyle dışarısını görmeye çalıştı. Gözlüklerini çıkarıp sildi.

"Siz ikiniz neye bakıyorsunuz öyle garip garip? Bir hayalet görmüş gibisiniz."

Tekrar gözlüklerini taktı.

"Şu kırmızı arabadaki adam okulun yeni doktoru. Dr. Rogers'ın yerine geldi. Hem daha genç, hem daha bilgili ben-
ce" dedi o bilmiş tavrıyla.

Hadley "Adı ne?" diye sordu.

"Galiba Dr. Finn, yo, hayır. Fell. Dr. Fell."

Hemen o eski tekerleme aklıma geldi:

Seni sevmem Dr. Fell

Hani elime geçen

Pataklarım bir güzel

Hiç sevenin yok ama

Sen geç kalma erken gel

Abbott'u acele başımızdan savdık. Hadley bir şey ara-
ması için onu kitaplığa yolladı. Yalnız kalır kalmaz hemen
patladım.

"Onu gördün değil mi?"

"Görmez olur muyum? Görüp de tanımamak mümkün
mü? Oyunu durdurmak istedin, ama durduramadın."

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini bal gibi bi-
liyordum ama inanmak içimden gelmiyordu.

"Şunu demek istiyorum. Biz oynasak da, oynamasak da
oyun devam ediyor. Sana anlatmaya çalıştığım buydu. Oyu-
nun coğrafyası bir yerle sınırlı değil. Sana daha önce de gös-
termek istedim ama oralı olmadın."

Beni altıncı sınıfa, oradaki sırasına götürdü. Elle yapılmış bir harita çıkardı.

"Buraya bak. Burası okul, burası da çevresi. Sen bana Kubbeli Tepe, Zindan Kalesi gibi yerlerden söz edince ben de yeni bir kuram geliştirdim. Bak, burası Tyson'un çalışma odası. Tyson, Cellat değil mi. En sevdiği yer de halkalar. Şurada Tom'un koruluktaki yeri var. Yani Puck'ın barındığı yurt. İşte Avery'nin evi, burası da 'Yalnızlar Evi' tamam mı? Eğer, benim burada yaptığım gibi beş halka çizer-

sen, bu yerlerin oyun tahtasındaki yerlere uyduğunu göreceksin.”

Baktım. Haklıydı.

“Ama sadece üç yer işaretlemişsin” dedim.

“Doğru. Ama sadece üç karakteri saptadığımız için. Dur, bir dakika Doktor’u Hasta Koğuşu’na koyarsak, yeri orası zaten.” O yeri haritasında bulup gösterdi.

“Burası da Elem Kapısı değil mi? Her zaman Ölüm’le karşılaştığımız yer.”

Yine haklıydı. Biz bu haberi sindirmeye çalışırken uzunca bir sessizlik oldu.

“Görüyorsun, tekrar oynamamız gerek. Başka çare yok” dedi.

Ben hâlâ ona karşı çıkıyordum. Bu gidişle başımız daha beter belaya girecekti. Hadley bana fena bozuldu. Ama büyük öfkelere kapılmayacak kadar yumuşak başlıydı. Benim iradem daha güçlüydü. Oynamam diye tutturdum.

“İnat etme oynayacaksın. Görürsün bak. Oynamak zorunda kalacaksın.”

Şubatta, okul ayaz ve cereyanlı bir yerdi. Soğuklar bastırdı, arkasından soğuk algınlıkları, aksırıklar tıksırıklar, öksürükler ve bir grip salgını. Bir gün sabah duasına katılanların çok azaldığını gördüm. Tyson, duadan sonra idarecilere kalmaları için işaret etti, bir duyuru yapılacağını anlamıştık. Havada, olağanüstü durumlarda görülen bir sessizlik, bir bekleyiş...

Tyson ağır ağır, “Size üzülerek bildirmek zorundayım,” dedi, “şiddetli bir Asya gribinin pençesine düştük.” “Asya” kelimesini, Japon savaş suçlularını, ya da yüzlerce yıllık Çin hilelerini kastediyormuş gibi telaffuz etti.

“Bu felakette yalnız değiliz. Yeni ve yabancı bir virüs

ülkeyi kasıp kavuruyor. En sıkı, en ciddi tedbirlerimiz ne yazık ki bizi koruyamadı. Yirmi beş öğrencimizde bu virüs teşhis edilmiş bulunuyor. Hasta Koğuşu ağzına kadar dolu. En ağır vakalar tedavi edilmek üzere evlerine gönderildi.

Civardaki iki üç okul, öğrencilerinin çoğunu evlerine göndermek yoluna gittiler. Geri kalan birkaç kişiye de en alt düzeyde hizmet veriliyor. Okul doktorumuza danıştıktan sonra böyle aşırı bir önlemin gerekli olmadığına karar verdim. Biz okulumuzda kendi sorunlarımızla başa çıkacak olanaklara ve disipline sahibiz.

Bununla beraber bazı önlemler almak gerekiyor. Bu günden itibaren Güneşli Vadi ve Av Köşkü yatakhaneleri hasta odaları olarak kullanılacak. Bu yatakhanelerde yatan çocuklara başka yerler tahsis edilecek. Sınıflar dörde indiriliyor. Bu değişikliklerle ilgili ayrıntılı bilgi sınıf öğretmenlerine verilecek. Bugün ders yok. Bütün öğrenciler, okul doktoru tarafından muayene edilecek. Doktor, Bayan Daphne ile birlikte hâlâ sağlıklı olanlara koruyucu aşılar yapacak. Bu iğneler ancak iyi durumda olanlara yapılabilir. Bunun için bütün başağrıları, öksürükler, soğuk algınlıkları Bayan Daphne ya da bizzat Dr. Fell'e rapor edilmelidir. Yarından itibaren dersler ve diğer faaliyet başlayacak, okul yenik düşenlerin saflarına katılmayı reddederek benim güvenime layık olduğunu gösterecektir."

Bu Tyson'un resmi demeçlerindendi. İdareciler, öğretmenler, anne-babalar ve kamuoyu gözönünde tutularak verilen demeçlerden. Bir süre sonra duygularını daha teklifsizce dile getirecekti hiç şüphesiz.

O gün öğleden sonra, Bayan Daphne'nin küçük dispenseri önünde kuyruğa girdim. Hadley de benimleydi. Üstünde konuşmadık ama ikimiz de Dr.Fell'le karşılaşmaktan çekiniyorduk. Ayrıca ben iğne olmaktan fena halde korkardım. Şu yabancı virüsü kapmanın ilk belirtilerini gösteren çocuk-

ların hemen karantinaya alındığı söylentisi dolaşıyordu. Gümüşdere yatakhanesi de hasta odası olmuştu.

Ben odaya Hadley'den önce girdim. Daracık revire iki üç çocuk benden önce alınmıştı. Doktoru yakından inceleme fırsatını buldum. Gerçekten genç bir adamdı, sanırım babamdan daha genç, kemikleri fazla belirgin olsa da yakışıklı denebilirdi. Teni güneşten yanmış, hareketli ve eline çabuktu. Her çocukla dostça sohbet ederken, çaktırmadan iğneyi basıveriyordu. Sesi oldukça hoştu. Yalnız dudakları çok inceydi, sesli harfleri biraz yutuyordu. Çocuklardan hiçbiri iğnenin derisini deldiği anı fark etmiyordu.

Sıra bana gelince başını kaldırıp gülümsedi:

"Ah, penceredeki dostum."

Raflarda bir şey arayan Bayan Daphne dönüp baktı.

"Oh, bu Yeoman, doktor" dedi. Beni her zaman sevmişti. Okula ilk geldiğimde daha yedisine basmamış ufak tefek bir çocuktum. Miniklerin en miniği diye sevdi, korudu beni.

"Pekâlâ, iyi görünüyorsun Yeoman, ama gene de bir bakalım." Ağzımı açıp birkaç kez, "Aaahh!" dedim. Doktor gözlerimin içine baktı. O kadar yaklaşmıştı ki onu göremiyordum. Yüzüme yapışircasına yaklaşıp başka her şeyi gözüm-den silen ince uzun bir yüz... Sanki zaman donmuştu. Kulağa hoş gelen bu ses ta uzaklardan kimbilir neler söylüyordu. Ölümle yüzyüze gelmek, illetli, iğrenç, dehşet uyandırıcı değil, neredeyse güven vericiydi.

İğne tam koluma saplandığı sırada baktım. Doktorun eli hafifti. Sonra her şey yeniden yerli yerine oturdu.

"Baban Will Yeoman, değil mi?" dedi.

Şaşırarak, "Evet" dedim.

"Ailenizi çok eskiden beri tanırım. Jack Amcanı da tanırım."

Sonra gömleğimin kıvrılan kolu aşağı indirildi. Huzurdan ayrıldım.

Altıncı sınıfta Hadley'i bekledim. Geldiğinde her zamankinden daha solgun ve heyecanlıydı.

"Ondaki kötülüğün kokusunu aldım" dedi. Bu beni şaşırtmıştı. Ben böyle bir koku almamıştım.

"Şu haline bak. Ondan korktuğun filan yok. Hatta hoşlandın heriften, değil mi?"

Karşılık vermedim.

"Seni bir türlü anlayamıyorum" dedi; "bazen sanki 'Karşı taraftan'mış gibi görünüyorsun. Önce Tyson'a acıyorsun, sonra Tom okuldan atılınca seviniyorsun eni konu. Şimdi Ölüm Hazretleri'yle mülakattan geliyorsun, ağzın kulaklarında."

Biraz fazla ileri gitmişti. Gel gelelim, hayatımda hep böyle olmuştu. Taraf tutmak elimde değildi. Bir gün, annemin kilerine dadandığı için canını sıkıran bir fareye kapan hazırlamıştım. Bu, hayvanı canlı yakalayan kapanlardandı. Yatmaya gitmeden önce, kapısının trak diye kapandığını işittim. Bir fener alarak ne yakaladığımı görmeye gittim. Tertemiz, parlak tüylü, minicik bir fareydi. Tel kapanın içinde deliler gibi ordan oraya koşuyor, kurtulabilmek için her yere saldırıyor, her çubuğu, her bağcığı, her teli dişliyordu. Beni en çok etkileyen çırpınmaktan vazgeçmemesiydi. Bütün geceyi böyle geçireceğini biliyordum. Acıdım hayvancağıza. Kendimi onun yerine koydum.

Sabahleyin kapanı dışarı çıkardım. Kediyi çağırdım. Kapanı açıp olabilecekleri izledim. O minicik kemiklerinin kedinin ağzında çatır çatır kırıldığını işittim ve pişmanlık duymadım doğrusu.

Hadley'in sözü bitmemişti.

"Yeoman, boğazım şişti. Doktora söylemedim ama kızarmış olduğunu gördü. Beni karantinaya alacaklar."

"Geçmiş olsun, Hadley. Çok ağrıyor mu?"

"Hayır, fazla ağrımıyor. Ama grip başlangıcı. Bir hafta

kadar hasta koğuşunda kalacağım demektir. Oyunu oynayacaksak elimizi çabuk turalım.”

“Sen iyileşince oynarız.”

Hadley bir an sustu. Sonra sırasındaki gözden bir kitap aldı. Kitabı biliyordum. *Kral Arthur’un Menkıbeleri*.

Aradığı sayfayı bulunca, “Dinle” dedi.

“İsa’nın Havarileriyle son yemeğinde şarap içtiği Kutsal Kâseyi kaçırıldığı uzak ülkede bularak avuçları arasında tutmak sadece Galahad’a nasip olmuştu, fakat kendi ölümünü düşünmek Galahad’ın gözünü bağlamıştı. Kâseyi gördükten sonra kendi memleketine döndü ve bu maceradan pek söz etmedi. Öbür şövalyeler nereye gittiğini sorduklarında şöyle cevap verdi: ‘Bir gün hepimizin gideceği mekâna.’”

Kitabı kapatıp yerine koydu. Cemaatinden sevdiği birinin, yoldan çıktığına hayıflanarak akıllı bir rahip gibi bezgince baktı bana.

“Korkuyorum Edward, hasta koğuşuna gidip onun insafına sığınmaktan korkuyorum. Anlamıyor musun, Doktor Ölüm’ün pençesine düşmekten korkuyorum.”

“İyi ama, Bayan Daphne de orada olacak.”

“Evet, doğru. Bayan Daphne de oyunun içinde. O da ayrı bir güç. Ama o kim acaba?” Kendi oyun takımını alıp kartları birer birer açmaya başladı. Tacir, Papaz, Cellat, Asker, Yargıç, Pellinore, Galahad, Thor, Hod, Puck, Hermes, İsa, Merlin, Zoroaster, Kral.. Bayan Daphne’yi bunlar arasında nasıl bulabilirdik?

Bir yanıt bulmak zordu. Ama ben de Bayan Daphne’nin oyuna ait olduğunu seziniyordum. Özellikle Hadley’in dediği gibi okul planında görülebilirse. Belki Bayan Daphne kadın olduğu için oyunun etkisi dışında kalabilirdi. Belki oyunun kuşatamadığı bir şeyi temsil ediyordu. Ama herkes oyunun içindeyse, hangimiz bundan kurtulabilirdik?

Hadley bir karton parçası almış, resim çiziyordu. Resim çizmeye bir yatkınlığı vardı. Resimde ne güzel, ne çirkin, uzun gür saçları, dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri olan bir kadın belirmeye başladı. Başında ince bir taç vardı. Sonra boyamaya girişti. Saçlarını kızıl, dudaklarını kırmızı yaptı. Sağ yanağının üstüne bir ben kondurdu. Yüzünü daha uzun göstermek için biraz gölgeledi. Koyu kahverengi kalemle gözlere dokundu. Sonunda biraz anneme, biraz Bayan Daphne'ye biraz da hiç tanımadığım bir kadına benzeyen bir resim çıktı ortaya.

"İşte Kraliçe!" dedi, "Kaybolan kart."

Kraliçe'yi, kaybolan Kraliçe'yi büsbütün unutmuştum. Sadece babamın 1955 tarihli notuyla varlığından haberim olmuştu zaten. Kaç zamandır eksik bir iskambil takımıyla oynadığımızı nasıl da unutmuşum! Onun eksikliği oyunu güdük bırakmıştı hiç şüphesiz. Damsız iskambil ya da satranç oynanır mı?

Ne tuhaf göz ancak görmek istediğini görüyor, görmek istemediğini görmezden geliyor. Talimatı kaç kere okumuştum. Tabii Kraliçe'nin hareketleriyle ilgili bölümler de vardı. Nasıl çizgili yaya geçitlerini kullanan olmadığı zaman, sürücüler arabalarını sürüp geçerse, ben de ortada Kraliçe olmadığı için onları atlamışım. Hadley'in sayesinde Kraliçe aramıza katılmıştı.

"Çok güzel Hadley," dedim; "onu hemen tahtına kavuşturalım."

Kartı alıp kendi takımımı çıkarmaya davrandım. Ama o itiraz etti.

"Sanırım, benim takımımda yer almalı." dedi sakince.

Bu aklıma gelmemişti ama haklı olduğunu yadsıyamazdım.

"Evet. Haklısın" dedim.

Böylece Kraliçe'yi kendi takımına kattı.

“Haydi, oynayalım” dedi.

Onun takımıyla oynadık. Kraliçe'nin varlığı, davranışlarındaki süprizler, oyuna yeni bir heyecan kattı. Hadley takımı kurarken ben kendi takımındaki zarlara çıkardım. “Eski zarlara tercih ederim” dedim. Hadley buna karşı çıkmadı.

Koruluğa gidip oynamamızı önerdi ama hiç kimsenin olduğumuz yerde bizi rahatsız etmeyeceği duygusuna kapıldım. Tekrar Hadley ile altıncı sınıfın sıcak ve bildik atmosferinde oynamak bayağı hoşuma gitti.

Hadley, “Daha başlamadan dikkatli davranman için seni uyarmalıyım. Niçin oynadığımızı unutma” dedi.

Bu pek umurumda değildi ama ona güveniyordum.

“Bütün okulun sağlığı için oynuyoruz, Edward. Ölüm'e ve Cellat'a karşı oynuyoruz. Pellinore Avery, Bayan Daphne Kraliçe, Sen Galahad'sın ve ben...”

Birden ilgilenmişim.

“Evet, söyle bakalım sen kimsin? Ben Galahad'sam, sen kimsin?”

“Ben, Merlin'im tabii.” Bunu kesin bir tavırla söylemişti. Fakat fazla büyük bir role göz dikmiş gibi hafif bir mahcubiyet vardı sesinde.

Onun Merlin kartına bakıp güldüm. Hadley kızardı. Ama ona gülmüyordum. Onunla birlikte gülüyordum. Genç, soluk yüzlü, ciddi, çekingen bir Merlin çizmişti, tıpkı kendi gibi.

Bütün oyunlarımızda Hadley'in Merlin'e nasıl özel bir değer verdiğini hatırladım. Merlin ile Pellinore, utangaç devler.

Hadley'in Merlin olduğunu öğrenmek beni iyice rahatlattı. “*Kral Arthur Destanı*”nda Galahad'ı Yuvarlak Masa'ya getiren Merlin'den başkası değildi.

Oyun başladı.

BÖLÜM 8

Merlin

Bence, oynadığımız bütün oyunlar içinde, altıncı sınıfın bir köşesinde Doktor'la mücadelemizin başlayacağı akşam oynadığımız, en acayip, en tekinsiz oyundu.

Hadley, Merlin'i, ben Galahad'ı çektik. Ben doğru Zindan'a yönelmeye karar verdim. Ona Şifa Taşı'na doğru ilerlemesini, Ölüm ya da şimdiki adıyla Doktor Ölüm'le karşılaşabileceği yerlerden uzak durmasını salık verdim.

Galahad Zindan'da derhal tutuklandı.

Gelen kötü zarlar çıkmasına engel oluyordu. Dışarı çıkmak için bir kılavuza ihtiyacım vardı ama ele geçiremiyordum. Hadley, Şifa Taşı'na ulaşır, İsa'yı çektik. Güçlü bir durumda olmasına karşın, sinirli ve her zamankinden daha suskundu. Şifa Taşı'nın görelî güvenliğinden ayrılmak istemiyordu.

Sonunda ben Labirent'ten kurtulup Cellat'ı çektim. Hadley'in Cellat'ına daha önce üstün körü bakmıştım. Tyson'un çizgilerini nasıl kusursuz bir biçimde yakaladığını görünce bir an sarsıldım. Tyson en illet haliyle karşımdaydı. Alın ve şakaklar kızıla boyanmıştı. Gözleri, kalın gözlük camları ardından tehditler savuruyordu.

İlk adımda onu atmak geldi içimden ama Hadley, Celat'ın çok daha tehlikeli bir durumda geri gelebileceğini, Galahad'ın kalesinde, gözaltında bulundurulmasında yarar gördüğünü söyledi.

Her ikimiz de Ölüm'ün karşımıza çıkmasından kaygılanıyorduk. Bir süre çekingen adımlar attık, durumu korumaya çalışıyor ama ileriye doğru atılımlarda bulunmuyorduk.

Birden bire, ben gözü kara bir hamle yapmaya karar verdim. O ödümüzü koparan Doktor'la yüz yüze gelmiş ama korkmamıştım. Zindan'dan ayrılıp Dördüncü Krallığa yöneldim, orada Elem Kapısı ya da Şeytan Çıkmazı'nda Ölüm karşıma çıkabilirdi. Hadley böyle delice bir cesaret gösterisine karşıydı.

"Hem belki de hiç görünmez" dedi.

O takdirde boşuna çaba göstereceğimizi ileri sürdüm. Madem ki Doktor bir numaralı düşmanımızdı, onun katılmadığı bir oyunun kimseye yararı olmazdı. Hadley bunu teslim etmek zorunda kaldı. Çünkü tam o gece Doktor'un hükmettiği alana girecek olan oydu, ben değil.

Plan güzelce yürüdü, Galahad, Elem Kapısı'na varıp Ölüm'le kapıştı. Ben altı attım, Hadley, Ölüm için dört attı.

Ölüm kılıcını çekmiş ama yüz üstü kapaklanmıştı.

Hadley, sevinçten uçuyordu. Benim elimi bile sıktı. "Şimdiden iyileştiğimi hissediyorum" dedi. Gelgelelim sonuca ulaşmak için bir parti daha oynamamız gerekiyordu. Galahad, Yalnızlar Evi'ne girip Pellinore ile bir bağlantı kurdu. Hadley üst üste kötü zarlar atarak Merlin'i Şifa Taşı'ndan uzaklaştırdı. Rüzgârlara kapılıp sürüklendi, doğrudan doğruya Dördüncü Krallıktaki Elem Kapısı'nda buldu kendini.

Orada Merlin ancak Ölüm'le kapışabilirdi. Onun için Şifa Taşı'na dönüp İsa'yı oynamayı yeğledi. Ama zar atarken şansını yaver gitmiyordu. Onu korumak için ne kadar çabala-

sam Cellat'la karşılaşmasına engel olamadım. Yenildi. Elinde yalnız Merlin kartı kalmıştı. Onu oynamak zorundaydı.

Ölüm yüz üstü çevrildi. Tekrar zar attık. İkimize de Cihar geldi. Ölümle başabaş gelindiğinde karakter ölmez ama tekrar yerine konur. Böylece oyuncu kartını kaybeder. Hadley'in elinde başka kart kalmadığı için oyun bitti.

Hadley'in bütün neşesi kaçtı. Umutsuzluğa kapılması için sebep olmadığını, Galahad'ın Ölüm'ü yendiğini, Merlin'in hayatta kaldığını söyledim. Gerçi İsa yenilgiye uğramıştı ama İsa'nın kimi temsil ettiğini bile bilmiyorduk.

Hadley, "Sanırım, sadece iyiliğin gücünü temsil ediyor" dedi. "Tyson iyiliği alt etti. İşte olan bu."

Bunun mümkün olabileceğini kendime itiraf ettim.

"Gelecek sefere, Tyson'un hesabını görürüz" dedim.

Hadley, karantinaya girmeyi daha fazla erteleyemezdi. Kendisine, Hasta Koğuşuna bitişik ek bölümde bir yer ayırtıldığını öğrenince, bunu oyunun şimdiden etkisini göstermesine yordu. Ayrıldığımızda derin bir ruhsal çöküntü içindeydi. Ona her şeyin düzeleceğini, bir an önce iyileşmeye bakmasını, onsuz oynayamayacağımı söyledim. Yakında kolları sıvamak gerekebilirdi.

Ertesi sabah yeni haberler vardı. Başka okullar kapanmıştı. Tyson, okulunun açık kalmasını bir onur meselesi yapıyordu. Kahvaltıda belirtmişti: Biz "birtakım tabansızlar" gibi yenilgiyi kabul edemezdik. Ders arasında, yakın okullardan birinde bir öğrencinin gripten öldüğü söylentisi dolaştı.

Bunun doğru olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemedim. Ama o sırada gerginliği arttırdı. Gazetelerin ön sayfalarında bu çok şiddetli grip salgınından söz ediliyor, yaşlı ve zayıf hastalar arasında ölüm vakaları görülüyordu. Hava feci şekilde soğudu, gökyüzü bulutlarla yüklüydü. Futbol alanı

buz tutmuştu. Öğretmenler de, öğrenciler de o kadar azalmıştı ki, sınıflarda “dostlar alışverişte görsün” diye ders yapılıyor, sözüm yabana ilim ve irfan dağıtılıyordu.

Ertesi gün okul mevcudunun ancak yarısı ayakta idi. Öğle yemeğinde, Avery'nin homurdandığını işittim. Tyson'un okulu açık bırakmakta direnmesine kızılıyordu. Bu çeşit inatlar Avery'nin iyice zıttına giderdi.

Belki de en üzücü haber, Bayan Daphne'nin de yatağa düşmesiydi. Böylece o huysuz, telaşçı ve sakallı Bayan Maber, hasta koşularından sorumlu olacaktı. O zaman hatırladım, bir önceki gün oynadığımız oyunda Kraliçe, hiç görünmemişti. Nedenini şimdi anladım. Bu zavallı Hadley'in de aklına gelmiş olmalı.

Sonra, genç müdür yardımcılarında biri bana Hadley'in durumunu bildirdi. “En ağır vakalardan biri. Yaşlı Bayan Maber'in bana söylediğine göre...” Genç kadın suçlu bir tavırla sustu. Omzumun üstünden Bayan Maber'in odaya dalıverdiğini görmüştü.

“Evet, Bayan Morrison, yaşlı Bayan Maber size ne söylemiş bakalım?”

Çenesinde yalnız sakal değil, çirkin, iri bir siğil de vardı. “Umarım hastalarının sağlık durumunu değil, o takdirde önünüze gelene sızdırmanız hiç de yakışık almazdı.”

Bayan Morrison kızarak özür diledi. Bayan Maber, ördük gibi sağa sola sallanarak çıktı. Güzel Bayan Morrison nefret dolu bir bakışla arkasından baka kaldı. Genç kadına acımıştım. Öykünün sonunu getiremedi.

Birkaç gün hiçbir haber alamadım. Okul, kör topal gidiyordu. Tyson, okulu kapatmamakta inatla direniyordu. Geri kalan idareciler, bu tutum karşısında soluklarının tükendiğini belli etmeye başlamışlardı.

Tyson, beni çağırtığı zaman *Kral Arthur'un Menkıbeleri*'ni okuyordum. Tyson çağırınca bütün öğrenciler gibi benim de dizlerimin bağı çözülürdü. İstemeye istemeye kitabımı kapatıp gittim.

Çalışma odasının, uzun, meşe kaplamalı kapısına vurdum. İçerden "Bekle!" sesi geldi. "Böyle kapıları acaba nasıl adamlar için yaparlar?" diye düşünecek kadar vaktim oldu. Kapının tokmağı tam çenemin hizasına geliyordu. Biraz sonra kapı açıldı. Ama açan Tyson değildi. Beni selamlayan Dr. Fell oldu. Tyson masasında oturuyordu. Patlamak üzere olan bir yanardağ gibi için için kaynarak konuştu: "Şimdi beni iyi dinle. Sözlerimi tekrarlamaya hiç niyetim yok." Bana sevgisiz gözlerle bakıyordu:

"Doğrusu, senden hiç beklemezdim Yeoman. Yirmi yıldır şu okulun başındayım, karşıma çıkan en belalı salgınla baş etmeye çalışıyorum. Bu yetmezmiş gibi bir de altıncı sınıf öğrencilerimden hiç beklemediğim saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalıyorum.

Dr. Fell günde yirmi dört saat hasta arkadaşlarının başucunda, eksik olmasın. Bunca derdimiz arasında bir oyundan söz etti bana, arkadaşın Hadley ile oynadığınız bir oyundan."

Hiçbir şey demedim. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Zaten ses tellerim felce uğramış gibiydi.

"Söyleyecek sözün yok, demek. Ya John Hadley'in şu anda ciddi şekilde hasta olduğunu söylersem. Anladığım kadarıyla kabahat sende."

Ne kadarını biliyordu, nasıl öğrenmişti? Onu sürdüğü izden, aldığı kokudan uzaklaştırmak için ne söyleyebilirdim?

"Na-na-sıl olur, efendim."

Patlamak için ilk sözlerimi bekliyordu.

"Nasıl olurmuş? Nasıl olacağını gösteririm sana. Şu anda karıştırdığın halterler için uygun bir ceza araştırarak du-

rumda değilim. Elbet onun da zamanı gelir. Ama şu anda bütün hikâyeyi başından sonuna anlatmazsan, altı tane meşe sopası yersin benden, hem de en âlâsından. Hemen şimdi, şuracıkta. Anlat!"

"Neyi anlatayım efendim?" Ama hiç şakası olmadığını görünce devam ettim:

"Bir oyun efendim, eninde sonunda bir oyun. Sadece bir oyun."

Tyson öfkeden tir tir titriyordu.

Onun Tom'a ve başkalarına nasıl hışımla saldırdığını görmüştüm. Ama ben ilk kez bir hiddet krizinin kurbanı oluyordum. Bir silah seçmek ister gibi baston dolabına baktı.

"Sevgili doktorun söylediklerine ne dersin, Yeoman, bunları nasıl açıklarsın?" Benim arkamda duran, o anda göremediğim doktoru gösterdi. "Anlaşılan Hadley ateşler içinde sayıklarken, bir oyundan, Doktor Ölüm denen bir kişiden, bir de senden söz etmiş Yeoman."

Yine sustum. Nutkum tutulmuştu.

"Belki bana inanmıyorsun. Belki doktorun ağzından işitmek istersin!"

Ona inandığımı belirtecek biçimde başımı salladım. Ama Tyson her şeyi istediği gibi yorumlayacak durumdaydı.

"Bana inanmıyorsun demek. Peki kozumuzu sonra paylaşırız. Bu arada sayın doktor, bize olanları anlatır mısınız?"

Hafifçe doktora doğru döndüm.

Önümde Cellat, ardımda Ölüm.

Doktor pek kibarca:

"Bu bir çırpıda halledilecek bir mesele. Hadley ağır hasta." dedi. Ağır lâfını sevmedim. "Aklına bir oyun takmış, kendini boş yere hırpalıyor. Düşündüm ki sen bize yardımcı olursan bu problemi çözebiliriz. Birkaç kere senin adını andı. Bir keresinde bana 'Yeoman nerde?' diye bağırdı. Gelsin de Ölüm'e karşı savaşsın."

Tyson yılan gibi tısladı: "Bu ne demeğe geliyor, Yeoman?"

Artık kafam yeniden çalışmaya başlamıştı. Ne Tyson'un ne de doktorun fazla bir şey bildikleri yoktu besbelli. Yine de onlara bir çeşit açıklamada bulunmam gerekiyordu.

"Efendim, daha önce de söylediğim gibi, bu sadece oynadığımız bir oyundur. Ne yazık, Hadley biraz fazla ciddiye alıyor. Oyundaki bazı kişiler ürkütücü olabilir. Hastalıkla zayıf düşünce büsbütün büyütmüş galiba..."

Acaba bu kadarı yeter mi diye düşündüm. Ama yetmedi.

"Pekâlâ, sizin şu oyuna bir göz atalım, Yeoman. Elimizdeki kanıtlara bakarak senin sözlerini değerlendirelim."

"Baş üstüne efendim, hemen gidip getireyim." Nerdeyse ferahlayarak gitmeye hazırlandım. Ne yapacağımı biliyordum. Onlara Hadley'in takımını verecektim. Yanında kural-lar listesi olmadan oyun hiçbir şey ifade etmeyecekti. Şöyle sıradan bir oyun sanılabilirdi.

Tyson, "Hele bekle" dedi; "ben de seninle geliyorum. Bir katakulli yapmaya kalkarsın neme lazım." Biz odadan çıkar çıkmaz sordu. "Nerde şu meret?"

"Altıncı sınıfta efendim. Hadley'in sırasında."

Biz geçenekte yürürken aklıma korkunç bir şey geldi. Hadley'in Cellat kartı tıpatıp Tyson'a benziyordu. Bu kartı görürse yanmıştık. Artık başka kanıt aramasına gerek kalmayacaktı. Böyle insafsızca bir karikatürünün çizilmesi onun gözünde ihanet demektir, hem de büyük ihanet! Benim takımında Cellat kartındaki benzerlik o kadar belirgin değildi. Hiç değilse Tyson ayırdına varmayabilirdi. Gel gelelim benimkinde talimat ve babamın mektubu vardı. Foyamız meydana çıkardı. Ayrıca oyunumdan ayrılmaya yanaşmazdım, çok zorda kalmadıkça.

Çok zayıf ta olsa bir kurtuluş şansım vardı.

Altıncı sınıfa girdik. Orada iki üç çocuk vardı.

Tyson o otoriter tavrı ile "Bizi yalnız bırakın" diye buyurdu.

Çocuklardan biri Abbott'tı. Her zamanki gibi kitap okuyordu. Abbott ağır kanlıydı. Her işi yavaştan alırdı.

Abbott'ın sırasına yaklaştım.

Tyson, "Bizi yalnız bırakın dedim!" diye haykırdı.

Abbott kitabında kaldığı sayfayı belirtmek için kullandığı kâğıdı dikkatle yerine koydu. Hadley'in sırasını açtım. Orada bir paket vardı. Soluk almaktan bile ürkerek oyunun paketini açtım. Elimi sokup kartlara dokundum. Sonra en üstteki kartı alarak sıranın gözündeki başka şeylerin arasına atıverdim. Kutuyu kapatıp dışarı çıkarırken Tyson yanibaşımdaya bitiverdi. Abbott sonunda odayı terk etmiş ve ardından kapıyı kapatmıştı.

"Hepsini ver, hepsini istiyorum."

"Sadece paketi açtım efendim. Bu sarılı olduğu kâğıt" dedim.

Kâğıdı alıp silkti, içine baktı, sonra yere fırlattı.

"Pekâlâ, kutuyu bana ver, peşime düş. Çalışma odama gidiyoruz."

Tekrar geçeneğe çıkmıştık. Şansımın yaver gitmesi için dua ettim. Oyundaki her partinin sonunda kartları destelemeyi ve kazanan kartı destenin en üstüne koymayı uğur sayardım. Bir önceki oyunu Cellat, İsa'yı yenerek kazanmıştı. Her zamanki adetimi yerine getirmiş miydim? Hatırlayamıyordum.

Tyson'un odasına gelince, oyun takımı masasının üstüne konularak kutusu açıldı. Doktor, içindekileri görmeye çok hevesliydi. Acaba bu konuda, Tyson'a çıtlattıklarından fazlasını mı biliyordu?

Tahta açılıp kartlar gözden geçirildi, Tyson'un yüz ifadesinden netameli kartın hâlâ orada olup olmadığını okuma-

ya çalıştım. Kartları birer birer inceledi, bir tanesini ayırıp kenara koydu. Hepsi denetiminden geçtikten sonra, ayırdığı kartı masanın üstüne fırlattı. Bu Ölüm'dü.

Derin bir soluk aldım. Cellat destenin içinde olsaydı, şimdiye kadar kokusu çıkardı.

"Bu ünlü Doktor Ölüm, sanırım." dedi Tyson.

"Evet, efendim."

Hadley'in çizdiği ölüm resmi, özgün kartla olduğu gibi bir kadavrayı andırıyordu ama Doktor Fell'le belirgin bir benzerliği yoktu.

Doktor, "Neden Doktor Ölüm diyorsunuz. Sorabilir miyim?" dedi.

"Bilmem, öyle bir ad taktık işte. Kulağımıza hoş geldi. Başka bir nedeni yok."

Doktor bana kuşkuyla bakarak, "Ya, öyle mi?" diye karşılık verdi.

Tyson oyun tahtasını inceliyordu.

"Bu meret nasıl oynanır? Oyun kuralları nerede?" diye sordu.

"Efendim, bu oyunu Hadley ile ben icat ettik. Gördüğünüz gibi elle yapılmıştır. Oynadıkça birtakım yöntemler buluyoruz. Yazılı bir şey yok. Hepsi aklımızda."

"Peki, ya Hadley'in bu saplantısına ne diyeceksin?" Tyson'un sesi, bu kez daha dostça çıkmıştı. Ne olduğunu anlıyordum. Adamın değer yargıları doğrulanıyordu. Hadley'in nörotik bir biçimde aşırı tepki göstermesi, daha işine geliyordu. Bir savaş pilotunun oğlu, sıkı kriketçi, neşeli, cana yakın Edward Yeoman'ın kötülük saçtığına inanmak zoruna giderdi.

Her zamanki gibi nabzına göre şerbet verdim.

"Efendim, izninizle şu kadarını söyleyebilirim. Hadley, bu oyunu fazla gözünde büyüüttü. Üst üste kaybetmeye başlayınca da..."

“Üst üste kaybediyordu demek.”

“Evet efendim.”

“O zaman oyun onda bir tutku haline geldi, değil mi?”

“Öyle sanırım, efendim.”

“Pekâlâ, bu oyun pek zararlı bir şeye benzemiyor. Siz ne dersiniz doktor?”

“İlk bakışta zararsız gibi görünüyor, itiraf ederim.” Beni yine garip bir biçimde süzüyordu.

Tyson, doktordan yüzde yüz destek görmüş değildi. Ama onun gibi bir adam bir kere kararını verdi mi, başka olasılıkları göz ardı eder.

Tyson konuşmasını şöyle sürdürdü:

“Öyle de olsa, oyunun size geri verilmesi söz konusu değil. Böyle ölümle aklını bozmak tehlikeli bir şey. Anlaşılan Hadley oyun yüzünden bazı kaygılara kapılmış. Bunun için bu takımın gideceği en uygun yer...”

Bu sırada oyunun çeşitli parçalarını kutusuna tıktırıp, odayı ısıtan kocaman sobanın kapılarını açmaya davrandı. Dr. Fell şaşılacak kadar ani bir hareketle onu durdurmasaydı kutuyu alevlere atacaktı.

Doktor oyunu onun elinden alarak, “Sizce bir sakıncası yoksa sayın müdürüm, bu kutunun bir süre bende kalmasını isterim. Hadley, gene oyunla ilgili abuk sabuk şeyler sayıklarsa, neyin onu rahatsız ettiğini anlar ona göre derdine çare bulmaya çalışırım” dedi. “Sabahları ateşi fazla değilken aklı başına geliyor. Bunu göstererek ağzından laf almaya çalışırım. Böyle yüksek ateşli vakalarda hasta komaya girebilir ama çılgınca endişelere kapılması gerçekten üzücü. Bakalım durumu nasıl aydınlığa kavuşturabiliriz.”

Bu konuşma hekimce bir edayla yapılmıştı. Tyson’un karşı çıkmasına meydan vermek istemiyordu besbelli. Adama göre vaziyeti idare etmesini biliyordu. Tyson profesyonellerin görüşlerine değer verir, sözlerinden dışarı çıkmazdı.

Sanırım, onun öncelik sıralamasına göre, soylularla savaş kahramanlarından sonra, avukatlarla doktorlar gelirdi.

"Pekâlâ, doktor, siz bilirsiniz. Yeoman, sen artık gidebilirsin. Bu meseleyi kapanmış kabul ediyorum."

"Baş üstüne efendim, teşekkürler efendim. Sizi üzecek bir şey yaptımsa özür dilerim, efendim."

Tyson gülererek babacan bir tavırla elini omuzuma koydu.

"Sen iyi çocuksun Yeoman, senden zarar gelmez."

"Efendim, acaba Hadley'i görmeme izin verir misiniz? Biz yakın arkadaşız. Belki onu yatıştırabilirim. Oyun konusunda demek istiyorum."

"Bence fena fikir değil. Siz ne dersiniz doktor?"

Doktor güler yüzlü ama kararlıydı:

"Olmaz. Karantina kurallarını çiğneyemeyiz sayın müdür. Hem bana kalırsa şu sırada arkadaşının ziyareti Hadley'i daha da fazla sarsabilir."

"Siz nasıl uygun görürseniz doktor" diye karşılık veren Tyson biraz şaşırılmış görünüyordu. Ben daha az şaşırmıştım. Dr. Fell'in nasıl biri olduğunu anlıyordum yavaş yavaş.

O gece yatağıma yattıktan sonra, öğleden sonra olup bitenleri düşünmeye fırsat bulabildim. Bu arada Cellat kartını Hadley'in sırasından alıp kendi takımına katmıştım. Sonra oyunumu plastik bir torbaya koydum. Akşam yemeğinden önce, on dakikalık bir zaman bulup paketimle koruya koştum. Onu terkedilmiş barınağımızın çam iğneleri arasına gömdüm. Tom aklıma geldi. Enikonu özlemişim çocuğu. İçim sızladı.

O gece Dr. Fell sorununu çözmeye çalıştım. Hadley'den neler öğrenmişti acaba? Herhalde Tyson'a söylediklerinden fazlasını biliyordu. Oyunu ele geçirmek istemesi Hadley'e

yardım etmek için değildi. Kendi merakını tatmin etmek istiyordu. Bu işte bir bit yeniği vardı mutlaka.

Doktor Ölüm adının hiçbir anlamı olmadığını söylediğim zaman bana inanmamıştı. Elimizde talimat olmadığını açıkladığım zaman söylediklerimi yutmuşa benzemiyordu.

Onu asıl ilgilendiren neydi?

Son oyunumuzu da düşündüm. En ilginç yanı Galahad'ın Ölüm'ü yenmesiydi. Bütün öbür hamleler plana uygun gibiydi. Merlin ciddi şekilde hastaydı. Ölüm'ün pençelerinde inliyordu. Tyson, yani Cellat kontrolü elinde tutuyordu. Benim öyküme inandığı, gerçeklerin benim yorumumla açıklanmasını desteklediği için benden yana sayılırdı. Her şey yerli yerindeydi, Galahad'ın serüveninden başka.

Gecenin geç bir saatiydi. Ben hâlâ uyuyamamıştım. Aşağı katta çıt çıkmıyordu. Bizim yatakhane altındaki terasa ışık vurmamıştı için, kitaplık ve Tyson'un odasındaki ışıkların söndürüldüğü anlaşılıyordu. Cesurca bir planı uygulamaya karar verdim. Hasta koğuşuna gidip Hadley'i göreceğim, olup bitenleri bildirip ayağını denk almasını söyleyecektim.

Şimdi düşünüyorum da çlgınca bir girişimdi bu. Ama o zamanlar kendimi oyuna öyle kaptırmıştım ki; uyuyan bir okulun geçeneklerinde yürüyen gözü kara bir çocuk değil, şatosundan çıkıp Elem Kapısı'na doğru cesurca ilerleyen Galahad gibi görüyordum kendimi. Bu kahraman başarıya ulaşacaktı elbet. Yine de bir mazeret hazırlamıştım. Yakalanırsam hastalandığımı, hastabakıcıyı aradığımı söyleyecektim. Hastalık salgını doruğa çıkmışken bundan kim şüphe edebilirdi?

Kalem biçiminde küçük bir fenerim vardı. Işıklar söndükten sonra, yatakta, battaniyelerin altında okumak için kullanırdım. Sabahlığımla terliklerimi giydim. Feneri de yanına aldım ne olur ne olmaz.

Benim yatakhaneden, hasta koğuşuna giden yol bitmek bilmiyor, okulun bir ucundan öbür ucuna yürümek gerekiyordu. İki kat merdiven tırmanmak, soyunma odalarından, jimnastik salonundan geçmek de cabası. Koca jimnastik salonu, gece bütün ışıklar sönmüşken uykulu bir demiryolu istasyonuna benziyordu. Uzun, upuzun geçenekler.

Bitip tükenmeyen geçenekler. O okulun geçenekleriyle ilgili anılarım herhangi bir odada olduğundan çok daha fazladır.

Bu geçenekler bizim ortak alanımızdı. Kurallara göre koridorlarda koşmak, bağırarak, oyun oynamak yasaktı. Ama bu yasaklar sürekli olarak göz ardı edilir, herkes bildiğini okurdu. Geçenekler oğlan çocuklarındı, kimse önleyemezdi bunu. Bilyelerle, oyuncak askerlerle ne oyunlar oynamıştıkt buralarda. Sıra koşmaca-kovalamacaya gelince iyice azardık. Buralarda gizlice buluşulur, gizlice armağanlar değiş tokuş edilirdi. Tabii Tyson'un ofisine yapılan tatsız ziyaretler, kapısı önünde tedirgince beklemeler de vardı anılarım arasında.

Gel gelelim, o gece yaptığım uzun yolculuk hepsini bastırmıştı. Yakalanmaktan korktuğum için fenerimi bile yakmıyordum.

Bazı bölümler zifiri karanlıktı. Duvarlara tutunarak ilerliyor, kapılar arasındaki mesafeleri hesaplamaya çalışıyordum. Yanlışlıkla bir yatakhaneye, bir öğretmen ya da idarecinin odasına dalmak felaket olurdu.

Genellikle küçük öğrencilerin kaldığı bölümün geçeneklerinde ölü, hayalet ışıkları saçan lambalar bulunurdu. Belki o suratsız Bayan Maber tutumluluk olsun diye bunları söndürmüştü.

Küçük çocukları gece korkularından esirgeyen Bayan Daphne'nin sevecenliği ne gezerdi bu kadında?

Sonunda ek binaya geldiğimi fark ettim. Bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Kulağımı kapıya dayadım. Hiç

ses gelmiyordu. Kapı tokmağını usulca çevirerek ittim. Oda da tek bir yatak vardı. Bu yatakta uyuyan John Hadley'i seçebildim. Bir an eşikte durakladım.

"İçeri gir Yeoman, dikilme orda" Köşedeki bir koltukta, yastıklara yaslanan Dr. Fell oturuyordu.

"Orada durma. İçeri soğuk giriyor. İçeri gel."

Haklıydı. Dondurucu bir soğuk vardı. İçeri girip kapıyı kapatmaktan başka çarem yoktu.

Neşeli bir tavırla, "Gelsene, bak yanibaşımda boş bir sandalye var." dedi.

Yatağın ayakucunda, gece lambasına yakın oturuyordu. Elinde bir kalemle not defteri vardı. Yanındaki açılır, kapanır küçük masanın üstünde oyunun, Hadley'in oyununun yayılmış olduğunu görünce şaşkınlıktan donup kaldım. Gözünü hiç üstümden ayırmadan "Evet, şu oyun" dedi içini çekerek. Oturmam için yanındaki sandalyeyi gösterdi, yatağın çevresinde bir daire çizerek gidip oturdum. Bir an tabanları yağlayıp kaçmayı düşündüm. Ama neye yarardı? Ortada bir bela varsa, o belaya çatmıştım zaten.

"Geleceğini umuyordum" dedi. "Aslında seni bekliyordum. Sanırım bu ziyaret bana zaman kazandıracak. Doğrusunu istersen sizin şu oyunla bir hayli zorlanıyorum. Yani, talimat elimde olmadığı için."

Sustum.

"Tabii, senin çekingenliğini anlıyorum. Genç Galahad için çok şaşırtıcı olmalı. Bak, bir fincan sıcak kakaoya ne dersin? Bütün gece nöbet tutacağım." Yanımda bir şey almak için yere eğildi. "Bir termos sıcak kakao ile birkaç bisküvi var. İstersen bir muz da verebilirim. İstemiyor musun? Bir fincan kakao iç bari."

Fincanıma kakao koyarken, Galahad'dan söz etmesini sorguladım kafamda. Ya çok şey biliyordu ya da şans eseri tam üstüne basmıştı.

Kakaoyu aldım. Ayağa kalkıp köşedeki gaz sobasını biraz daha açmaya gitti. Az da olsa rahatlamış gibiydim. Hafif ışıktaki daha da abartılı görünen kaşları ve çökük yanaklarıyla bu yüz bana huzursuzluk verse de.

“Şimdi biraz daha iyisin değil mi? Güven bana, şu gece yolculuğunla ilgili hiçbir kaygın olmasın. Kimseye bir şey söylemem. Hatta daha iyisi, biri seni burada görürse ya da dönüşte yakalanırsan, arkadaşın Hadley’in seni istediğini, yanına gelmen için benim seni çağırdığımı söyleyebilirsin. Bay Tyson anlayış gösterir değil mi? Şu ara, burada kanun benim. Ağır bir hastanın başında sabahlamak için tatlı uykularını feda eden iyi doktora kim karışabilir? Söylesene kim?” Sevimsizce sırttı. “Hadley’e gelince, onun için üzülmeden vazgeç. İyileşmeye başladı. Bu gece ateşi iyice düştü. Rahat uyuyor. Sabaha bir şeyi kalmaz.”

Durakladı. “İşin kötüsü, iyileşmeye yüz tutalı oyun hakkında bilgi vermiyor bana. Onun için seni Tanrı gönderdi.” Bana doğru eğilerek fısıldadı: “Şimdi bana her şeyi anlatabilirsin.”

Ben hâlâ susuyordum. Düşünmekten kafam çatlayacaktı. Yine de bir kurtuluş yolu bulamıyordum. Ona gerçeği söyleyemezdim. Onu kandıracak bir şeyler bulmalıyım. Gel gelelim kül yutacak adama benzemiyordu. Biraz vakit kazanmalıyım. Neler biliyordu? Ne kadarını açıklamak zorunda kalacaktım?

“Tabii, size yardım etmek isterim efendim, yalnız biraz aklım karıştı. Acaba bilmek istediğiniz ne?”

Tekrar güldü, ama yine zoraki bir gülüştü bu.

“Önce bu oyun takımının özgün takım olmadığını biliyorum.” Sanırım bunu hemen yadsımalıyım ama bir an duraksayınca geç kalmış oldum. Benim sessizliğimi onaylama diye kabul etti. Haksız değildi tabii. “İyi. Ayrıca, senin Galahad, zavallı Hadley’in de Merlin olduğunu biliyorum. Benimse kim olduğum malum.”

Hâlâ inkâr yoluna sapamıyordum. Söylediklerini sessizce dinlemek zorunda kaldım.

“Gelelim işin özüne. Bu oyunun sahip olduğu güçler nedir? Ve bu güçlerin...” Burada gözlerini kıstı, sesini alçalttı, “Bu güçler, kaynağını nereden alıyor?” Bir an sustuktan sonra konuşmayı sürdürdü:

“Çok eski bir oyun, bu kesin. Çok, çok eski.” Bir şey söylememi bekliyormuş gibi keskin bir bakış fırlattı bana.

“Yüz yıllık mı?” diye sorabildim sonunda.

“Ne yüz yılı” dedi küçümseyerek, “sen bin yıldan haber ver. Senin şu oyunun, başka bir çağdan günümüze kadar gelmiş bir kalıntı.”

“Ama bu kadar eski olamaz. Yoksa kaybolur giderdi.”

“Yo, yo bu biçimiyle demek istemiyorum. Herhalde bir çok kez biçim değiştirmiştir. Daha da değiştirecektir. Bu eski oyunun gücü, aklının alamayacağı kadar eskilere dayanıyor.” Kaşlarını çatarak, dik dik baktı. “Adı, ‘Albion’un Rüyası’ ama bir rüyanın çok ötesinde, bir rüyadan çok fazla, Yeoman. Albion’un hayali demek belki daha uygun düşerdi. Yine de bu oyunu tanımlayamazdı. Önsezileri güçlü herhangi bir kişinin bir hayali, bir vizyonu olabilir. Ama hayal gücüyle gerçeği etkilemek her yiğidin harcı değildir.”

Bu düşüncenin onu fena halde sardığını görüyordum. Çok eskilere dayanan esrar dolu bir oyun, o kadarını anlamıştım ama sözlerini tamı tamına kavrayamıyordum.

Birden bire sordu: “Bu oyun nasıl eline geçti?”

“Buldum.”

“Öyle mi? Nerede?”

“Bir kitap rafının arkasında.”

“Evet, önce kaybolmuş, sonra tekrar bulunmuştu. Bu işler böyledir. Bulan sensin ama bana gelmesi yazgımızda vardı.”

Yine sustu. Sonra kendi aklını beğenen bir adam gibi ufak bir kahkaha attı. Gerçek insanların doya doya güldüğü şeyleri hiç tınmayan bir adamın garip kahkahası. Hiç de komik biri değildi doktor.

Gözünde yeni bir düşüncenin pırıltısıyla bana döndü aniden.

“Dinle, bu oyundan söz edildiğini yirmi yıl kadar önce işitmiştim. Somerset’teki küçük bir köyde, Turnworth köyünde.”

Bu kez şaşkınlığımı gizleyemedim. Kulaklarıma inanamıyordum.

“Turnworth mü? Ne biliyorsunuz bu köy hakkında?”

“Epeyce bilgim var, diyebilirim. Oradan topu topu üç mil ötede doğmuşum. Jack Amcanla aynı okula gittik. Jack, iyi delikanlıydı ama nedense benden hiç hoşlanmazdı. Oysa ona hiçbir kötülüğüm dokunmamıştı. Her neyse, 1932 ya da 33 kışıydı. Noel zamanı olmalı. Vadiden aşağı yürürken Turnworth’ten geçtim. Öğle yemeğinden önce bir içki içmek için Swan meyhanesine gidiyordum. O sırada Jack’le karşılaştım daha doğrusu o bana tosladı. Sizin evin bahçesinden geliyordu. Allak bullak olmuştu. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Onu yakalayıp yatıştırmaya çalıştım. Yolun kıyısındaki kocaman bir taşın üstüne oturabildim. Bir şeyler mırıldanıyordu. Ne dediği pek anlaşılmıyordu ama o kahrolası oyun, o uğursuz oyun, o cadıların oyunu gibi lâflar kulağıma çalındı.

‘Bu oyun yüzünden nişanlımı kaybettim. O benimdi ama oyun onu elimden aldı’ dedi. Daha fazlasını ağzından alamadım, ama bu sözler zihnime takıldı kaldı. Bir büyü mü vardı işin içinde? Gizli güçlerle ilgili bir şeylerden mi söz ediyordu? Daha sonra, ağabeyinin sevgilisini elinden aldığını işittim başka bir kaynaktan. Bu iki bilgiyi bir araya getirdim.

İki üç yıl sonra bir yerde Jack ile kafayı çektik. Ona neler olduğunu sordum. Hiçbir şey söylemedi. Sadece konuyu değiştirdi. Hepsi o kadar. Bu olayı büsbütün unutmuştum, ta ki iki gün önce küçük Hadley uykusunda sayıklamaya başlayınca kadar. Onun sözcükleri kafamda bir yankı uyandırdı. 'O kahrolası oyun, o oyun yüzünden yalnız kaldım. O oyundan kurtulamıyorum. Doktor beni eline geçirecek...' ve bunun gibi lâflar. Senin okulda bulunman da garip bir rastlantıydı. Penceredeki tuhaf davranışınla dikkatimi çekmiştin. Bayan Daphne adını söyleyince ailenin özelliklerini sende gördüm. Kim olduğunu çıkardım. Sonra Hadley sayıklarken senin adını andı. Her şey birbirini tutuyordu. Şimdi oyun elimde, ama kurallar eksik. Ne gam, kuralların yerine seni buldum, değil mi?"

Bunu söylediğinde iyice kabalığı üstündeydi. Ama anlattığı öykü bir plan yapmam için bana ipucu vermişti. Cesaretimi kaybetmeden denemeye giriştim.

"Dr. Fell, ne yazık kurallar listesi kaybolmuş."

"Ne dedin?" Sandalyesinden fırlayacaktı nerdeyse.

Çabukça ekledim: "Oyunu buldum ama nasıl oynanacağını gösteren talimat yoktu yanında. Jack'a sordum, ama oyunu elimden almaya kalktı. Meğer yok edildiğini sanıyormuş. Talimatın kaybolduğunu işitince sevindi. Sakın babana söyleme diye tembih etti. Ben de söylemedim."

"Öyleyse kurallar babanda. Bunları babandan alman gerek."

Bunu buyurgan bir tavırla söylemişti.

Çabuk çabuk konuşmayı sürdürdüm.

"Hadley'le oyunun nasıl oynanacağını saptamaya çalıştık. Yüzümüze gözümüze bulaştırdık, tabii. Jack'ın tepkilerinden oyunun gizemli bir yanı olduğunu anlamıştım. Bunu Hadley'e de söyledim. Sonra gerçekten bazı garip şeyler olmaya başladı. Biraz gözümüz korktu. Oynamaktan vazgeçtik ve..."

Sözümü kesti.

“Ama özgün takım nerde?”

“Ha, o mu? Evde. Okula getirmek istemedim. Hadley bir benzerini yaptı. Onunla oynadık.”

“Özgün oyunu görmek istiyorum.” Yine o buyurgan ses. Doktordan korkuyordum korkmasına ama sandığı kadar sultası altında değildim. O nasıl benim sırlarımı biliyorsa ben de onun sırlarını biliyordum. Belki benim bildiklerim daha da fazlaydı. Yine de dikkatli davranmalıyım. Bir an önce, ölü bir ışıkla aydınlatılan, hastalık kokan bu küçük odadan, bu kadavra kılıklı doktordan kurtulmalıyım.

Fazla üstüme vardığını fark etmiş olacak ki tutumunu değiştirdi. Koltuğunun arkasına yaslanarak, o hiç de güleç olmayan gülüşüyle güldü.

“İkimizin de sorunu aynı, değil mi küçük Yeoman? İkimiz de oyunun gerçekten nasıl oynandığını bilmek istiyoruz. Onun için işbirliği yapmalıyız. Bir yolunu bulup talimatı babandan koparalım. Şimdi, baban bunları nasıl şiddetle istediğini bilse...” Kısaca düşünüp tarttı durumu. “Sanırım, atacağım ilk adım, sana hasta teşhisi koyup hasta koğuşunda yatmanı ayarlamak. Böylece, sıkı temas halinde oluruz değil mi? Sonra babana bir mektup yazalım. Evet, oturup babana bir mektup yazalım. Ama oltamıza takılması için bir yem bulalım. Karşı koyamayacağı bir şey!” Bana bakarken beni nasıl bir yemle avlayabileceğini hesaplar gibiydi.

“Yalnız tasarılarımızı uygulamaya başlamadan, öğrenmek istediğim bazı küçük ayrıntılar var. Önce, bana ölüm rolünü yakıştırmak nereden aklınıza geldi?”

“Oo, bu kolay. Özgün oyundaki Ölüm kartına benziyorsunuz.”

“Ya, öyle demek.” Bunu işitmek onu bile biraz tedirgin etmişti.

“Yani, biraz benzerlik var. Sonra da hastalık salgını başladı. Bu da denk düştü... Özür dilerim. Aptallık ettik.”

"Belki. İkinci sorum. Oyunu son kez ne zaman oynadınız?"

"Birkaç gün önce denedik. Ama kuralları bilmeyince işler sarpa sarıyor. İşin içinden çıkamadık. Yarıda bıraktık."

Bana inanmış görünmüyordu.

"Hadley'in ateşi çok yüksekti, değil mi doktor? Herhalde saçma sapan şeyler sayıklamıştır. Müthiş bir imgelem gücü var, gerçekten. İnanılmaz öyküler uydurup dururdu... Oyun da bu öykülerin bir parçası oldu. Doktor Ölüm'ü düşünen o aslında. Beni Galahad, kendini Merlin yerine koyan da o. Bütün bunlar bana deli saçması gibi geliyordu. Heye-can verici ama çılgınca. Şimdi sizin söylediklerinizden çıkarıyorum, haklıymış bir bakıma. Ama ben hep eninde sonunda bir oyun diye düşünmüştüm."

Hâlâ ikna olmamıştı. Ben de mendilini çıkarıp, huçkırarak ağlamamak için soluğunu tutan zavallı çocuk numarası yaptım. Zora gelince aktörlüğüm fena değildir. O anda da korkudan aklım bokuma karışıyordu.

"Doğrusunu isterseniz bütün bunlar beni biraz korkutuyor. Şu kurallar hâlâ varsa, ele geçirmenize yardımcı olmaya çalışırım. Jack bunların yok edildiğinden emindi. Ama artık bu oyunda sayım suyum yok. Sizin için bulurum elimden gelirse. Aslında bütün bunları kafamdan silmek istiyorum." Gürültüyle burnumu sildim.

"Tabii, tabii, anlıyorum. Senin için sarsıcı olmalı." Elini omzuma koydu. Herhalde beni yatıştırmak için yapılan bir jestti bu. Ama içim üşüdü.

"Şimdi yaşlı bayan M. ile diğerlerini gerçekten hasta olduğuna inandırmalıyız. Yalancıkıtan hastalık tasladığını düşünmelerini istemeyiz elbet." Ayağa kalkıp çantasının bulunduğu köşeye gitti. O anda harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Ok yaydan çıkmıştı. Tedaviye hazırmış gibi ayağa kalktım.

Doktor doğrulurken elinde bir şırınga ve parlayan bir iğne gördüm. "İşte küçük numaramız!" Bıçağın kendisine saplanacağını hisseden bir domuz yavrusu gibiydim. Ani bir hamle yapacağını hiç beklemiyordu. Gafil avladım onu. O parmağını bile kıvıldatmadan yatağın üstünden atlayıp kapıdan dışarı fırladım. Geldiğim yoldan geri dönme hatasını da işlemedim. Ek bina kapısının hemen altında, alt kattaki sınıflara inen bir merdiven vardı. Kendimi basamaklardan aşağı attım. Yuvarlana yuvarlana, yara bere içinde, ama bir tarafımı kırmadan, en alt basamağa varabildim. Birkaç adım ötede alıştırmalar için kullanılan piyano ve bahçeye açılan pencere vardı. Merdivende doktorun ayak sesini duymadan önce, kendimi pencereden dışarı atmıştım. Bağırma-ya cesareti yoktu. Sanırım buranın coğrafyasını da pek iyi bilmiyordu.

Kendi yatağıma dönmeyi tehlikeli buldum. Daha güvenli bir yere gitmeliydim. Dışarda dondurucu bir soğuk, sırtımda yalnız pijamalarımınla sabahlığım vardı. Kriket salonuna gitmeyi düşündüm. Ama orası da dışarıya kadar soğuk olmalıydı.

Tom'un yurdu aklıma geldi. Orada da ancak çivi keserdim.

Ama ana binaya gitmeyi göze alamıyordum. Her pencerede, her kapıda Dr. Fell'in korkunç yüzünü görür gibi oluyordum. Bana doğru çevrilen şırınga gözümün önünden gitmiyordu. Bir dahaki sefere bu şırınga ile neler zerkederdi. Kimbilir? Bir süre bana sığınabileceğim hiçbir yer yok gibi geldi. Sonra oyunun gidiş düzenini ve Pellinore'un "Yalnızlar Evi"ni anımsadım.

BÖLÜM 9

Galahad

Avery'nin evine varmak için yolun karşısına geçmem gerekiyordu. Gece yarısından sonra geceliklerimle bunu yapmak tuhafıma gidiyordu. Hem, bir gören olsa ne derdi? Ama doktordan kaçma arzusu herhangi bir korkudan daha baskındı. Ayrıca yoldan ve futbol alanına giden hantal tahta kapılardan geçerken ortalıkta kimsecikler yoktu. Futbol alanında kalelerin yakınından geçtim, Averyler'in gül bahçesi yoluyla evlerinin kapısına ulaştım. Duraksamadan zillerine bastım. Oldukça uzun bir süre çaldırmaktan çekinmedim. Bir ışık yandı. Ayak sesleri işittim. Kapı açıldı. Fred Avery karşımda duruyordu. Onu pijamalarıyla görmek bana garip geldi. Sırtında o biçimsiz kızıl kahve spor ceketinden başka giysi görmemiştim. Herhalde geceleri de onunla uyuyordur diye düşünmüş olmalıyım.

"Aman Tanrım, Yeoman. Ne işin var, gecenin bu vaktinde..."

Bir an sıkılmış gibiydi, ama bunun bir çocuk kaprisi olmadığını anlamış olmalı, beni içeri çekip kapıyı kapattı. Eliyle koluma dokununca üstüne yığılıverdim. Düşmeme engel olmak için beni kollarıyla kavradı.

"Eileen, Eileen" diye seslendi. "Buraya gelir misin biraz."

Beni odalardan birine tıktı, ışığı açtı ve bir sandalyeye oturttu. Sonra ocağa eğilip, sönmek üzere olan ateşi canlandırmak için var gücüyle üfledi. "Aman Tanrım, soğuktan donacaksın." Etrafına bakınıp omuzlarımı örtecek bir örtü buldu. Zangır zangır titriyordum. Ocağa ufak odunlarla çıra atarken karısı geldi. Onu pek tanımadım ama hemen bildi kim olduğumu. "Bu Yeoman değil mi? Ziyarete gelmek için bu saati mi bulmuş?" Bana yaklaştı. "Aa, fena halde titriyorsun. Zavallı çocuk. Dur seni azıcık ısıtayım." Omuzlarımla sırtımı bir güzel ovmaya başladı. Doğrusu bu pek hoş bir duyguydu. "Çocuğa biraz konyak ver Alfred, içi ısınsın." Bay Avery bana küçük bir kadeh konyak getirdi. O anda ocağa atılan odunlar tutuşuverdi. Birden bire kendimi çok daha iyi hissettim.

Düzgün koltukları, kanepesi, lambaları, şömine önündeki paravanası, maşası, bir tepside geç vakit çay içildiğini gösteren iki fincanı ile bu son derece normal yer; ateşin sıcaklığı; konyak ve Bayan Avery'nin yumuşak elleri, bana evimi anımsattı.

Avery karşımda oturmuş göz ucuyla beni süzüyordu.

"Şimdi, anlat bakalım Yeoman" dedi. "Gecenin bu saatinde bizi sıcak yataklarımızdan kaldırmak için haklı bir nedenin vardır umarım."

Avery gülümsemek nedir bilmezdi. Yalnız bir şeyden hoşlandığı zaman ağzının köşeleri kıvrılırdı hafifçe.

"Biraz uzun bir öykü efendim."

"Madem ki uyandık, biraz daha uyanık kalabiliriz." Eileen bir fincan çay getirir misin?"

"Getiririm tabii" dedi kadın gülerek. "Ama sakın öyküyü anlatmaya başlama. Hiçbir şey kaçırmak istemiyorum."

Sandalyeme yaslandım. Avery şömineye birkaç odun

daha attı. Kendimi iyice güvende hissediyordum. Sonra doğruldum.

“Kapı kilitli mi efendim?”

“Evet kilitli.” Yine o belli belirsiz gülümseme. “Bize saldıracak biri mi var?”

“Hayır, hayır sanmıyorum.” Ama ciddi şekilde endişelendiğimi anlamış olacak, gidip kapıyı bir daha kontrol etti. Anahtarın döndüğünü işittim. Sanırım karısına bir şey söylemek için onun yanına gitti. Birkaç dakika sonra birlikte geldiler. Adamın elinde çay, kadının elinde bir tabak bisküvi vardı.

“Şimdi anlat bakalım.”

Öykünün sonundan başlamayı, doktordan söz etmeyi uygun buldum. Kurallara uymayıp Hadley’i hasta odasında ziyarete gidince orada doktorla karşılaştığımı, bana fena halde kızdığını ve iğne yapmakla tehdit ettiğini söyledim. Avery’nin bunu şüphyle karşıladığını görüyordum ama Bayan Avery hiç beklemediğim bir biçimde bana arka çıktı.

“Zaten o adamı hiç gözüm tutmamıştı, Alfred” dedi.

“Bence zararsız bir adam. İşinin ehli. Eski doktordan daha iyi hiç değilse.”

Karısı kesin konuştu: “İyi bir doktor olabilir ama iyi bir adam değil. Şimdi olanları anlat Edward.”

Böylece biraz daha geriye gittim. Oyunu, öğleden sonra olanları, Hadley’in koma halinde sayıkladıklarını ve doktorun bu oyunla ilgili gizli bilgiler ve büyüler olduğuna inandığını açıkladım. Fred’i oldukça iyi tanıyordum. Beş yıl öğrencisi olmuşum. Bir öğrencinin öğretmenini tanıdığı biçimde tanıyordum. Aramızda belli bir mesafe vardı tabii. Günlük hayatının, ev hayatının ayrıntılarını bilemezdim, şu pijamalar gibi. Gelgelelim ruhca ve kafaca eğilimleri üstünde epeyce fikrim vardı. Metafizikten hoşlanmadığını, büyücülük gibi, boktan şeyler dediği konulara sıcak bakmadığını bi-

liyordum. Onu, şuna inandırmam gerekiyordu: Dr. Fell tehlikeli bir adamdır, ondan kaçışım bir çocuğun hayalinde abarttığı korkular yüzünden değil, bir delinin ters tarafına çattığım içindir. Fred'in ilgisini çektiğimi fark ediyordum. Ama nedenini karısıyla konuştuğu zaman anladım.

"Bu adam hakkında yanılmıyorsa, bu ne demektir bilir misin Eileen?"

"Elbette. Çocuk haklı. Şu zavallının haline baksana. Ortalık buz keserken sabahın birinde maval okumak için kapımızı çalmış olamaz." Fincanıma tekrar çay koydu.

"Şimdi, bu doktorun aklından zoru varsa, ki mümkün görünüyor. Tyson'un aklından zoru varsa, bu kesin, (bu arada, laf aramızda der gibi bir göz attı bana) bu işi şimdi, burada durdurabiliriz." Tyson'un okulu kapatmama kararından söz ettiğini düşündüm. Belki aklında daha köklü bir önlem vardı.

"Sen bir süre gözlerden uzak duracaksın Yeoman."

"Alfred onu saklayamayız. Bunu hiç hoş karşılamazlar."

Ne derlerse yapmaya hazırdım. Ama ben meseleyi daha etraflıca biliyordum. Almam gereken bazı önlemler vardı. Doktorla karşılaşmadan Hadley'i görmeliydim. Ayrıca çam iğnelerinin altına sakladığım paketime ulaşmam gerekiyordu. Öğrenci arkadaşlarım beni "kamufle" edebilirlerdi.

"Sanırım, okula dönsem iyi olacak efendim."

"Evet, dönsen iyi olur."

"Ama lütfen beni şimdi yollamayın, efendim."

Bayan Avery söze karıştı:

"Yo, yo, şimdi gidemezsin tabii."

Sonra kocasına döndü: "Şu doktor ne olacak. Ya yarın başka muzurluklar yapmaya kalkarsa? Ne korkunç adam. Korkudan ödün kopmuştur yavrum. Ama anlamadığım bir şey var. Doktor neden seni hasta etmek istesin?"

Bayan Avery çok hoştu, çok dostça davranıyordu ama aynı zamanda çok da açıkgözdü. Öykünün doğruluğundan emin olmak istiyordu. Onlara doktorun bu oyunla ilgili tutkusunu, bu konuda benden bilgiler koparmak istediğini bir daha anlattım. Öğrenmek istediğı şeylerin çoğunu bilmediğimi söyledim. Küçük hasta odasının loş ışığında beni nasıl tehdit ettiğini tekrarladım. Ballandıra ballandıra anlattım bütün bunları, çünkü bana inandıklarını seziyordum.

Avery, "Gündüz vakti güvende olursun" dedi. "Akşam olunca bir daha düşünürüz. Belki usulca buraya gelirsin benimle. şu sıra okul öyle karman çorman ki, kimsenin ruhu bile duymaz."

Bu öneriyi kabul ettim. Doktorla başa çıkmak için başka bir tasarım vardı. Bunu da kendime sakladım.

Tertemiz çarşaf lar, kalın ve tüylü battaniyeler ve Bayan Avery'nin benim için yaktığı gece lambası iyiydi, hoştu. Yine de o gece doğru dürüst uyuyamadım.

Kadıncağız, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır" dedi. "Uykum hafiftir. Hem, bitişik odadayım."

Ama küçük oda, tek yatak ve gece lambası bana başka bir küçük oda, başka bir gece lambası ve Sir Galahad'ı iliklerine kadar sarsan bir karşılaşmayı hatırlatıyordu.

Sabahleyin Bayan Avery bana bir yerden okul üniforması buldu. Bay Avery de beni okula götürdü. Mutfağın arkasındaki kapıdan içeri girdik, kahvaltı sırasına giren öğrencilere katıldım. Bazı arkadaşlarım o sabah yatakhane de olmadığımı fark etmişlerdi. Ama idarecilerden bunu fark eden ya da sözünü eden yoktu.

İlk fırsatta oturup babama bir mektup yazdım, kısa ve sade bir mektup. Kendisinin eski bir oyununu bulduğumu -kısaca tanımladım oyunu- yalnız oyun kuralları listesinin

eksik olduğunu bildirdim. Nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. Biliyorsa bana göndermesini rica ettim. İlginç bir oyuna benzediğini, oynamanın eğlenceli olabileceğini sözlerime ekledim. Bir iki gündelik haber verdikten sonra, imzalayıp bir zarfa koydum.

Ders arasında, küçük kırmızı arabanın parkta olmadığını saptadıktan sonra Bayan Morrison' u görmeye gittim. On dan doktorun hastaları yoklamak için ne zaman geldiğini sordum. Yavuz hırsız ev sahibini nasıl bastırırsa, doktor beni aramadan ben onu aramalıyım. Bayan Morrison, doktorun burdaki ilk vizitelerini, ameliyatlarından sonra öğlene doğru yaptığını söyledi.

En iyisi öğle yemeğinden önce, hasta olduğumu bahane ederek dispansere gitmeli, diye düşündüm. Yalnız kalmayaçağımı biliyordum. Çünkü "o yabancı virüs"ün kurbanları günden güne artıyordu. Sürüden ayrılmayanı kurt biraz zor kapardı. Hem, personelden bir kadın her zaman doktorun yanında bulunuyordu.

Düşündüğüm gibi oldu. Ben gittiğimde sırada bekleyen üç dört çocuk vardı. Sıranın sonuna kalmamak için; iki çocuğa bana sıralarını vermeleri için yalvardım. Dispansere girdiğim zaman Dr. Fell ile o sakallı hatun vardı. Doktor bana bet bet baktı. Az sonra kendini topladı. Ama onu şaşırttığım belliydi. Bana gelince oldukça sakindim. Kendime hakim, hatta soğukkanlı olduğum söylenebilirdi.

Bir önceki gece atlattığım badireden sonra yıllar geçmişti sanki.

"Değerli vaktinizi aldığım için özür dilerim Dr. Fell, ama bunu görmek istersiniz sanırım." Ona mektubu verdim. Çabukça adrese göz attı.

Mektubu beyaz gömleğinin cebine dikkatle yerleştirirken, "Teşekkür ederim. Yazmaya vakit bulduğuna sevindim" dedi. Birden bire gerçekten sevinmişti.

“Benimle tartışmak istediğiniz herhangi bir şey varsa ziyaretelerinizden sonra gelebilirim. Bu sizce uygun mu?”

Önerim pek hoşuna gitmişti. Onunla suç ortağı olacağına iyice inanmıştı. Tam umduğum gibi.

“Evet, çok iyi olur” dedi neşeyle saatine bakarak.

“Saat birde buluşalım mı?”

Odadan ayrıldığımda iki çocuk daha sıraya girmişti. Şimdi dışarda bekleyen beş altı kişi vardı. Mükemmel. Ek binaya açılan kapı tam karşıdaydı. Bir sonraki çocuğun dispensere girmesini bekledikten sonra, ek binanın kapısını açıp içeriye girdim.

Hadley yatakta doğrulmuş, kitap okuyordu. Beni görünce az daha haykıracaktı. Hemen susmasını işaret edip yatağa yaklaştım.

“Nasıl oldun Hadley?” diye fısıldadım.

“İyi. Bugün çok daha iyiyim. Ama senin burda ne işin var?”

“Dinle. Acele etmeliyim.”

Bütün olup bitenleri kısaca anlattım. Ama oyunu nasıl öğrendiklerini açıklamadım. Kendisini sorguya çekerlerse Dr. Fell ya da Tyson’a neler söylemesi gerektiğini öğrettim.

Tam sözümü bitireceğim sırada kapı açıldı. Dönüp baktım. Bayan Morrison’du. “Ah Yeoman” diye beni suçlamaya kalktı. Ama parmağımı dudaklarıma götürdüm.

“Şşş! Yaşlı Bayan M.” diye fısıldayarak reviri işaret ettim.”

Gülümseyerek parmağını dudaklarına götürdü ve çıktı.

Hadley bazı ayrıntılara girmemi istedi ama hiç vaktim yoktu.

“Olayı anladın mı?” diye sordum.

“Evet, sanırım.”

“Bak, unutma, talimat hiçbir zaman elimize geçmedi, oyunu doğru dürüst oynamasını hiçbir zaman öğrenemedik.

Ve en önemlisi sen bir an önce iyileşmelisin. Kendini çok iyi hissetmesen bile.”

“Niçin?”

“Çünkü oyunu bir daha oynamamız gerekecek, koca budala!”

Apar topar yanından ayrıldım.

Şimdi kendimden o kadar emin, tasarladığım taktiklerden o kadar memnundum ki, sınıfa dönmeye karar verdim. Tyson istediği kadar disiplin diye yırtınsın, listeler yap-sın, cezalar uygulasin, Avery'nin dediği gibi okul karman çormandı. İdarecilerden iki kişi daha virüse yenilmişti. Küçük sınıflardan birinde, bir avuç haylaz kıyametleri koparıyor, ter ter tepiniyordu. Öğretmensiz kaldıkları belliydi. Her şey çığırından çıkmıştı.

Bir gece önceki firar yolumu izleyerek piyanonun yakınındaki pencereden sıvıştım, oyun alanlarından geçerek koruya vardım. Paketim bıraktığım yerde duruyordu. İçinden oyun talimatını alıp, paketi yine eski yerine koydum. Sonra okul binasına dönerek dolambaçlı bir yoldan altıncı sınıfa geldim.

Kürsüde bir öğretmen vardı. Ama sıraladığım mazeretleri dinlemedi bile.

“Doktoru görmeye gitmişim” dedim.

“Ne yapalım, herkes doktora çıkıyor” diye dudak büküp romanını okumayı sürdürdü.

Sırama oturarak Bay Hodman'a bir mektup yazdım. Ona Zindan Tepe'deki karşılaşmamızı anımsattıktan sonra, olup bitenleri, hiçbir önemli noktayı atlamadan birer birer anlattım. Ve ilişikteki belgeleri, ben kendisinden isteyinceye kadar saklamasını rica ettim. Mektubu uygun bir biçimde bitirmek için kafa yordum. Ne kadar ciddi olduğumu anlamalıydı. Kendi sözleri aklıma geldi: “Bir şeylere inanmak inan-

mamaktan daha iyidir." Son söz olarak şunları çiziktirdim:
"Lütfen beni yüz üstü bırakmayınız."

Bu mektubu oyunun kuralları ile bir zarfa koydum. Mühürledim, pulladım ve *Kral Arthur'un Menkıbeleri* kitabının iki sayfası arasına özenle sakladım. O sözüm yabana ders saat birde bitti. Doktorla randevuma gittim.

Beni bekliyordu. Çocuklar da, Bayan Maber de gitmişlerdi. Onunla yalnız kalmaktan ürkebilirdim ama işler yoluna girmişti. Artık bir aksilik olamazdı. Galahad Ölüm'e meydan okumuş ve gücünü elinden almıştı.

"Mektubu okudum" dedi "Daha iyisi can sağlığı." Cebinden çıkardı. "Ben postaya atayım mı?"

"Lütfen, en kısa zamanda."

"Âlâ. Öğleden sonra posta kutusuna atarım. Artık beklemekten başka yapılacak bir şey yok."

Talimatın çabucak eline geçeceğini umuyordu. Benim kendisine yardım etmeye hazır olduğuma inanmıştı. O anda toz olmaya niyetleniyordum. Ama söyleyecekleri bitmemişti:

"Pekâlâ delikanlı, anlaşmamızın öbür bölümü ne oldu? Dün akşam neden öyle çılgınca şeyler yaptın? Böyle konuşmamıştık değil mi? Bu sabah seni müdüre rapor etmediğim için talihine şükret. Sen anlaşmayı bozduğun halde ben sözümü tuttum."

Blöf yaptığını biliyordum. Cevabım hazırды. Ama durum dikkatli olmamı gerektiriyordu. O iğne hâlâ çantasındaydı. Ve şu an baş başaydık.

"Özür dilerim Dr. Fell. İğneden ödüm kopar. Ayrıca yorgundum, sinirlerim alt üst olmuştu... Hiç düşünmeden koşmaya başladım."

Bir an sessizlik oldu. Zihninde ölçüp biçiyordu söylediklerimi.

"Bir şey daha... Biliyorum aptalca bir şey ama siz oynada..."

Yine sevimsiz gülüşüyle "Oo, evet ben Doktor Ölüm'düm değil mi?" dedi, "Bu seni ürkütmüş olabilir. Hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi anlıyorsun değil mi? Sen ne kadar Galahad'san ben de o kadar Doktor Ölüm'üm."

"Tabii şimdi anlıyorum. Ama o an paniğe kapılmıştım."

"Haklısın. Şimdi bu karışık durumu unutabiliriz. Mektup öğleden sonra postalanacak. Ya oyunun özgün takımı, o ne olacak?"

"İsterseniz, yarıyıl tatilinden sonra getiririm efendim." Yaptıklarına pişman olan çocuk rolünü sonuna kadar oynadım.

"Evet, getir mutlaka."

"Hadley, bu sabah nasıl, efendim?"

"Hadley'i az önce gördüm. Çok daha iyi. Akli başına gelmiş. Ateşi düşmüş. Olay hakkında söyledikleri seninkilerle uyuyor büyük ölçüde. Ona küçük anlaşmamızdan söz etmedim. Tekrar aranızda karışınca sen ona anlattırısın herhalde."

"Bu ne zaman olur?"

"Daha iki üç hafta yatması gerek. Çok zayıf düşmüş."

"Ya oyun, Hadley'in oyunu? Bize geri verebilecek misiniz efendim."

"Yo, yo. Bu hiç doğru olmaz. Önce müdüre karşı ayıp etmiş oluruz. Ayrıca ben de bazı deneyler yapmak istiyorum."

Bu beni fazla ırgalamadı. Elinde talimat olmadan oyunda fazla yol alamayacağını biliyordum. İşin önemlisi onu rahatlatmıştım. Hadley'in oyunu elinde ve mektup yolda olduğu için duruma egemen olduğunu sanıyordu. Oysa bunların hiç hükmü yoktu. Talimatsız oyun bir hiçti. Mektuba gelince, oyun kuralları babamda olmadığı gibi, kendisi bir iş için on beş günlüğüne yurt dışına gitmişti. Her şey planladığım gibi yürürse tatilde mektup babamdan önce benim elime geçecekti.

Böylece Dr. Fell'i sevinçten ağzı dört köşe bıraktım. Yapılacak bir işim daha kalmıştı: Öbür mektubu Bay Hodman'a yollamak. Onu okul postasına vermek istemedim. Çünkü Tyson kendi denetiminden geçmeyen zarfların mühürlenmesine izin vermezdi. Benden Dorset'teki yabancı bir adama giden bir mektubun, teccüsünü uyandıracağına şüphe yoktu. Böylece onu Bayan Morrison'a teslim etmeyi kararlaştırdım. Hiç soru sormadan bana küçük bir iyilik yapmaktan mutluluk duyacaktı. Ayrıca onu küçük odasında ziyaret etmek düşüncesi içimi gıcıklıyordu. Bayan Morrison hakkında heyecan verici söylentiler işitmiştim.

Bu son girişim, öğle yemeğinden sonra yapılacaktı. O sırada kendimden öyle memnundum ki yemek masasında yanibaşımdaya oturan arkadaşa zaferlerimi anlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Sen böyle işler başardıktan sonra çeneni kapat. Ne büyük haksızlık. Hem yürekli, hem atılgandım. Doktor Ölüm'ün pençesinden kurtulmuş, sonra dönüp onu oyuna getirmiştim. Avery Ailesinin desteğini kazanmış, usulca Hadley'in yanına girip öyküsünün benimkiyle çatışmasını önlemiştim. Değerli belgeyi o olağanüstü Bay Hodman'a göndermeyi akıl etmiştim. Bir çocuk için bunların bir bölümünü bile arkadaşlarına anlatmadan ağzını sıkı tutmak ne zordur, düşünebiliyor musunuz?

Gel gelelim unuttuğum bazı şeyler vardı: Böyle kurum satanlar, tepesi taklak yuvarlanır. Ve son oyunu kazanan Galahad değil Cellat'tı.

Altıncı sınıftaki sırama geldiğim zaman mektubu bulamadım. Sırayı alt üst ettim, her kitabı, her kâğıdı elden geçirdim. Koydunsa bul!

Kral Arthur'un Menkıbeleri de yoktu. Bütün kitap raflarına baktım. Sınıfta olan Abbott ile bir iki kişiye sordum. Boşuna. Kimse kitabı görmemişti.

Sonra Abbott hatırladı:

“Sahi, unuttum” dedi. “Tyson, öğle yemeğinden az önce gelmişti buraya. Bir şeyler arıyor gibiydi.”

Demek Tyson’un eline geçmişti. Sıramı karıştırmaması için hangi şeytan dürtmüştü onu. Neden durup dururken o kitabı açsın? Olacak şey değildi. Gelin görün ki olmuştu. Oyunun kurallarını ve onlarla birlikte savaşı kaybetmişim. Tyson kendisine yalan söylediğimi anlayacak, “Albion’un Rüyası”nın gerçek yüzünü görecekti.

Bir sonraki adımı ne olurdu? Belki oyunu doktordan geri alırdı. Belki beni çağırıp bütün gerçeği anlatmam için sıkıştırırdı. Her iki durumda da hapı yutmuşum. Yapabileceğim hiçbir halt yoktu. Bütün kararlılığım, bütün enerjim eriyip gitti.

Okulun hastalıktan yakasını sıyıran öğrencileri, o öğleden sonra bir geziye götürüldü. Nereye gittiğimizi hatırlamıyorum. Sadece alçalan gökyüzünde bir ağaç dalının silüetini hatırlıyorum.

Bu yapraksız kupkuru dal başıma doğru uzanan, acımasız bir pençeyi andırıyordu.

BÖLÜM 10

Hod

Tyson'un bürosuna çağrılma emri gelmedi. Doktoru hemen hemen hiç görmüyordum. Avery'nin Tyson'u devirmek için hazırladığı darbe, aslı varsa, gerçekleşmedi. Bir yanardağın altında yaşadığım duygusuna kapılmışım bir süre. Volkan birtakım uğursuz homurtular çıkardıktan sonra garip bir sessizliğe gömüldü.

Hadley'in hasta odasından çıkması oldukça uzun sürdü. Onu bir daha görmeye cesaret edemeyecek kadar huzursuzdum. Nasıl olduğunu sormadım bile. Hastalık salgını hafiflemeye, okulun günlük temposu yeniden kendini hissettirmeye başladı. Tyson her zamankinden fazla böbürleniyordu.

"Ancak çok sağlam bir okul, anasının kucağına sığınmadan böyle bir vartayı atlatacak gücü kendinde bulabilirdi." diye şişindi. Onu haklı çıkarmak ister gibi, rugby futbolu başlayınca ezeli rakibimiz Ripley Form'ı beş-bir yendik.

Avery biraz pısmıştı. Sanki beni görmezden geliyor gibiydi. Benimle sadece, gerektiği zaman kısaca konuşuyordu. Takımda beni hiç hoşlanmadığımı bile bile sol açıkta bile oynattı.

Buna çok şaşırmadım. O gece ziyaretinden sonra onu görmeye gitmemiştim. Belki de hikâyemin uydurma olduğunu düşünmüştü sonunda.

Beni asıl şaşırtan Tyson'un davranışıydı. Beni niçin çağırmadığına akıl erdiremiyordum. Mektubumun kayboluşunun ertesi günü, sabah duasına her zaman olduğu gibi koltuğunun altında birtakım kitaplar ve kâğıtlarla geldi. Bunları özenle kürsüsüne koydu. Grip salgınının en fazla tırmandığı günlerdeydi. Ben koronun oturduğu ön sıralara "terfi" ettirilmiştim. Müzik öğretmeni, müdürün gözüne girmeye pek hevesli, iri kemikli, sadist bir herif, koronun sayısını düşürmemek için çırpınıyordu. Böylece hastalığa karşı savaş açmış oluyordu aklı sıra. Koro çalışmalarının sayısını bile artırmıştı. Benim gibi koroda söylemeye yan çizenler, zoraki çalıştırılıyordu. Sesim de bir şeye benzese bari. Çıkardığım sesler kulakları tırmalıyordu, eminim. Yalnız bu sayede, Tyson'un kürsüsünü yakından görebiliyordum. Getirdiği kitaplar arasında *Kral Arthur'un Menkıbeleri* de vardı. Sayfalar sınıksı duruyordu. Demek ki şaibeli mektup kitabın içinden çıkarılmıştı.

Önce kitabı benim gözüme sokmak için getirdiğini sandım. Ama başka bir amacı vardı. Dualardan sonra kitabı alıp aşağıdaki bölümü okudu: "Çok ağır bir salgın hastalık ülkeyi kasıp kavuruyordu. Sadece Arthur'un sarayında bu belayı defetmek için tedbirler alındı. Yalnız Kral hastalık lafını ağzına bile almak istemiyor, şövalyelerinden de aynı disiplini bekliyordu. Başka Krallıklar savaşçılarının çoğunu kaybetti. Fakat bu Arthur'a daha cüretli fetihlerin yolunu açtı. Zayıf ve kararsız liderleri yenerek hükümdarlığının sınırlarını genişletti. Başka zaman olsa bu adamın küstahlığı, kendini Kral Arthur'la kıyaslamaya kalkışması yüzümü kızartırdı. Ama o sırada sadece sözlerinin oyunla ilgisi dikkatimi çekiyordu. Biz Tyson'u Cellat diye kabul etmiştik. Oysa o kendini Kral-

lığa layık görüyordu. Son oyunda Cellat'ın Kral'a yardım edince galip geldiğini hatırladım.

Bir başka zaman bu düşünceyi zihnimde geliştirebilirdim. Ama artık bütün bunlardan içime fenalık gelmişti. Üstünde durmadım.

Tyson hâlâ beni huzuruna çağırmamıştı. Beklediği bir şey vardı herhalde, ama ne?

Sonunda Hadley hasta koğuşundan çıkabildi. Çok bitkin, adeta küçülmüş görünüyordu, hiçbir zaman üstüne tam oturmayan pantolonları iyice bollaşmıştı. Dr. Fell'den söz etmeye, onun sorularını nasıl baştan savma karşılıklarla geçiştirdiğini anlatmaya can atıyordu. Ama bu öyküde benim için yeni bir şey olmadığını anlayınca sözü kısa kesmesini istedim.

Hadley gücenmişti. "Hasta oldumsa, kabahat ben de mi?" diye sordu.

"Hayır, oyun hakkında boşboğazlık ettiğin için de kabahat sende değil."

"Ne demek istiyorsun? Ben boşboğazlık etmedim."

"Her şeyi ağzından kaçırmışsın, hemen hemen her şeyi. Sana söylemedim mi?"

Ona söylememiştim ama şimdi söylüyordum. Nasıl komaya girmiş, nasıl dağıtmış, neler sayıklamıştı.

Herhalde Tyson'un bir rastlantı sonucu oyundan haberi olduğunu sanıyordu.

"Bak şu işe, gerçekten üzüldüm."

"N'apalım. Olmuş bir kere. Elden ne gelir?"

Bay Hodman'a yazdığım mektuptan hiç söz etmedim. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdığım için utanıyordum. Ayrıca bu benim sorunumdu. Hadley'e akıl danışmak istemiyordum.

Yarı yıl tatili geldi. Önümüzde beş tane harika özgürlük günü vardı.

Oyunu yanımda götürmeye karar verdim, oynamaktan çok güven altına almak istediğim için.

Woking'den Dorset'teki Gillingham'a trenle gittim. Bu yolculuk hep hoşuma gitmiştir. Zaten tren yolculuğunu se-verdim, hâlâ da severim. Ama o yolculuk en iyilerinden bi-riydi. Kumtaşı ve kozalaklı ağaçlardan, kireçtaşı ve geniş yapraklı ormanlara geçilir yavaş yavaş. Kasabalar ilk bakışta kasvetli ve kirli görünür ama düzlüklere çıkıldıkça küçük kentler bile ilginçleşir, kırlık bölgeden farklı, birbirinden de-ğişik. Basingstoke, Woking'den daha iyidir, Andover da Ba-singstoke'u geride bırakır. Salisbury'ye gelince, gerçek bir kenttir burası. Sadece sivri kulesinden ötürü değil, çevresine egemen durumda olduğu için, tüm Ortaçağ kentleri gibi.

Salisbury'den sonra düzlükler sona erer. Batı Bölgesi başlar.

Arthur'un, Alfred'in ülkesi. Batı kentleri, Saksonlara karşı direnmişti. Wessex, Danimarkalıları ülkeden sürüp çı-karmıştı. Yatılı okuldan kurtulmuş bir çocuk, ya da cezaevin-den izinli çıkmış bir tutukludan başka, beş uzun güne neler sığabileceğini bilen var mıdır?

Irmak kıyısında tutam tutam buzlar vardı. Çayır çimen bile buzdan küçük taşlarla donanmıştı.

Brandy beni görünce sevinçten çığına döndü.

Annem, "Zavallı köpek uzun yürüyüşlere hasret kaldı" dedi. "Hava o kadar soğuk ki, parkta bir tur atıp geliyor."

Bunu telafi etmemiz gerekiyordu. Hem sabah, hem öğ-leden sonra gezintilere çıktık. Av mevsimi sona ermişti, ama bence önemi yoktu. Bir çulluk aniden havalanınca, bir çamurcun kanat çırpınca, bir sülün eşini çağırınca, bir ya-ban ördeği ırmağa doğru süzülünce yüreğim sevinçle çarpı-yordu.

Belki de elimde tüfek olmayışına için için seviniyordum. Çok geçmeden öğrenecektim; çevrenizle kaynaşmanın, tüfek elde caka satmaktan daha iyi yolları vardır; ve doğa size daha sevecen bir gözle bakar, canlılarının canına kıymazsanız.

Brandy'nin keyfi yerindeydi. Av mevsiminden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Bir sabah, tatilin üçüncü günü olmalı, Brandy ile erkenden yola çıktık. Elimde kamışım vardı. Turnabalığı avlamaya niyetlendim, ama ırmak alçalmış ve iyice buz tutmuştu. Bir iki kere denedikten sonra vazgeçtim. Hava açık ve parlaktı. Her zamanki sınırlarımızı aşmaya karar verdik. Saat dokuzda Okeford'a yaklaşmıştık.

Biraz dinlenmek için çitin yanına oturup düşüncelere daldım. Ak giysileri içinde bu kırlar ne kadar güzeldi. Her şey ne kadar uyumlu, huzurlu ve sakindi.

Bay Hodman aklıma düştü. Böyle bir gün ne kadar hoşuna giderdi. Belki de yakınlarda bir yerde tarlaları arşınılıyordu.

Onu görmek, onunla konuşmak istedim. Aslında köyü ancak birkaç mil ötemizdeydi.

Çit boyunca sıralanan ağaçlara dikkatle baktım. Bir fındık sürgünü gözüme çarptı. Narin ve düzgündü. Bıçağımı çıkarıp güçlükle kestim. Kabuğunu kolayca soydum. Az sonra elimde gıcır gıcır, parlak bir baston vardı. Bay Hod'a armağanım. Bastonun başı bile eksik değildi.

Köyüne iki saatlik yolumuz vardı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Belki bastonun yardımıyla, belki sabah güneşinin etkisiyle, (haftalardır kurşuni bir gökyüzü içimizi karartmıştı) Bulbarrow'a zahmetsizce tırmandık. Şen şatır Bay Hodman'ın köyüne vardık.

Brandy ile ilk kez, bu kadar uzaklara gidiyordum. O

da bunu fark etmiş olmalı, her zamanki gibi avarelik edeceğine uslu uslu peşimden geliyordu. Oysa ona kırlarda koşarken söz geçiremezdim. Köye geldiğimizde üstüme bir yorgunluk çöktü. Kilisenin önünde sağlam meşeden bir sıra vardı. Dinlenmek için uygun bir yer. Brandy de yorulmuştu. Sıranın altına serildi, gözlerini kapayıp mışıl mışıl uyudu. Kilisenin çevresinde dolandım. Yıllardır katılmak zorunda bırakıldığım dualar, ayinler beni böyle şeylerden soğutmuştu. Yine de içeri girmek için bir istek uyandı içimde. Bu eski binanın soylu mimarisi beni çekmişti. Çevredeki çimenler güneşle yemyeşil parlıyor, porsuk ağaçları rüzgârla nazlı nazlı sallanıyordu. Kilisenin grili beyazlı taşları tertemizdi.

İçerisi çok loştu, sadece renkli camlardan süzülen ışık demetleriyle aydınlanıyordu. Karanlık, iri taşlar ve yüzyılların getirdiği o hafif küf kokusu... Kendine özgü bir hoşluğu da vardı bu kokunun.

Kilisede dua eden tek kişi duvara yaslanmıştı. Bu Bay Hodman'dı.

"Ne güzel sürpriz!" dedi, "Beni mi arıyordun?"

Bu raslantı beni şaşırtmıştı. "Hayır. Şey evet, sizi arayacaktım. Ama kiliseye şöyle bir uğrayıverdim."

"Bir kiliseye şöyle bir uğrayıvermek iyidir, uğrayana uğur getirir. İstersen gel, otur biraz."

Sırada onun yanına oturdum. Kapı gıcırdayarak açıldı, Brandy görüldü. Nereye gittiğimi merak etmişti. Beni görünce kuyruğunu sallayarak yaklaştı.

"Affedersiniz Bay Hodman" diyerek köpeği dışarı çıkarmak için ayağa kalktım.

"Kilisede köpek görmek bazılarını rahatsız edebilir ama beni rahatsız etmiyor." Tekrar oturmamı işaret etti.

"Bizim okulun yakınındaki kilisede 'Köpekler Giremez' diye yazılı. Avluya bile sokmuyorlar."

“Ermış Fransisko bunu onaylamazdı bence. Ne dersin?”
Güldüm. “Bence de.”

“Öyleyse köpeğine ilişmeyelim. Biraz kalsın burda.”

Sonra ikimiz de bir süre sustuk. Daha önce olduğu gibi onun sessizliği biraz uzun sürdü. Büyük çaplı bir adamdı: Uzun boyu, uzun sessizlikleri, sesinin derin, büyük vurgulu tonlarıyla.

Haç işareti yaparak gitmek üzere ayağa kalktı. Dışardaki güneş daha da parlak görünüyordu. Armağanımı anımsadım ve sıranın üstünden aldım.

“Bu sizin Bay Hodman.”

Hem şaşmış, hem sevinmişti.

“Ne kadar nazıksın. Bastonlara bayıldığımı nereden de bildin? Bak, tam boyuma göre. Evde büyük bir baston koleksiyonum var. Her birine ayrı bir ad taktım.”

“Bastonlarınızın birer adı mı var?”

“Evet, buna da güzel bir ad bulmalıyım.” Bir an düşündü “Şuna Yaşlı Hod desek?”

Ona çabukça bir göz attım. Gülümsedi:

“Gerçi mektubunda bana Hod rolünü verdiğini açıkça söylememişsin...”

“Mektubumda mı? Yani, mektubumu aldınız mı?”

“Aldım tabii. Dur bakayım, on gün kadar önce geldi. Söylediğin gibi belgeleri okudum. Bu mesele üstünde düşündüm biraz. Haydi benim eve gidelim. Orada bir şeyler atıştıırırız. Sonra da belgeleri sana veririm.”

Demek Tyson, mektubu postalamıştı. Ne büyük şans! Asıl aradığı kitaptı. Kitabın içinde mektubu bulunca postaya vermiş, bana söylemeyi savaşlamıştı.

“Şey, mektuba hiç dokunulmamış mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Herhangi bir gariplik sezmedim. Uçları yırtılmış filan değildi. Postaya verilmeden birinin eline geçtiğinden mi kuşkulaniyorsun?”

Öyküyü anlatmaya koyuldum ama sözümü kesti.

“Edward, önce öğle yemeğimizi yiyelim, sonra öykünü anlatırsın. Her şey sırasıyla.”

Evi, Dorset’te işçilerin oturduğu kulübelerden biriydi, küçük, alçak tavanlı, beyaz badanalı ve damı sazla kaplı. Bay Hodman tavana çarpmamak için başını eğerek dolaşıyor, kapılardan geçerken iki büklüm oluyordu. Kısacası bu ev dar geliyordu adama.

Bakla oda, nohut sofa olsa yine hoş bir yerdi. Tek başına yaşayan bu olağanüstü adama göre çok sade döşenmişti. Eşya olarak tek lüksü bir şezlongdu. Epeyce kitabı ve duvarlarında resimleri vardı. Şaşılacak kadar modern, cüretli parlak renkleri, acayip desenleri olan resimler...

Mutfak minicikti. Büyük bölümünü kaplayan, çam ağacından yapılmış bir masanın başına geçtik. Bay Hodman’ın sunduğu öğle yemeği; eğri büğrü kesilmiş kalın ekmek dilimleri, çedar peyniri, evde kurulmuş turşu ve kuru fasulye konservesinden oluşuyordu. Bu sonuncusu benim için alınmış, kendisi hiç yemezmiş. Konserve tenekesini açıp içine bir kaşık koyarak önüme sürdü.

“Isıtmaya gerek yok değil mi?”

“Hiç zahmet etmeyin” dedim.

Daha önce hiç soğuk fasulye yememiştim; ama kötü değildi. Hiç değilse turşudan daha iyiydi.

Bay Hodman kendine bir şişe bira açtı. Bana da bir bardak verdi.

Fazla konuşmadan yemeğimizi yedik; yine de yaşlı adamın iştahına şaşıtm. Aç kurt gibi yiyeceklere saldırıyor, ağzını ceketinin yeline, elini yanında duran peçeteye siliyordu.

Peynir-ekmek bitince iki cömert porsiyon elmalı pie koydu sofraya. Hem de en âlâsından. Dışı kızarmış, çıtır çıtır, içi yumuşak, ağdalı, üstüne bol bol şeker serpilmiş. Yanında nefis bir kaymak da vardı.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkadık: Bir ekmek bıçağı, iki kaşık, iki çanak, iki bardak. Masa silindi. Bay Hodman mutfaktan çıktı. Sonra elinde oyunun talimatı ve öbür belgelerle geri geldi.

Bunları masada benim önüme koyup oturdu, piposunu yaktı.

Arkasına güneş vurmıştu. O minicik mutfakta, o ışıkla, olduğundan da heybetli görünüyordu.

Artık beni dinlemeye hazırды.

“Öykünün istediğın kadarını anlat bakalım” dedi. Mektubumda anlattığım serüvenden kalan boşlukları doldurdum. Doktor ve Cellat’la başımdan geçenleri etkili bir biçimde anlattım.

Özellikle, doktorun bana hasta odasında söyledikleri ilgisini çekti. Oyunun çok eskilere dayanan başlangıcı üstüne anlattıklarını iyice hatırlamam için beni sıkıştırdı. Ne biliyordum söyledim.

Sonra Tyson hakkında birkaç soru sordu. Çocuklara, emrinde çalışan personele davranışı nasıldı, dersleri nasıldı vb. Tyson’un portresini biraz abartılı bir biçimde çizmiş olabilirim. Ama Tyson da abartılı boyutları olan bir adamdı. Kurduğu otoriteye saygı duymakla beraber, Hadley’in haklı olduğunu biliyordum. Tyson tehlikeli bir adamdı.

Vakit ilerliyordu. Karanlık çökmeden almam gereken uzunca bir yol vardı. Bay Hodman yolun bir bölümünde bana arkadaşlık edecekti. Bastonlarının durduğu bastonluktan “Yaşlı Hod”u aldı. Yola koyulduk. Brandy kendisini bıraktığım yerde, sundurmada bekliyordu.

Bay Hodman’ın bizimle birkaç adım atacağını sanıyordum. Oysa iyice sarp olan Bulbarrow tepesine kadar çıktı, hem de hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden.

Ayrılırken, “Sana başka öğüt vermeyeceğim Edward” dedi. “Daha önce verdim, ama oralı olmadın. Gençler benim

gibi bir moruğun sözünü dinler mi hiç? Belki de haklısınız. Gene de şunu salık veririm: Dikkatli ol, özellikle doktordan kendini sakın. Daha tehlikeden yakayı sıyırmış değilsin.”

Bu sözlerle veda etti. Biraz ilerledikten sonra dönüp baktığımda, yamacın tepesinde kımıldamadan durduğunu gördüm. Sanki beni kutsar gibi, kolarını göğe kaldırmıştı. Bu pozunu zaman zaman anımsadım ve her defasında yeni bir güç buldum. Eve dönerken neşeliydim. Tekrar yalnız kaldığımda Tyson’un mektubumu postalamasının ne büyük bir şans olduğunu düşünecek vakit buldum. Oyunun sırları yine elime geçmişti ve güven altındaydı.

Okula dönmek için iki buçuk günüm kalmıştı. Bu süreçte oynadığım oyunları ve sonuçlarını en ince ayrıntılarına kadar kaydetmeyi düşündüm.

Eve geldiğimde beni bekleyen başka bir sürpriz vardı. Babam öğleden sonra, yolculuğundan dönmüş ve kendisine gelen mektupları açmıştı. Bunların arasında Dr. Fell’in postaya verdiği ve benim geri almayı unuttuğum mektup da vardı.

Babam çalışma odasına kendisiyle birlikte gelmemi istedi. Keyfi kaçmış gibiydi. Ondan korkmuyordum. Ara sıra bazı ters davranışlarına tepesi atar, o zaman gözümü korkuturdu. Ama onu yüzde yüz tanıdığımı söyleyemem. Bütün hafta Londra’da çalışır, sık sık iş gezileri için yabancı ülkelere giderdi. Hafta sonlarında bile, Jack Amcaya yaptığımız seyrek ziyaretler dışında, bahçesiyle uğraşır ya da gazetelerine gömülürdü. Herhangi bir konuda ciddi bir konuşma olmazdı aramızda. Ya da bir nutuk çekme biçiminde olurdu, diyalog denemeyecek kadar tek yönlü.

Mektubum masasının üstünde açık duruyordu. Eliyle işaret etti:

“Şu mektupta bazı tatsız haberler var. Adı geçen oyunun çok uzun zaman önce kaybolduğunu sanıyordum.”

"Kaybolmuştu baba. Ama ben Turneworth'deki bir odada, bir kitap dolabının arkasında buldum."

"Demek oraya gitmiş. Jack bulduğunu biliyor mu?"

"Hayır, ona söylemedim."

"İyi. Şimdi oyunu buraya getirip bana vermeni istiyorum. Kurallar kaybolduğuna göre, hiçbir zaman oynamasını öğrenemezsin. Zaten pek matah bir oyun değildi."

"Ne yapacaksınız onu?" diye sordum. Gürül gürül yanan şömineyi gösterdi:

"Oraya atacağım. Yeri orasıdır."

"Ama baba..."

"Bir kelime bile istemem. Derhal yok edilecek."

"İşin kötüsü baba, oyun okulda. Tatile kadar bekleyemez misiniz?"

"Okulda mı? Pekâlâ, ama bu arada oyunu aklından çıkaracaksın, anlaşıldı mı?"

Babamın niçin böyle konuştuğunu bal gibi biliyordum, ama bilmezden gelmem gerekiyordu. Bu da işi biraz kurcalama fırsat verdi.

"Neden yakmak istiyorsunuz anlayamadım baba? Elle, özene bezene çizilmiş. Eminim bir benzeri yoktur." Sabırsızca karşılık verdi: "Evet, evet biliyorum ama neden yakılması gerektiği senin üstüne vazife değil."

'Oyun yakılacak' sarsıcı sözler.

"Muhafaza etsek ne zararı dokunur ki?"

"Dedim ya, senin üstüne vazife değil?" Böyle konuşmakla merakımı büsbütün kamçıldığını düşünmüş olmalı. Daha yumuşak bir tonla, "Sadece şunu söyleyebilirim" dedi. "Bu oyunun bir tarihçesi var. Mutlu olmayan anıları depreştirebilir."

"Jack ile ilgili sanırım" dedim.

Onun irkildiğini görünce hemen ekledim: "Amcama söylememi istemediğinize göre."

Kısaca, "Evet" dedi.

"Bir oyun eninde sonunda. Nasıl bu kadar önemli olabilir?" Şansımı biraz zorladığımın farkındaydım. Ama fırsat bu fırsat, ağzından birkaç laf koparabilirdim. Ender rastlanan bir andı bu. Beni derinden ilgilendiren bir konu tartışılırken babam dikkat kesilmişti.

Birkaç saniye düşündü.

"Bak oğlum, ben aşağı yukarı senin yaşlarındayken bu oyunu hevesle oynardım. Bazılarına göre, sıradan bir oyun değildi. Daha önemli bir yanı vardı, ama ben zevk için oynadım. Örneğin senin Monopol'u zevk için oynadığın gibi."

"Monopol'dan hiç hoşlamam."

"Öyle mi, başka bir oyun diyelim."

"Evet, sonra."

"Şimdi, elimizde kurallar olsa seninle oynardım, sırf önemli bir şey olmadığını kanıtlamak için. Tabii elimizde oyun da olmaydı. Bir serseri ötekine demiş ki: Domuz pastırمامız olaydı, yumurtalı domuz pastırması yerdik, yumurtamız da olaydı."

Kendi şakasına güldü.

Bu fırsatı tepemezdim. Babalar kızabilir, babalar şiddete başvurabilir ama yine de babadırlar. Zorba okul müdürleri ve eli şırıngalı doktorlarla aralarında karlı dağlar vardır.

"Ya size hem pastırمامız, hem yumurtamız var, dersem!"

Bir an ne demek istediğimi kavrayamadı. Sonra ne yapacağını şaşırdı: Kendisine yalan söylediğim için bana kızsın mı, yoksa ağzından çıkan sözü tutsun mu?

"Oyun sende demek."

"Evet."

"Kurallar da yanında."

"Evet."

"Öyleyse ne halt etmeye, bana, öz babana yalan söylüyorsun? Çocuklarımın birçok kusurlarına katlanabilirim. Bu-

dalalık, beceriksizlik, toyluk, hatta görgü kurallarını çiğnemek gibi. Ama yalancılığa asla tahammülüm yok.”

Böyle bir karşılık bekliyordum. Bu bedeli ödeyecektim. Ama ucuz kurtulmuş sayılırdım.

“Seninle oynamayı reddetmeye hakkım var, hem de yerden göğe kadar.”

Yine de reddedeceğini sanmıyordum.

“Öyleyse bu mektup ne demek oluyor?” diye sordu. “Madem ki kurallar sende, benden istemenin ne alemi var?”

“Bazı sayfalar eksik sanırım.”

“Çabuk getir onları buraya. Oyunu da.” Oyunu almak için yatak odama gittim. Orada cebimdeki kâğıtları aldım. Baş taraftaki sayfaları ayırıp babamın mektubunun son sayfasını bıraktım. Kurallar listesi o sayfada başlıyordu. Hadley’in Cellat kartını da takımdan çıkardım. Tahmin ettiğim gibi babam oyun takımını merakla bekliyordu. Son görüşünden beri kimbilir kaç yıl geçmişti. Uyandırdığı hatıralar bütünü kötü olamazdı. Elimden hevesle aldı. Önce kuralları gözden geçirdi. Mektubunun sadece son sayfasının kaldığına inanınca rahatlamış gibiydi.

“Eksik olan bir şey var değil mi, baba. Yazdığınız bir mektup.”

Ona verdiğim sayfalara bakıyordu.

“Evet, bir mektup vardı. Annen ortadan kaldırmış olacak. Görünüşe göre takımı son elleyen oymuş.”

“Annem neden böyle bir şey yapsın?”

“Hiçbir fikrim yok. Görüyorsun, işlerine gelince büyükler de yalan söylüyor. Bana bak, ille oynayalım diye tutturursan bir el oynarız. Sonra da bütün takım taklavat ateşi boyalar.”

Çekinerek, “Artık benim sayılmaz mı?” diye sordum. “Bulan kazanır. İş bilen takım kuşananın. Annemin notunda ne diyor:

'Her kim bu oyunu bulursa...' pekâlâ, oyunu bulan benim."

"Okulda oynadın mı?"

"Evet."

"Öyleyse ilk kuralı çiğnemişsin. Oyun aile dışında oynamamaz."

"John Hadley ile oynuyordum."

"Ne olmuş?"

"O benim kuzenim."

"Evet, yakın akraba sayılır. Ama şimdi doğru doğru dosdoğru. Sen ya da John, oyunda bir gariplik sezdimiz mi?"

"Yoo. Ne demek istiyorsunuz?"

Soruma karşılık bile vermedi. "Bana hep Jack, kendi aklınca bir şeyler kuruyor gibi gelirdi. N'apalım, oyun sende kalsın bari. Ama sıkıcı, üzücü sonuçlara yol açarsa hemen bir kenara bırak. Hemen bana gelip anlat olup biteni. Biliyorum, benim bu koşulu neden ileri sürdüğümü anlamak sana zor gelebilir. Sözüme güvenmen gerek. Belki sen büyüyünce, daha fazlasını açıklayabilirim."

"Umarım" dedim. Bu koşula uyacağıma söz vermedim. Ama babam söz vermiş saydı beni.

"Şimdi, haydi oynayalım. Sen oyunu hazırla. Ben beş dakikaya kadar gelirim."

Babamla oynamak beni heyecanlandırıyordu. Ama keşke, sözün gelişi, kartlarımızı masanın üstüne açıkça koyabilseydik.

Geri geldi. "Annene, seninle bazı şeyleri konuşabilmek için bir süre yalnız kalmamız gerektiğini söyledim. Onun için bizi rahatsız eden olmayacak. Ha, bir koşulum daha var. Annene, ya da Jack'a oyundan söz etmek yok."

Oynamaya başladık. Babam oyun severdi; oyunlar onun yarışma içgüdüsünü körüklüyordu. Hadley ile oynamaktan çok farklıydı bu oyun. Babam cesaret ve güvenle

hamlelerini yapıyordu. Tacir'i çekip kıyı şeridini işgal etti. Oradan Birinci Krallığın öbür kalelerine saldırıp ganimet toplamaya başladı. Cellat'ı çekti ve Kral önünde açıldı. Kendi planımı uygulayarak Birinci Krallıkla ilgilenmedim, Galahad'ı çekerek Zindan'ı aldım. Babamın taktiği Birinci Krallıkta topladığı bütün güçlerle Zindan'a ve bana hücum etmek oldu. Bir yıpratma savaşına giriştik. Kalemı kaybettim, Hermes'in yardımıyla zor bela kaçtım.

Az sonra bana yine saldırdı. Tahtanın merkezine doğru ilerlemeye çalışmıyordu. Onun yöntemi güçlerini toplayarak rakibini yenmekti.

Yine Galahad canını zor kurtardı. Bu kez Hermes'i de kaybetti. Ne sihirbazı, ne de kılavuzu olmadığından Üçüncü Krallığa girme şansı zayıftı. Babam, Birinci Krallık taşları ve fişleriyle değiş tokuş ederek, kendine bir savaşçı ve kılavuz almıştı. Bunlarla peşime düşüp beni tutsak etti.

Bir saat kadar oynamıştık. Babam hep kazandığı için zevkten dört köşeydi.

"Görüyorsun ya, sadece bir oyun. Hem hiç de fena değil. Haklısın, Monopol'dan daha iyi. Senin hatan Birinci Krallıkta güç toplamamaktı. Aslında biraz Jack gibi oynadın. Ben genellikle onu da yenerdim. Onun düşüncesine göre de oyunun amacı merkeze ulaşmaktı. Ama kimse merkeze ulaşamaz. Oyun öyle kazanılmaz. Birinci Krallıkta güç kazanmak, mevki edinmek, işin sırrı bu. Artık oyun senin. Nasıl istersen öyle oynarsın."

Bu oyun benim de hoşuma gitmişti. Babamın kazanmak için duyduğu o güçlü, o gürbüz iştah keyfimi yerine getirmişti. Tahmin ettiğim gibi, yaptığımız hamlelerin daha sonra, hayatımdaki olaylara bir yansıması olmamıştı. Bu işte rol oynayan, oyunun gizemli gücünden çok, oyuncunun ruh hali miydi acaba?

BÖLÜM 11

Yurt ve Elem Kapısı

Okula dönmeden önce, kendime söz verdiğim gibi, oyunla ilgili notlarımı kaydettim. Okula götürmek için kural listesinin bir kopyasını çıkardım. Özgün talimatla babamın mektubunu, evde, "Çinli Adam" resminin arkasındaki küçük kovuğa sakladım.

Canım okula dönmek istemiyordu, hiç değilse dönem sonuna kadar. Ama Doktor ve Cellat'la yapılan savaş yarıda kalmıştı. Bir sonuca varmamız gerekiyordu. Kendimi güçlü bir durumda hissediyordum. Oyun ilk kez doğru dürüst benim malım olmuştu. Hod'un kutsaması da hafızamda canlıydı hâlâ.

Hadley'i gördüğümde, hastalığından önce ve sonra kaçırıldığı bütün olayları anlattım. Bir hafta önce kendisine ters davrandığım için bana gücenmişti. Ama şimdi, Bay Hodman'a gönderdiğim mektubun akıbetini merak ettiğim için huysuzlandığımı anladı.

O da tekrar oynamaya can atıyordu. İkimiz de Dr. Fell'i başımızdan defetmek ve Tyson'un işini bitirmek için elimizden geleni yapacaktık. Avery'nin doktor hakkındaki öyküme

nasıl karşılık verdiğini öğrenince, kuzenim büsbütün heyecanlandı.

“Tyson’u başımızdan atıp, Avery’yi müdür yapsak nasıl olur?” diye sordu.

Bir sonraki oyunda, bence Hadley ile son oyunum olmalıydı, iskambil takımındaki bütün kişilerin canlı karşılıklarını bulmaya karar verdik. Ayrıca Hadley okul haritasını genişletecek ve geliştirecekti. Bu sayede, oynarken nerede ne yaptığımızı tamı tamına bilecektik. Zaferimizi nasıl sağlama sağlayacaktık bunu uzun uzun görüştük. İlk kez olanları iyiliğin kötülüğe karşı zaferi olarak görüyorduk. Kimlerin bizden yana olduğunu bilmek çok önemliydi. Hod, Merlin, Galahad, Pellinore, Puck ve İsa müttefiklerimizdi. Bu sonuncuyu, yaşayan biriyle özdeşleştirmek istemedik; ama benim kafamda kardeşim Ben ve Amcam Jack ile ilintiliydi. Bunlar da bizden yanaydı. Ölüm ve Cellat bize karşıydılar, pek tabii. Hadley, yeni bir Kraliçe kartı yapmayı önerdi. Böylece Bayan Daphne’nin de desteğini kazanmış olacaktık.

“Tamam. Yalnız ona fazla benzemesin. İyi Kadın’ın bir portresi, ya da onun gibi bir şey...”

“Beyaz Tanrıça.”

“İstersen, yalnız sakın çenesine bir sakal kondurma.”

Yine de bir çok önemli kişilerin kimlikleri belli değildi: Yargıç, Papaz, Asker, Zoraster, Thor ve Hermes. Uygun adaylar bulmak için epeyce kafa yorduk. Hadley’e göre Yargıç okuldaki Vakıf Yönetim Kurulu Başkanı’nı andırıyordu. Ben kendisini hiç görmemiştim. Hadley de sadece bir kere görmüş, ama yargıçlık konumuna uygun düşüyordu.

Bundan sonra bir adım bile atamadık. Tıkanıp kaldık. Geri kalan kartlar oyunlarımızda önemli roller oynamamıştı. Belki onları bir yana bırakıp bildiğimiz kartlarla oynadığımız için, belki de oyunun garip özellikleri yüzünden. Böy-

lece oyunu bildiğimiz gibi sürdürmeye, meçhul kişiler üstünde şimdilik fazla durmamaya karar verdik.

Artık oynamaya hazırdık. Kraliçe kartı tamamlanıp destedeki yerini almış, Hadley haritasını genişletmişti. Bence bazı sınırları kendi eğilimine göre zorlamıştı. Yine de işe yarar bir kroki vardı elimizde. Halkalar, yani Tyson'un çalışma odası, Elem Kapısı, yani Ölüm'ün kol gezdiği yer, tehlikeli bölgelerdi. Korudaki Yurt ve Yalnızlar Evi ise sığınabileceğimiz yerler. Biraz zorlanırsa altıncı sınıf Zindan, yatakhanelerimiz de Şifa Taşı diye kabul edilebilirdi.

'Uykunun şifa veren gücü' diye yorumladı Hadley.

Salı günü için bir randevu saptamamızı önerdim. Bu benim uğurlu günümüdü. Ayrıca öğleden sonra dersimiz yoktu. Hava izin verirse, korunun güvenliğine sığınarak oyunun başına geçecektik.

Salı sabahı Bayan Daphne'nin dispanserine gitmem için bir mesaj aldım. Kadın orada değildi ama doktor karşıma dikildi. Biraz rahatsız görünüyordu. Sözde gülyüzle karşıladı beni; ama yine huysuzluğu üstündeydi.

"Şimdiye kadar beni hiç aramadın delikanlı. Buna şaşkınlık doğrusu."

"Derslerim çoktu, efendim. Hem sizi nerde bulabileceğimi bilmiyordum."

Hastalık salgını tarihe karışmıştı. Olağan öksürükleri tıksırıkları tedavi etmek için, doktorun her gün okula taşınması gerekmiyordu.

"Ya... ama benim için iyi haberlerin vardır, umarım."

"Ne yazık ki yok efendim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tatilde babamı gördüm, tabii. Oyun kurallarının nerde olduğunu bilmiyormuş. Doğrusunu isterseniz oyun üstünde konuşmak bile istemedi."

“İstemedi demek. Olabilir. Öyleyse başka bir plan uygulamamız gerekecek.”

Süngüm düştü. Bu kadar çabuk yakamı bırakacağını düşünmek ne saflıkmış!

“En iyisi, hafta sonuna doğru bir akşamüstü, seni evime çaya davet edeyim.”

“Oh, buna izin vereceklerini hiç sanmam” diye geçiştirmeye çalıştım.

“Bu konuda güçlük çıkmaz. Şu sıra Bay Tyson bana teşekkür borçlu. Ayrıca eski bir aile dostuyum.” Bir an durdu.

“Sen bana çaya gelirsın, cuma diyelim. Oyunu birlikte oynarız.”

“Ama... kurallar olmadan...”

“Boş ver kurallara. Elimizden geleni yaparız. Oyun hakkında az çok fikrim oldu. Senin de öğrendiğin bazı şeyler vardır. Hiç şüphesiz, birlikte oynarken biraz daha fazlasını öğreniriz.”

Dr. Fell’le kendi evinde, başbaşa kalmak düşüncesi beni fena halde rahatsız ediyordu.

Bunu fark etmiş olmalı, avını elden kaçırmaktan ürktüğü için, sandalyesinde biraz gevşedi. Ellerini üst üste koyarak parmaklarını yelpaze gibi açtı. Bu jesti başkalarında da görmüştüm. Sanırım bir yoğunlaşma belirtisi sayılır. Ama bana pek aptalca gelir.

Dr. Fell, “Hakçası sana bu konuda açılmayım” dedi, “Oyun hakkında vardığım sonuç şu: Burada, senle ben, üst düzeyde, incelikli ve karmaşık bir büyüyle uğraşıyoruz.” Büyü derken dramatik bir biçimde sesini alçalttı. Sırf bu sözcüğün bile beni serüvenlere sürükleyebileceğini sanıyordu, ama da anlarımı bu işlerden.

“Evet, büyü. Bu oyunun öyle bir gücü var ki, nasıl desem, çevremizdeki dünyada bir etki yaratabiliyor. Kötü elle-re düşerse kötülüğe yol açabilir. Ama bir bilginin elinde, be-

nim gibi, bir iyilik kaynağı olabilir. Formülleri tam ele geçirdiğim zaman, bu gücü hayırlı maksatlar için kullanacağım.”

Yüzünden kendini beğenmişlik akıyordu.

“Benim gibi bir doktorun sihirle, gizli bilgilerle ilgilenmesine şaşabilirsin. Anlatayım: Üniversitede öğrenciyken böyle meselelere ilgi duymaya başladım. Bu konuda çok kitap okudum. Eski simgeler ve temsil ettikleri değerler üstüne bilgi edindim. Sihirbazlık denilen güç mesleğe kendimi hazırlamak ve arınmak için sert disiplinlerden geçtim. Şimdi geçmişe, hayatımın o bölümüne bakınca başarıyı engelleyen bir şey, ya da biri vardı gibi geliyor bana. Ne yazık, bu çalışmalarımı bir sonuca ulaşımadım. Doktor olmaya karar verdim. Çünkü eski zamanlarda, ruh doktoru ve bedenle ilgilenen doktor tek ve aynı kişiydi. Belki benim söylemem yakışık almaz ama nezaketli bir hekim oldum. Zaman zaman metafizik ile ilgili bilgilerimin çok yararını görmüşümdür. Gizli güçlere egemen olma hürsünü hiçbir zaman kaybetmedim ama yıllar geçtikçe bu yakıcı tutku bir hobiye dönüştü. Arkadaşlarım arasında gizli bilgilerle uğraşanlar var. Bunlardan biri, fala bakan, gaipten haber veren bir bayandır. Bir akşam, evinde, bana hayatımı değiştirebilecek bir keşifte bulunacağımı söyledi. Bunun ne olduğundan emin değildi, ama bir çocuk yoluyla buna ulaşacağımı ve ülkemizin eski bir mirası biçiminde görüneceğini bildirdi.”

Put gibi, kıvıldamadan, ses çıkarmadan dinliyordum, sözlerinin akışını bozmamak için. Ondan hâlâ çok korkuyordum. Amaçlarını engellediğimi bilse bana neler yapardı kim bilir.

“Bu okuldaki boş hekimlik görevini üstlendim. Haşarı oğlan çocuklarının kusmasıyla, sıçmasıyla uğraşmaktan hoşlandığım için değil, tam tersi, çocuklarla temasa geçmem gerektiğine inandığım için. Geleceğimin burada olduğu içime doğmuştu. Gerisini biliyorsun.”

“Kendini, benim planlarımda, ayrıcalıklı bir yardımcı olarak görmelisin. Sana yüzde yüz ihtiyacım yok ama bana küçük bir hizmette bulunabilirsin. Ben de ödüllendiririm seni. Önce, bu oyunun iki kişi tarafından oynanması gerek. Kendi tanıdıklarından birini bu işe karıştırmak hiç hoşuma gitmez.”

Şu sözlerle bitirdi nutkunu:

“Oyunun gerçek potansiyelini keşfedebilirsek bize ne büyük zenginlikler, ne büyük güçler kazandıracağını aklın, hayalin almaz.”

Vereceğim karşılığı bekleyerek arkasına yaslandı. Onu yatıştırarak, gönlünü alacak bir şey söylemek istiyordum. Ama ne?

“Beni iyi dinle Yeoman. Seninle ya da sensiz, ben planlarımı yürüteceğim. Bana yardım etmek istemezsen, ister istemez, sana duyulan güveni sarsacağım. Kimse sözüne inanmayacak. Bu çok kolay benim için. Olup bitenleri, tabii işime geldiği kadarını, Tyson’a anlatırım. Bana inanacağına hiç şüphe yok. Seninle arkadaşın Hadley’in, onu bu okulun müdürü olarak mahvetmek için karanlık güçlerle işbirliği yaptığımızı açıklarım. O kör herif bile kolayca kavrar ne demek istediğimi.”

Bu söz üstüne irkilmiş olacağım. Yine o tüyler ürpertici gülüşüyle güldü.

“Evet, arkadaşın Hadley ağzından daha neler kaçırdı bilsen. Sana hepsini söylemedim. Müdüre karşı bir komplo hazırlıyormuşsunuz. Sizin neler kurcaladığınızı, oyunun daha büyük olanaklarını araştırdığınızı bilmesem senin yardımına başvurur muydum? Tyson’u buna inandırdım mı, kıçınıza bir tekme...”

Bu gözdağına karşın derin bir soluk aldım. Okuldan kovulmanın beni dehşete düşüreceğini sanıyorsa çok aldandı. Onun kadar kötü birinin boyunduruğu altına girmek tene, okuldan kovulmuşum kaç yazar?

Ayağa kalktım.

“Elinden geleni ardına koyma” dedim.

Ve ikinci kez tabana kuvvet kaçtım yanından.

O gün, öğleden sonra Hadley ile ben “Albion’un Rüyası”nı oynadık. Doktorla buluşmamızdan Hadley’e söz etmedim. Nedenini ben de bilmiyorum. Onu endişeye düşürmek için değil sanırım. Belki ben bu olayı kafamdan kovmak istiyordum. Uçurumun kıyısına gelmişsem, görmemek için gözlerimi kapatıyordum.

Hava güzeldi. Rüzgâr batıya yönelmiş ortalık biraz ısınmıştı. Tom’un yurdu terkedilmiş kimsesiz, ıssız görünüyordu. Islak yaprakları temizleyip buraya biraz çekidüzen vermemizi istedim. Sonra yağmurluklarımızı yere serip oyunu kurduk.

Hadley, Cellat’ı çekti, onun ‘kötü adamlar’ adına oynamasına karar verdik. Bir süre Birinci Krallıkta oyalandık. Ben istediğim kişileri toparlamaya çalıştım. Galahad ile Merlin’i aldım. Sonra bir kılavuz çekme fırsatım oldu. Hod’u istiyordum ama Puck’ı çektim. “Allah kahretsin” dedim.

Bir ses, “Destedeki en iyi kart” dedi. Ama Hadley’in sesi değildi.

Birden ayağa fırladım. Bir de ne göreyim: Charlie Tom, fundalıklar arasında muzip muzip gülmüyor mu.

Kendini dallardan kurtararak:

“Sizi elimle koymuş gibi buldum” dedi. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Onu gördüğüm için sevineyim mi, yoksa yüreğimi ağzıma getirdiği için kızayım mı? Hadley de aynı durumdaydı. Tom’a çıkıştı:

“Neden normal bir insan gibi gelemezsin? İlle saklanacak, sürünecek, birden bire ortaya çıkarak ödümüzü koparacak.”

“Sizi arıyordum. Bakalım şu oyundan yararlı bir şeyler öğrenmiş misiniz? Örneğin gözünüzü dört açmasını. Görüyorum, bi bok öğrenmemişsiniz.”

Müthiş görünüyordu, yanağından kan damlıyor, keyfi yerinde, sanki boy atmış. Ama bu belki okul üniformasından kurtulması sayesindeydi. Sirtında bir jarse gömlek, ayağında kot pantolon vardı. Bizim giymeye hükümlü olduğumuz o komik kısa pantolonlu, gri fanila takımı atmıştı üstünden.

“Seni gördüğüme sevindim Tom” dedim.

“Ama buralarda ne arıyorsun? Tyson seni eline geçirirse, yandın yananlarla.”

“Sadece siz ikinizi ve bir iki kişiyi daha görmeye geldim. Ve kabilsen biraz muzurluk çıkarmaya.” Gold Leaf paketini çıkardı. Ben bir sigara aldım. Hadley almadı.

Burnunu çekerek “Berbat şeyler” dedi.

“Ne gibi muzurluklar yapmayı düşünüyorsun, Tom?” diye sordum.

“Pek belli bir planım yok. Biraz sigara dağıtıyorum, ciğerlerinize bayram etsin. Ha, gelirken Tyson’un arabasının lastiklerini deldim. Bir de yanbaşımda duran küçük kırmızı dalga motorun.”

“Doktorun arabası” diye mırıldandım.

“Doktorun öyle mi? Öğretmenler, doktorlar hepsinin boyu devrilsin. Al birini vur ötekine. Hadi, bana aldırma yın çocuklar, siz oyununuza bakın. Şimdi ormanda bir volta atayım, gene ensenizde biterim.”

Evinin bahçesinde tur atıyormuş gibi rahatça ormanın yolunu tuttu.

“Neden destedeki en iyi kart, dedi, Yeoman. Ona Puck olduğunu söyledin mi?”

Böyle bir şey yapmadığıma emindim.

“Belki kart hoşuna gitmiştir, yani içgüdüsel olarak.”

“Pekâlâ. Ama, bak ne oldu. Sen Puck kartını çektin. Tom o saniye karşımıza çıkıverdi. Oyunun etkileri hız mı kazanıyor acaba?”

Bu biraz korkutucu bir düşünceydi.

“Saçmalama” dedim, “Oynayalım.”

Oynadık.

Puck, Merlin ve Galahad yurda yerleştiler. Hadley, Cellat’ı halkalarda tuttu. Ama yüksek zarlar attığı için fişleri toplamaya başladı. Çevrilen kartlarda Kral da payına düştü. Az sonra bir Savaşçı, Thor, onun safına geçince, Kral’la Cellat’ı halkalardan geçirip yeni fetihlere doğru sevketti.

“Burada bana saldırma. Başka bir kaleyi zaptet” dedim.

Hadley, “Elimden geleni yaparım” dedi. Gel gelelim, yüksek zarlar karşısında elimiz mahkûmdu. Cellat’la, Thor’u Yurd’a soktu. Şansım yaver gitmiyordu. Puck, Thor’a yenildi, Merlin, Cellat’a tutsak düştü. Galahad kıl payı ile kurtuldu.

Tom geri geldi. “Biri ağaçları kesmiş, hem de sapasağlam ağaçları” dedi. “Oyun nasıl gidiyor?”

“Neden okulda değilsin, Tom?” diye sordum. “Artık okula gitmiyor musun?”

“Şimdilik gitmiyorum” dedi kaçamak yollu. Hadley onu sıkıştırdı: “Şimdilik, ne demek? Okula ya gidersin, ya gitmezsin.”

Tom sıkılmıştı. “Gidiyorum ama şu anda değil. Hem size ne bundan?”

Sorguya çekilmek Tom’un rahatını kaçırmıştı. Aynı zamanda dikkatini de dağıtmış olmalı. Yoksa böyle gafil avlanmazdı.

Geldiklerini hiçbirimiz işitmedik. İki koca adam nasıl da hiç gürültü etmeden gelmişlerdi burnumuzun dibine kadar?

Tyson öfkeyle haykırıyordu: “İşte burda. Ensele şunu Garth.”

Evet, Bay Garth da oradaydı. O koskoca cüssesiyle; bo-yu iki metreye yakındı.

Tom çalıkların arasına dalmıştı. Hadley ile ben olduğumuz yerde donup kalmıştık.

Tyson, zevkle dilini şaklatarak, "Aha, görüyorum, yine o oyun" dedi. Beni bir diktatör edasıyla kenara itip yere eğilerek taşları topladı. Tahtayı katladı, her şeyi kutuya tıktırıp koltuğunun altına yerleştirdi. Zar atmak üzereydim, zarlar hâlâ avucumdaydı, usulca cebime kaydurdum.

Garth, Tom'un yakasına yapışmış ite kaka getiriyordu.

"Yakaladım deyyusu!" dedi ağzı kulaklarına vararak.

Tom nasıl olsa yakayı kurtarır diyordum. Ormanı avucunun içi gibi bilen; bir orman cini kadar çevik bir oğlan. Oyundaki son hamleleri unutmuştum. Tom'un en ufak bir şansı yoktu.

Bay Garth, geçici olarak fizik öğretmenliği yapıyordu. Bir boşluğu doldurmak için dönem başında gelmişti. Gördüğüm en iri adamdı, yalnız uzun değil, enine boyuna, bir çam yarması. Thor'un ta kendisi.

Tyson, Hadley ile beni yatakhanelimize yolladı.

"Sizinle daha sonra hesaplaşırız" dedi, canımıza okuyacağı belli ederek. Ama asıl sorunu Tom'du.

Şimdi, Tom'un hakkını yemeyelim. Çok yürekli davranırdı. Sürüklenerek götürülürken bize seslendi: "Beni tutamazlardı ama ayağım bir taşa takıldı, düştüm."

Garth kafasına bir yumruk indirdi, ama Tom'u susturmadı. "Beni merak etmeyin. Bana hiçbir şey yapamazlar." Garth'tan bir yumruk daha. Bu kez çok acıttığını gördük.

Hadley'e "Bir şansımız var, doktor" dedim.

"Doktor mu, enayi misin, nesin. İyice hapı yutarız."

"Yatakhanelerde görüşürüz. Ben dönmeden Tyson gelirse, midemin bozulduğunu, tuvalete gittiğimi söyle."

Açıklama yapmaya vaktim yoktu. Kırmızı araba patlamış lastikleriyle parkta duruyordu. Doktor hâlâ okuldaydı. Dispansere koştum. Kapı açıldı. Doktor çantasını topluyordu. Bana dik dik baktı.

"Çok şükür, geç kalmadım." dedim.

"Neye geç kalmadın."

"Fikrimi değiştirdiğimi size söylemeye."

"Çok geç kaldın. Bu işi sensiz de yürütebileceğime karar verdim."

Yüreğim ağzımda, "Sanmıyorum" dedim. "Size yalan söylemiştim. Oyunun kurallarını biliyorum."

Avucumdaydı, bunu hemen hissettim.

"Öyle mi? O zaman işin rengi değişir. Kurallar senin elinde mi?"

"Yazılı olarak değil. Tatilde, hatırlayabildiği kadarını babamdan öğrendim."

"Seni küçük yalancı" dedi, ama öfkeli değildi.

"Herhalde bunları kendine saklamak istiyordun. Ama neden birdenbire fikrini değiştirdin?"

Ona gerçeğin bir bölümünü olsun anlatmak zorundaydım.

"Tyson oyunumu aldı. Zorla el koydu. Belki de yacak. Bizi oynarken yakaladı. Şimdi ne yapar, bilmiyorum. Dayakla kurtulursak, şanslı sayılırız."

"Demek özgün takımını getirdin... Şimdi de elinden alındı. Demek tek oyun takımını bende. Bak, hele..."

Düşünüyordu. Belki bensiz işi daha iyi yürüteceğine karar verecekti.

"Evet ama sizdeki takım eksik?"

Hınçla, "Ne demek istiyorsun" diye sordu.

"Bir kart eksik."

"O kart sende, öyle mi?"

"Evet."

"Yanında değil tabii..."

"Ama cuma günü getirirsin, değil mi?"

"Korkarım, daha önce oynamamız gerekir, efendim. İşlerin gidişatına bakılırsa..."

"Evet, evet, belki haklısın."

“Belki bir süre için hastalanmam gerekecek şimdi.”

“Yine haklısın. Yeoman, itiraf edeyim sen yaman bir küçük entrikacısın.”

Hadley’e bıraktığım haberi tekrarladım.

“Miden bozuk, öyle mi? Pekâlâ. Bunun için iğne yapmaya gerek yok. Şu haplardan iki tanesi barsaklarını hareket geçirir. Çırcır olma da.”

Yine o gülüş.

Uzattığı hapları alıp ağzıma attım.

“Lütfen bir bardak su, efendim” dedim, ağzımda haplarla peltek peltek. Bana su vermek için döndü, haplar ağzımdan avucuma geçti. Suyu içtim.

“Doğru yatağa” dedi neşeyle. “Ben gidip Bayan Daphne’ye haber vereyim. Tyson’u görürsem senin için kafaya alırım. Değilse yersin köteği.” Yine kahkaha attı. “Bana kalırsa ek bina amacımıza daha uygun. Bayan Daphne’ye, ortada bir sindirim sistemi virüsü salgını olduğunu ve seni ayrı bir odada tutmak istediğimi söylerim. Şimdi dinle.” Gözlerini gözlerime dikti. “Bu akşam geç vakit geleceğim. Oyunu getireceğim. İkimiz oynayacağız. Bana oyun etmeyi aklından geçiriyorsan, unut. Aptal değilim. Oyuna getirilmekten de hiç hoşlanmam. Kafana dank etti mi?”

Dank etmişti. Anladığımı söyledim.

Bir süre yalnız kaldım. Sonra Bayan Daphne merdivenlerden dispansere çıktı. Bana yakından bakarak, “Kendini iyi hissetmiyormuşsun, üzüldüm” dedi. Onun gözleri, doktorunkilerden ne kadar farklıydı.

“Tanrım, gerçekten iyi görünmüyorsun” dedi. “Haydi şu giysileri at üstünden.”

Bana bir hasta pijaması, bir emaye tas, bir havlu, bir de sıcak su torbası verildi. Ek binadaki yatak hazırlandı. İçmem için sunulan bir fincan çay, tam ağzıma layıktı: tavşan kanı, sıcacık ve bol şekerli.

BÖLÜM 12

Halkalar Savaşı

İlk ziyaretçim Tyson'du.

Fırtına gibi içeri daldı.

"Bu hasta numarasıyla yakarı kurtaracağını sanıyorsan aklına şaşarım. Sakın beni küçümsemeye kalkma sonra ben fena ederim adamı."

Yatağımda doğrulmadım. Beni hasta ediyordu. Kendimi hissettiğim kadar kötü görüdüğümü umuyordum.

"Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum, efendim. Çok üzgünüm, efendim."

"Üzüleceksin tabii. Hadley denen namussuzu evire çevire dövdüm. Sanırım şu anda senden çok daha perişandır. Ama bu düzmece hastalıkta ısrar edersen, beklemesini bilirim. Yalnız yalancılık suçuna, emirlerime karşı gelme suçuna, sınırları aşma suçuna, ooo, kanun kaçkını ile hempalık etme suçuna, bir de hasta taklidi yapma suçunu eklerim. Onun için bir daha ofisime geldiğinde kendini iyice toparlamış olmalısın yoksa oradan ayrılırken iki ayağının üstünde duramazsın."

Yine bir hışımla çıkıp gitti. İyi haber değildi ama beklediğimden daha kötü sayılmazdı. Popom, hasta yatağımın te-

miz çarşaflarında güvenle dinlenirken, ufukta daha büyük bir tehlike varken, Tyson'un havlamaları beni fazla korkutmadı. Onunla ilişkimde değişen bir şeyler vardı. Bu değişiklik zamanla, yavaş yavaş meydana gelmişti. Ama artık eminim. Beni gerçekten korkutma gücünü kaybetmişti: Belki korkunç Dr. Fell'le kıyasladığım için. Ama sadece bu değildi sanırım. Tyson'un üzerimdeki otoritesi sarsılmıştı. "In loco parentis" masalına da karnım toktu artık. Son zamanlarda yaşantımın en çetin sınavlarından geçmiştim. Gözümü korkutmak, kuralların, mertebelerin, büyüklük sıralarının çok önemli şeyler olduğuna beni inandırmak güçleşiyordu.

O gece saat dokuz sularında kapı açıldı. Gelen Bayan Daphne'ydi. Küçüklerin yatakhanelerini yoklamış, son olarak beni görmeye gelmişti. Biraz kalmaya niyetli görünüyordu.

"Sana bir fincan çay getirdim. Mideni yatıştırır. Bir fincan da kendime. Nasılsın?"

"Pek fena değilim Bayan Daphne."

"İyi. Seninle bir el domino oynayalım mı? Oyun oynayacak kadar iyilileştin mi bakalım?"

"Teşekkür ederim ama pek halim yok." Herhangi bir oyun düşüncesi midemi bulandırıyor. "Biraz yanımda kalırsanız çok sevinirim."

"Tabii kalırım, canım. Bak örgümü bile getirdim. Doktor seni yoklamak için geç vakit uğrayacağını söyledi. Bence pek gerekli değil ama işini aksatmaktan pek korkar. Aşırı titizdir bu konuda." Aşırı titizdir, derken sesinde hafif bir küçümseme seziliyordu. Aşırı titizliğin mutlaka iyi doktorluk anlamına gelmeyeceğini dokundurur gibiydi. Dr. Fell'den pek hoşlanmadığını sezdim. Bu da beni mutlu etti.

Rahatça karşılıklı oturup çaylarımızı yudumladık. Bayan Daphne'yi pek severdim. Olağanüstü kızıl saçlarını hep topuz yapardı. Artık pek genç görünmeyen yüzü çillerle ör-

tülüydü. Beş yıl içinde yalnız bir kez saçlarını çözüp görmüş-tüm. Küçük çocukların yatakhane sine bitişik odada uyurdu. O sırada öğrencilerin en küçüğü bendim. Bir gece çocuklar-dan biri çok hastalanmıştı. Odasına giden kapı birden açıldı, Bayan Daphne elinde küçük bir fenerle, koşarak geldi. Saçla-rı serbest bırakılmıştı. O kızıl-kahve bukleler ta beline kadar iniyordu.

Her zaman merak ettiğim ama sormak cesaretini göste-remediğim bir şeyi sordum kendisine:

“Bayan Daphne...”

“Evet...”

“Bayan Daphne, neden hiç evlenmediniz?” Yüzü kızarı-dı fakat fazla sıkılmamıştı. Örgü örmeyi bırakarak,

“Sevdiğim adam savaşta öldü” dedi.

“Ama daha sonra size layık birini bulamadınız mı?”

“Hayır. Hayatımda başka biri olmadı.”

Birkaç dakika sonra gitmek için ayağa kalktı.

“Doktor bu saatten sonra gelmez herhalde. Sen artık uyumana bak. Güzel bir uyku çek. Yarına bir şeyciğin kal-maz.” Yastığımı düzeltti, yorganımı sıkıştırdı. Sözleri ve ha-reketleri bana annemi anımsattı. Bu küçük tören ne kadar tekrarlınsa o hoş, o yatıştırıcı etkisini yitirmez.

“İyi geceler” dedi.

“İyi geceler, Bayan Daphne.”

Dışarı çıkmak için kapıyı açtığı anda doktor eşikte dikili-yordu.

“Ah, bayan Daphne, hastamız nasıl?” Doktorun biraz şaşırıldığı belliydi.

“Bence, oldukça iyi doktor. Sizi bu kadar geç beklemi-yordum.”

“Evet, geç de olsa hastaya bir göz atmak istedim. Salgın üstüne raporlar alıyorum. Bence ihtiyatı elden bırakmamalı.”

“Siz daha iyi bilirsiniz doktor. İyi geceler.”

Doktorla ben yalnız kaldık.

Biraz dalgın görünüyordu. Üstü başı dağınıktı, ama hiç vakit kaybetmeden çantasını açarak oyunu çıkardı.

“Oyunu sen hazırla” dedi.

Ben o işle meşgul olurken kapıya gidip dışarısını dinledi. Çok yavaş, çok dikkatlice kilitteki anahtarını çevirdi. Bayan Daphne'nin az önce söndürdüğü gaz sobasını yaktı. Elini tekrar çantasına daldırdı. Küçük, yassı bir içki şişesi çıkarak, ağzına dayadı. Büyük bir yudum aldı.

Yaklaşp, yatağın yanındaki sandalyeye oturunca nefesinin leş gibi viski koktuğunu fark ettim.

Şişenin daha önce de dikildiği ve bol miktarda içki içildiği belliydi.

“Şimdi söyle bakalım, bu Allahın belası zamazingo nasıl oynanır?”

Hadley ile oynarken oyunumuzun yarıda kesildiğini, talimata göre başlanan oyunun mutlaka bitirilmesi gerektiğini açıkladım.

Hadley'in yerine oynamayı kabul edip etmeyeceğini sordum. Beklediğimin aksine, sorun çıkarmadı. Her zamanki gibi uyanık ve her an tetikte değildi. Bu da işimi kolaylaştırıyordu. Takımda eksik bir kart olduğunu söyledim ve nasıl eksildiğini anlattım.

Bir kâğıt bulup, üstüne, “Dost Cellat” diye yazmasını istedim. Şimdilik kaybolan kart yerine onu kullanacaktık.

O bunu hazırlarken, ben kendi zarlarımı çıkardım ve oyunu öğleden sonraki biçimiyle kurdum. Cellat, Thor ve Kral, Yurt'ta, Galahad tek başımaydı.

Doktor: “Aha, genç Galahad” dedi. “Ama benim kartım nerde?”

“Siz Thor ile Cellat'ı oynatıyorsunuz. Ayrıca Kral da sizde.”

“Evet ama benim özel kartım nerde? Ölüm nerde?”

“Başka kartlarla birlikte destede.”

“Onu nasıl ele geçirebilirim?”

“Kâğıtlar kesilince karşımıza çıkabilir. Ya da buralarda bulabilirsiniz.”

Elem Kapısı ile Şeytan Çıkmazı’nı gösterdim. “Ama onu istemeyin. Öbür adamlarınızı öldürür.”

“Bu önemli değil. Acaba ondan sonra kendi başına yol alabilir mi?”

Bunun kaşılığını bilemiyordum. Hiç kimse Ölüm’e yapıp kalmak istememişti bugüne kadar.

Ölüm meydana çıkar, yapacağını yapar, sonra tekrar destedeki yerine yerleştirilirdi. Doktorun ölüm kartıyla özdeşleşmekten hoşlanacağı hiç aklıma gelmezdi. Meğer ne kadar yanlışmışım.

“Dinle, özgün takımdaki Ölüm kartı bana benziyor, değil mi?”

“Evet, benziyor biraz.”

“Hadley ile oynadığın oyunda, Doktor Ölüm bendim, değil mi?”

“Evet.”

“Oyunu yeteri kadar anlamışsan, bu benzerlikler, şu sözde raslantılar kudretinin ipuçlarıdır.”

“Öyle sanırım.”

“Ben düpedüz Ölüm’ü oynamalıyım.”

Sesimi çıkarmadım. Bu ürkütücü bir düşünceydi. Ölüm’ün de başka roller gibi oynanmasına kurallar izin verir miydi? Bundan kuşkuluydum. Gel gelelim, doktorun planlarına karşı çıkmanın sırası değildi. Hem sonunda benim yararına olabilirdi.

“Ben sizin küçük savaşlarınızla ilgilenmiyorum, Ye-oman. Okul müdürünüz ya da sınıf arkadaşlarınız umurumda bile değil. Oyunun amacı merkezi ele geçirmek değil mi?”

“Kazanmanın bir yolu da bu.”

"Kazanmanın yollarından biri değil, koca budala, tek yolu. Gerisi ıvır zıvır. Bu oyunu kavramamışsın daha. 'Albion'un Rüyası' nedir bilmiyorsun."

"Gerçekten, bilmiyorum."

"Öyleyse ben sana söyleyeyim. Albion'un Rüyası egemenliktir. Hayatımızı düzenleyen güçlere egemen olmak, insanların kaderlerine egemen olmak. Merkeze varmak, bu egemenliğin anahtarını elinde tutmaktır. Merkeze giden yolu bulacağım. Bir kez oraya vardım mı, tasarladığımı bazı manevralara girişeceğim."

Tasarılarından söz ederken kendinden geçmişti. Ama gerçek niyetlerini açığa vurduğunu fark edince ayıldı.

"Manevra dediğimde, kötü güçlere karşı savaşmayı kasdediyorum, tabii. Yani iyilik uğruna savaşmayı."

Hiçbir şey demedim.

Çabuk çabuk sürdürdü sözünü: "Şimdi bunları boş ver. Ölüm, destedeki en güçlü kart. Ve ben Ölüm'ü temsil ediyorum. Öyleyse bu kartı ele geçirmeliyim. Sen de bana yardımcı olmalısın."

"Size gelmesini beklemeniz gerekir, sanırım. Ya da Dördüncü Krallığa gidip orada ölümü arayacaksınız. Ama bunun için size bir Kılavuz lazım."

"Pekâlâ. Deneriz. Haydi, oyuna başlayalım."

Thor, Cellat ve Kral, halkalara yöneldi. Halkaların Cellat için en elverişli yer olduğunu, burada topladığı ganimetle, İkinci Krallığın Giriş Kapısı'ndan geçebileceğini, doktora açıkladım. Galahad'ın bahtı açılmıştı. Pellinore ona katıldı, Kraliçe de önünde açıldı. Avantaj bendeyken iki savaşçı ile halkalara saldırmak istedim. Ama Cellat da şanslıydı. İyi zar tutturuyordu. Bu yüzden ilerleyemedim. Sonra Tacir'le, Yargıç'ı çekerek Thor'u yendim. Ama kısa bir süre sonra Kraliçe'yi kaybettim. Kral, Yargıç ile Tacir'i yanına aldı. Başım beladaydı.

Bu sırada doktora bir karakter kartı çekme fırsatı verildi. Soluğumu tuttum; şu anda çekeceği kart pek çok şeyi değiştirebilirdi. O da bunun farkındaydı. Duraksadı.

Keskin bir fısıltıyla: "Şimdi gözünü dört aç" dedi. Masanın üstünden, başını başıma yaklaştırdı. Tabii çektiği kartı göremedim. Ani bir hareketle kartı gözüme sokarcasına gösterdi bana. Ölüm'dü.

O, karta bakmadan ne olduğunu biliyordu. Bunu nasıl becerdi bilmiyorum. Belki bir el çabukluğu vardı işin içinde. Öyle bile olsa alkışlanacak bir sihirbazlık numarasıydı.

Evet, Ölüm kartı önümüzde duruyordu. Doktor merama ermişti.

"Şimdi işler kızışıyor. Bundan sonra ne yapacağım?"

"Kırmızı zarı atacaksınız. Kuru Kafa gelmezse, Ölüm sahneden çekilir."

Neşeyle, "Bunu istemeyiz değil mi?" dedi. Kırmızı zarı alıp avucunda sallarken, kendinden son derece emin görünüyordu. Zarı sallarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı mı, yoksa bana mı öyle geldi bilmiyorum.

Zar fazla yuvarlanmadan duruverdi. Üstünde Kuru Kafa vardı. Kör talih!

"Şimdi de beyaz zarı atacaksınız."

Yek geldi.

Gülümseyerek, "Kral'ın işini bitirelim" dedi.

Kral ölünce, Yargıç ile Tacir'i yeniden kazandım. Cella'tın yenilmesi bir an meselesiydi. Kurallara göre oyun bitmiş sayılırdı ama doktor, Ölüm'ü desteye koymamıştı. Koymaya da hiç niyeti yok gibiydi. Aksine Giriş Kapısı'na doğru ilerlemeye başladı. Onu kendi haline bıraktım. Ölüm'e meydan okumak istemiyordum. Kurallar açısından iş çıkırından çıkmıştı zaten. Oyun meydanında Ölüm kol geziyordu. Kimse durduramazdı onu. Doktor kırmızı zarla dilediğini atıyordu. Sihirbazlar ve savaşçılarla geçitleri zorluyor, sonra onları atarak Ölüm'e yol veriyordu.

Bir süre sessizce halkalarda kaldım. Sonra tehlike azalınca, başka taşlarımı geride bırakarak Galahad ile ilerledim. Az sonra Merlin'i, daha sonra Puck'ı çektim. İyi zarlar geliyordu. Ama doktordan uzak durmaya dikkat ediyordum. Gerçi o, taşlarımın hareketlerini hiç umursamıyor, sıra kendisine gelince zarları hemen kapıyordu.

Bir yandan da kafayı çekiyordu. Önceleri şişe çantasında duruyordu. Sonra masanın üstüne koydu. Daha sık içmeye başladı. Ayık olsa belki Galahad'ı kuşatır, beni de yenilgiye uğrattırdı.

Oyunun bir noktasında, "Hiç kimse Ölüm'ü ileri sürmeye cüret edemezdi" dedi. "Şuna bak, hiçbir şey onu durdurmaz. Siz iki çocuk bana bu rolü verdiğiniz için şanslıyım. Belki benim aklıma gelmezdi."

Dördüncü Krallığa girdiği zaman ben de peşinden gidiyordum. Ölüm'ü oynaması işini kolaylaştırıyordu. Ne Elem Kapısı ne de Şeytan Çıkması gözünü korkutabilirdi. Zaman Ejderi'yle karşılaşmış ona meydan okudu. Ben yeniden Ejder rolüne girdim ve bir kez daha kaybettim. Ölüm üç sorunun karşılığını bilip Devin Mezarına, yani merkezdeki çukura girdi.

Doktor oyun tahtasına camlaşmış gözlerle bakıyordu. Sessizce iki zarımı alıp yastığının altına koydum.

Sonunda şişeye uzanmak için doğruldu. Boş olduğunu görünce çantasına atıverdi.

"Harika bir sonuç Yeoman." Taşları toplayıp kutuya yerleştirmeye başlamıştı. "Bundan sonra işler tıkırında gidecek. Zaman Ejderi'yle dövüşüp ona boyun eğdirdim." Öne doğru eğilip bana tuhaf tuhaf baktı. "Kimbilir, belki ölüm-süzlüğe doğru ilk adımı attım." Bir kahkaha attı. Ayağa kalkıp çantasını topladı.

"Belki senden yardım istemem, bundan böyle. Tabii ara sıra görüşürüz. Tartışılacak bazı ufak sorunlar olabilir. Sana

iyi geceler dilerim. Artık içini ferah tut. Oyun senin sorunun olmaktan çıktı.”

Kapının kilidini açarak dışarı çıktı. Ben de rahat bir soluk aldım. Yalnız kalınca oynadığımız oyunun dokusunu çözümlemeye çalıştım. Cellat'ın kaybettiği doğruydu ama Ölüm kazanmıştı. Gerçekten zamana galebe çalmış mıydı acaba? Kurallar çiğnendiği zaman oyun gücünü kaybetmez miydi? Ölüm'ün merkeze doğru delice koşmasında gülünç bir özentili havası vardı. Ama doktorun saplantısı, zarlara şaşılacak kadar hakim oluşu daha fazlasını akla getiriyordu.

Ölüm Zaman'ı yenmişti... Ölümsüzlük! Doktor böyle dememiş miydi?

Ölüm'le Zaman kafamda birbirini kovalarken uyku bastırdı. Ölüm Zaman'a galebe çalıyor, sonsuza dek Yaşam ya da sonsuza dek Ölüm.

BÖLÜM 13

Kral Düşerken

Bayan Daphne ertesi sabah uyumama izin verdi. Uyan-
dığım da vakit oldukça geçti. Ek binanın küçük penceresin-
den cılız bir ışık sızıyordu. Ama belliydi ki öğleni etmişim.

Aslında kendimi iyi hissetmiyordum. Dışarıdaki öfke
ve hırs dünyasını düşünmek bile zor geliyordu bana. Yata-
ğın yakınındaki bir rafta beş altı kitap vardı. Bir tanesi Ed-
ward Lear'in *Saçmalardan Seçmeler*'iydi: Bir ailenin okula ar-
mağanı. Bu mahzun soytarılar silsilesinin antikalıklarına
kendimi öyle kaptırmışım ki, Yorgy Bongy Bo'nun umutsuz
aşkları, Dong'un parlak burnu, Chankly Bore Tepeleri'nin
coğrafyası beni aldı götürdü.

Tyson o gün uğramadı, ama Bayan Daphne'ye sağlık
durumumu sormuş. Kadıncağız benim sözde hastalığımı
ciddiye alıyordu. Midemle ilgili olmasa da bir şeylerin iyi
gitmediğini anlar gibiydi.

Öğleden sonra tekrar uyuyup alacakaranlıkta uyandım.
O küçük pencereden eldivenli bir el gibi uzandı akşam. Ed-
ward Lear'i tekrar elime aldım, ama anlattığı kişiler şimdi
komikten çok korkunç geliyordu bana. Bayan Daphne rad-
yosunu getirdi. Bir piyes dinledim. On yolcu Güney hattın-

daki ücra bir tren istasyonunda kalıyorlar yollar kapandığı için. Gece bir tanesi ölüyor.

Çat diye kapattım radyonun düğmesini. Ama odaya dolan sessizlik bile tehditlerle yüklüydü. Birden annemi özledim. Bizi ayıran mesafe daha da büyüdü gözümde. Şimdi kedileri, köpekleri besliyordur, mutfağı topluyordur, ateşe odun atıyordur, beni düşünüyordur belki, erkek kardeşimi, kız kardeşlerimi, diye içimden geçirdim. Onun yalnızlığını, kendi yalnızlığımı iliklerimde duydum.

Saat sekiz buçuk sularında doktor geldi. Çantası yanında değildi.

"Tyson bir toplantı yapıyor. Hadley ile sen okuldan kovulacaksınız."

Bu cümle çok uzaklardan geliyor gibiydi bereket versin. Gözlerimi kapadım.

Doktor, "Üzülürsün sanmışım" dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

"Sadece oyun yüzünden değil. Kendisine hazırlanan bir komplonun kokusunu almış. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Ama siz günah keçisi olacaksınız. Bunu açıkça söyledi bana. Anlaşılan derdini dökecek birini aradı. Biri onu devirmeye çalışıyormuş. O da kumandayı eline alıyor. İşleri kendi bildiği gibi çözümleyecek. Çok kararlı görünüyor."

Olup biteni açıkça görüyordum. Örnek bir öğrenci olan Hadley ile hem gözdesi, hem iyi bir sportmen olan benim okuldan tard edilmemiz şimdiye kadar görülmemiş bir davranıştı.

Bizi kovmakla konumunu tehdit edenlere gözdağı vermiş olacaktı. Bu tehdit Avery ile emrinde çalışan başka bazı kişilerden gelse gerekti...

"Sizi ele güne teşhir edecek. Bunun için yargılanacaksınız. İşi bu kadar büyüttü."

"Yargılanmak mı?" Bir mahkeme, yargıç perukları, yargıcın değneği gözümün önüne geldi.

“Benim de orada olmamı istiyor, kurul üyeleri, üst ka-
demededen bazı idareciler ve sanırım annenle baban.”

“Ne zaman?” Ne kadar geç olursa, o kadar iyi, diye dü-
şündüm.

“Ne zaman böyle bir toplantıya katılacak kadar iyileşe-
ceğini sordu. Maksat zevahiri kurtarmak. Yoksa senin hasta
olduğuna inanmıyor. Değilsin zaten. Sana verdiğim hapları
bile almamışsın.”

“Aldım.”

“Beni aldatman için, daha eline çabuk olman gerekir.
Oldukça iyi numara çevirdin, takdir etmemek elde değil. Ya-
şına göre fena dümenci sayılmazsın.”

İlk kez bana gerçek sempatiye benzer bir duyguyla ba-
kıyordu.

“Belki hâlâ birbirimiz için yararlı olabiliriz.”

Suratımı asarak, “Size ihtiyacım yok” dedim.

“Sana yardım edebilirim. Sen de bana yardım edebilir-
sin.” Gitmeye hazırlanıyordu. “Müdürüne, kendine gelmek
için bir iki gün daha dinlenmen gerektiğini söyledim. Bunun
için toplantıyı cuma akşamı yapacak. Daha önce görüşeceği-
mizi sanmıyorum. O zamana kadar düşün taşın.”

Ne demek istediğini anlamadım. Ama umurumda de-
ğildi. O gider gitmez tekrar Edward Lear’e döndüm. Yongy
Bongy Bo’ya daha da büyük bir yakınlık duydum. Bu badi-
reyi atlatır atlatmaz, Chankly Bore Tepeleri’ne uzanacaktım,
hem de tek başıma. Bu iki gün boyunca bol bol uyudum.
Ama bütün yatağa bağlı kalanlar gibi üstüme bir uyuşukluk
geldi. Halsizdim, titriyordum. Bayan Daphne benim için ger-
çekten kaygılanıyordu. Cuma sabahı, Bay Tyson’un o akşam
beni görmek istediğini söyledi. Durumun ciddi olduğunu
kavramışa benziyordu.

Bana sordu: “Ne işler karıştırdın, Edward? Müdür her
zaman senden memnundu, bildiğim kadar.”

Ona karşı utangaçlığım eskisi gibi değildi.

"Bay Tyson için ne düşünüyorsunuz, Bayan Daphne?"

Terbiye sınırlarını aşmışım gibi biraz dikleşti.

"Kendisi müdürümüzdür."

"Doğru, ama iyi bir adam mı?" Karşı çıkacak gibiydi ama devam ettim: "Siz bana bir zamanlar iyi bir adamı sevdiğinizi söylediniz. Bay Tyson onun gibi iyi mi?"

Hiç duraksamadan: "Hayır" dedi. "Onun gibi iyi değil."

Bayan Daphne o anda "Evet" deseydi, kusabilirdim. Ama diyemedi.

Acele acele şu sözleri söyledi, daha sonra: "Tabii bir çok bakımlardan çok iyi bir idareci sayılır. Temizliğe, düzene düşkündür. Ama öfkesi burnunda bir adam. Zaman zaman aşırılığa kaçır. Sağı solu belli olmaz."

Son perdedeki rolümü üstlenme kararını almamda Bayan Daphne'nin payı büyüktü.

Öğleden sonra yataktan kalkıp giyindim. Kaderimi belirleyecek olan o toplantıya pijamalarımınla gitmek istemiyordum. Kalkıp birkaç adım atmalıydım. Bayan Daphne'nin aşağı kattaki oturma odasına gittim. Şöminesinin önünde oturmuş bazı formlar dolduruyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bayan Daphne, lütfen, bu akşamki toplantıya benimle gelir misiniz, lütfen?"

"Nasıl gelebilirim, bilmem ki? Bay Tyson beni çağırmadı."

"Ama ben çağırıyorum. Biliyorsunuz beni okuldan kovduracak."

"Kovdurmak mı?" kızmıştı.

"Evet."

"Niçin?"

Anlatmaya başladım. Her şeyi açıklamak niyetinde de-
ğildim ama iyi bir dinleyiciydi. Hem kraliçemizdi bizim.

Sonunda "Sanırım, gelebilirim. Konuşmam ama benim
bakımım altında olduğun için seni oraya götürebilirim" de-
di. "Bir şey söyleyemem. İşimden olmak istemem."

Öyle sevindim ki onu bir domino partisine davet ettim.
Üst üste yendi beni.

Toplantı akşam saat altıda olacaktı. Altıya on kala Bayan
Daphne kolumdan tutarak beni uzun geçitlerden geçirdi.
Tyson'un çalışma odasına vardık. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

"Galiba erken geldik" dedi.

Tam o sırada araba parkına giden ön kapı açıldı. Tyson,
doktor ve başka bir adamla içeri girdi.

Bayan Daphne fırsatı kaçırmadı.

"Sayın Müdür Bey, buyurduğunuz gibi Yeoman'ı bura-
ya getirdim. Ama henüz tam iyileşmiş değil. Yanında kalır-
sam bence iyi olur."

Bir ziyaretçinin önünde Tyson nazik davranmak zorun-
da kaldı.

"Tabii, Bayan Daphne."

Hepimizi o kalın halılarla kaplı inine soktu. Masaların
üstüne bardaklar konulmuş, fazla sandalyeler getirilmişti.

Ben kanapeye oturdum. Bayan Daphne benim arkam-
daki yüksek arkalıklı iskemleye ilişti. Doktorla öbür adam
ayakta duruyorlardı. Adama dikkatle bakınca kim olduğunu
anladım. Yargıç'tı bu. Vakıf Kurulu Başkanı yaşlı bir adamdı.
Tyson'dan yaşlı, belki Bay Hodman kadar yaşlı; geniş omuz-
lu, kibar tavırlıydı. Başındaki seyrek, gri saçlar arkaya doğru
taranmıştı. Fırça gibi sert, kırçıl bir bıyığı da vardı. Bu kadar
saygın bir kişide bu bıyık biraz tuhaf duruyordu. Gözleri
enerjik ve sevecendi.

Hadley haklıydı. Yargıç'ın ta kendisi.

Kapı hafifçe vuruldu. Benden başka duyan olmadı sanırım. Tekrar vurulunca Tyson açmaya gitti. Hadley, her zamankinden daha solgun içeriye girdi. Minicik görünüyordu. Beni kanapede görünce selama benzer bir mırıltıyla Tyson'un önünden geçip, yanıma oturdu. Elime uzanıp avucunun içinde sıkı: "Geçmiş olsun" dedi.

Kapıya güm güm vuruldu bu kez. Tekrar Tyson açtı. İçeriye insan azmanı Garth girdi. Kocaman bir ağaca benziyordu ama yontulmamış, sadece doğasındaki iyilik filizleri budanmış bir ağaca. Tyson onu gördüğüne sevinmiş hemen Yargıç ve doktorla tanıştırmıştı.

Yargıç, Garth'in orada bulunuşuna bir anlam verememiş gibiydi.

Ama ben Thor olduğumu biliyordum. Thor'un son perde rolü vardı.

Tyson onlara içki ikram etti. Biraz havadan sudan konuşalım dedilerse de laf lafı açmadı. Tyson saatine baktı.

"Herhalde birazdan gelirler" dedi. Kurul başkanının koluna girerek yeni fen laboratuvarlarının tamamlanmak üzere olduğunu anlattı, spordaki başarılarımızı övdü. Dr. Fell kitap dolaplarını inceliyordu. Garth yalnız kalmıştı. O dev cüssesiyle orta yerde dikilmekten sıkılarak, Bayan Daphne'nin yanındaki iskemleye çöktü.

Son kez kapıya vuruldu. Babam arkasından da Avery içeriye girdi. Babam boylu poslu bir adam değildir; ama öyle kuru gürlüğe de pabuç bırakmaz. Yapılacak bir işi varmış, ertelenmesi de gerekmiyormuş gibi rahatça odaya daldı.

"İyi akşamlar" dedi. "Sizi beklettimse kusura bakmayın."

Tyson ile el sıkıştı. Bana sadece anlamlı anlamlı baktı, kısaca. Orada bulunmaktan hoşlanmadığını, gerçekten suçluysam gözümün yaşına bakmayacağını sezdim. Bir yandan

haksızlığa karşı savaşıacağını da biliyordum. Bundan hiç yılmazdı.

Fred'e baktı. Ama o önüne bakıyordu. O da, babam da içki ikramını reddettiler. Tyson söze girişmek zorunda kaldı.

"Bu olağanüstü bir toplantı, baylar. Bu okulun müdürü olarak geçirdiğim uzun ve umarım verimli yıllar boyunca zaman zaman, üzülererek harekete geçmek zorunda kaldım. Nahoş tedbirlere başvururken sorumluluğu hep kendim üstlendim. Kendi idareci ya da öğretmenlerimi ve öğrencilerin velilerini için içine karıştırmadım."

Babam cebinden bir yaprak sigarası çıkarmış yakıyordu; gözü alevdeydi.

"Ne yazık, bu defa okulun onuru ve müdür olarak benim pozisyonum feci şekilde tehdit edilmiştir. Bu tehditle başa çıkacağım konusunda kararlı olduğumu lütfen anlayınız. Burası bir mahkeme değil. Ama verdiğim hükmü destekleyecek tanıkları dinlemeniz uygun olur sanırım. Ayrıca sizin görüşlerinizi de almak isterim."

Gözlüklerini çıkardı. Cübbesinin eteklerine özenle sildi. Sonra kanapede oturan Hadley ile beni gösterdi: "Bu iki çocuk büyüyle uğraştıkları için okulumuzdan uzaklaştırılıyor."

Durumu çok etkili bir biçimde sunduğunu itiraf etmeliyim. İstedığı etkiyi uyandırmışa benziyordu. Arkamda Bayan Daphne soluksuz kalmıştı. Babama göz ucuyla baktım. Gözlerini kısmıştı. Çok ciddi görünüyordu.

"Onların faaliyetlerini tarif edecek, başka sözler bulmak isterdim. Ama şeytanca entrikalarını anlatacak başka bir kelime bulmaktan acizim. Ayrıntılara girerek sizleri yormak istemem. Gerek Dr. Fell, gerek Bay Garth anlattıklarımı destekleyecek, her ikisi de bu çocukların okulun adını lekelemek ve müdürünü devirmek için komplo hazırladıklarına tanıklık edeceklerdir."

Babama dönerek, "Sizi bu kötü haberi vermek için çağırduğım için özür dilerim. Ama sizin dürüstlüğünüze ve onur duygunuza duyduğum saygı beni buna mecbur etti. Hareketlerimin dürüstlüğü ve haklılığım hususunda, en ufak bir şüpheniz kalmasın istedim. Sizi hiç de hoş olmayan bazı ayrıntılarla üzmem istemem."

Tyson ayakta duran tek kişiydi. İki eli cübbesinin yakalarında, kendinden çok emin görünüyordu.

Yargıç boğazını temizledi.

"Sayın Müdür, korkarım sizden ayrıntıları açıklamanızı rica edeceğiz."

Yargıç kibardı. Hatta özür diler gibi bir tonla konuşuyordu. Ama çok da kararlıydı. Ta içimden gelen bir ses ona güvenebileceğimi söylüyordu. Hoşlandım adamdan. Başka durumlarda şakacı olabilirdi sanırım. O fırça gibi bıyıklarının dışında gür kaşları da vardı. Yanakları kırmızıydı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde, uzun yıllar bol bol gülümsemekten yer etmiş dostça kırışıklıklar göze çarpıyordu.

Tyson, "Anlayamadım efendim" dedi.

Yargıç, bu odada konumu yüzünden hava basamayacağı tek adamdı.

Yargıç, yavaşça ayağa kalkıp şömineye yaklaştı. Tyson'a oturmasını işaret etti. Tekrar boğazını temizledi.

"Bay Garth, önce sizin bu meseledeki tanıklığınızın ne derece geçerli olduğunu anlamak istiyorum. Sanırım bu dönem başında buraya geldiniz."

Garth tedirgince uzun bacaklarını kimıldattı. Önce ileri doğru uzatarak doğrulttu. Sonra aksi yönde bacak bacak üstüne attı. Yüzünü göremiyordum. Ama bacakları görüş açısına giriyordu.

"Evet, bu doğru efendim."

O koca gövdeden ufacık, teneke gibi bir ses çıkmıştı.

"Öyleyse bu iki çocukla içli dışlı olamazsın."

“Evet, içli dışlı sayılmam.”

Bu kez Yargıç sert bir sesle sordu:

“Öyleyse yakınlık derecen nedir? Ne kadar tanıyorsun onları?”

Bay Westbrook’un avukat olduğunu sonradan öğrendim. Herhalde esaslı bir avukattı.

Bay Garth tekrar bacak değiştirdi.

“Yüzlerinden tanırım. Bir kalabalıkta seçebilirim yüzlerini.”

“Kalabalıkta seçebilirsin demek. Ama suçlarının tarihçesine gelince. Bu işe karıştın mı?”

“Hayır efendim. Karıştım sayılmaz. Ben burada yeniyim. Bir iki kere Bay Tyson’un bazı işlerinde kendisine yardımcı oldum. O da eksik olmasın, bana sırlarını açtı.” Bu sırada Tyson’a bakmış olmalı. Ondan onay bekliyorsa, hiç mi hiç yüz bulmadı. Patronundan aldığı tek ödül öfke dolu bir bakış oldu. Neye uğradığını şaşırmıştır mutlaka.

Bay Westbrook’un sözü nereye getirmek istediğini anlamıştım. Eminim Tyson da anladı. Garth’in bu toplantıda hiçbir işlevi yoktu. Sadece Tyson’a moral veriyordu. Buna moral demek caizse. Aslında müdürün “bodyguard”ıydı. Ve böyle iri kıyım heriflerin birçoğu gibi, çenesini tutunca daha etkili oluyordu.

Bacak bacak üstüne atmaktan vazgeçip dizlerini kendine doğru çekti. İri, küt parmaklarıyla pantolonunun dizlerini çekiştirdi. Parlak sarı çorapları görüldü. Durumunu düzeltmek için ağzında bir şeyler geveledi: “Tabii olup bitenler gözümden kaçmadı. Yani şu oğlanlar, yani şu oyun... Şu Tom denilen küçük canavar...”

Sustu. Ama kimseden çıt çıkmadı Westbrook sözlerini bitirmesini bekliyordu. “Evet, Tom’la koruda oynanan oyun... uydurdukları yalanlar...” Ona bakmak için başımı çevirdim. “O aşağılık Tom elimi ısırdı.” Yanında oturan kişiye

göstermek için elini kaldırdı. İskemle komşusu Fred Avery idi. Adam dönüp bakmadı bile. Eli, ipte unutulmuş bir çamaşır gibi havada asılı kaldı. Sıkıcı bir sessizlik oldu. Garth birden elini indirerek ayağa kalktı.

"İstenmediğim yerde kalacak değilim" diye kapıya yollandı. Son sözleri Tyson'aydı: "Müdür Bey, korkarım bu akşam benden ne beklediğinizi açıkça söylemediniz. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysa, üzgünüm. İyi geceler" dedi ve çıktı.

Bir duraklamadan sonra Yargıç sözünü Bayan Daphne'ye yöneltti:

"Müdüranım toplantıyı terketmenizi rica edersem, emnim bunu anlayışla karşılırsınız." Bayan Daphne hemen ayaklandı. "İlk fırsatta, bu akşam burada olanları size naklederim. Geldiğiniz için teşekkürler." Bayan Daphne yanından geçerken eğilip kulağına fısıldadı: "Bana ihtiyacın olursa nerde bulacağını bilirsin."

Thor ile Kraliçe gitmişlerdi. Her şey plana göre geliyordu. Söze başlama yetkisinin kolayca Tyson'dan Yargıç'a geçtiğini gözlemek ilginçti.

Bay Westbrook: "Şimdi yalnız başrol oyuncularını kaldı." dedi.

Kendine bir içki koyarak ateşin yanına oturdu. "Bu akşam böyle bir durumda kalmaktan hiç memnun değilim. Bir zamanlar bir Bugatti arabam vardı. Brooklands'in taşlı yollarında sürerdim. O yağlı ve sıcak şoför mahali, bu koltuktan daha rahattı, sizi temin ederim."

Gerçekten rahatsız görünüyordu. Boyunbağını gevşetti. İçki şişesini dolaştırdı. Avery bir içki içmeyi kabul etti. Fakat Tyson, masasının başında dimdik oturmuş, ilk kez gördüğüm cam gibi bakışlarla bakıyordu.

Yargıç o sırada iç cebinden bazı katlanmış kâğıtlar çıkardı. Bir tanesi önüne, bacaklarının arasına düştü. Şaşılacak kadar hızlı bir hareketle kâğıdı yerden kaptı.

“Burada iki mektup var. Birincisi Alfred Avery’den.”

Bütün gözler Avery’ye çevrildi. Oturduğu yerden önüne bakmayı sürdürüyordu. Yanaklarına birer kırmızı rozet kondurulmuş gibiydi. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi.

Bay Westbrook konuşmasını sürdürdü:

“Birkaç hafta önce aldığım bu mektupta, Bay Avery şöyle diyor: ‘Hastalık salgını sırasında, kendi başkanlığındaki okulun kapatılmaması için inatla direnen Bay Tyson, burada çalışanlardan çoğunun kanısına göre, topluluğun sağlığını tehlikeye atmıştır. Bu mantıkdışı davranışında en yakın danışmanlarının uyarılarını bile dikkate almamıştır.’”

Mektup Latineden bir çeviri gibi geliyordu kulağa. Tyson mektubun sahibine kin saçan bakışlarla bakıyor, Fred gözlerini yerden ayırmıyordu.

Babam söze karıştı: “İşinize müdahale etmiş gibi olmayayım Bay Westbrook, ama Bay Tyson doktorun tavsiyelerine göre hareket ettiği için okulun kapatılıp kapatılmamasına karar verecek tek merci olmalıydı.”

Yargıç: “Bir de doktoru dinleyelim” dedi.

Dr. Fell sahneye çıkmaya hazır bir oyuncu gibiydi. Ayağa kalkıp hafifçe selam verdi. Tyson’un rahatlamaya başladığını gördüm. Şimdi bir yandaşı konuşacaktı.

Dr. Fell resmi bir edayla söze başladı: “Bir doktor sıfatıyla şunu belirtmek zorundayım: Grip salgınının başlangıcında okulun kapatılıp, öğrencilerin evlerine gönderilmesi herkesin yararına olurdu. Bu açıklamayı yapmak üzücü de olsa görevimdir.”

Tyson kaşlarını çatmış, yiyecek gibi bakıyordu doktora.

“İşin ta başından beri bunu yapmasını, yani okulu kapatmasını müdüre salık verdim.” Tyson konuşmak için ağzını açtı sonra da kapattı.

“Ama kendisi ısrar edince, görevimi en iyi şekilde yapmaktan başka elimden ne gelirdi? Belki daha şiddetle protes-

to etmeliydim. Ama okul personelinin duygularını bilmiyordum. Nihayet bu okulda doktorum, idareci değil." Topluluğu memnun bakışlarla süzerek yerine oturdu. Nerdeyse alkış bekliyor gibiydi.

Hadley bana bir şey mırıldandı. Ama anlayamadım. Biraz daha eğildim.

"Ölüm, çanına ot tıkadı" diye fısıldadı.

Tyson fena halde yaralanmıştı. Ama hâlâ ayaktaydı. Yeniden otoritesini kabul ettirmek istercesine, masasının üstündeki bazı kâğıtları düzenledi. Vereceği cevabı hazırladığı belliydi.

Bay Westbrook: "Bay Tyson yeniden söz almadan, sanırım Müdür Yardımcısını dinlememiz iyi olur" dedi.

Fred Avery yavaşça doğrularak ayağa kalktı. Konuşurken pencereden dışarı bakıyor, sanki geceye hitap ediyordu. Sesi pürüzlü ama sakindi.

"Hepimiz Bay Tyson'un başarılarını biliriz. Bunlar için kendisini alkışlamamız gerekir. Ama belki yalnız biz, yakınında olan ve birlikte çalışanlar aşırılıklarının farkındayız ve zaman zaman bunları frenlemek zorunda kalırız. Son zamanlarda daha inatçı, daha bildiğini okuyan biri haline geldi. Salgın sorunu sadece bir yanlış kararlar zincirinin sonucusu. Ben böyle düşünüyorum."

Avery yerine oturdu.

Tyson ona küçümseyerek bakıyordu. Babam tekrar söze karıştı: "Konudan uzaklaşıyoruz. Ben buraya oğlum hakkındaki suçlamaları işitmek için çağrıldım."

Eliyle beni gösterdi ama bana bakmadan; geldiğinden beri yüzüme bile bakmamıştı. Bu Tyson'un repliği oldu, usulca ayağa kalkarak: "Teşekkür ederim, efendim" dedi. Benim kanımca da okul personelinin küçük sızlanmaları bir başka toplantıda ele alınmalı. Bu akşamın can alacak noktası, bu iki çocuğun müdürlerini devirmek ve okullarının şerefini

lekelemek için karanlık güçleri çağdırmalarıdır. İşte bu oyun habisçe emellerine alet olmuştur.” Masasının çekmecesini açarak oyun takımını çıkardı. Seyircilerine gösterirken atılıp elinden kapmamak için kendimi zor tuttum. Babamın kaskatı kesildiğini görmedim ama hissettim. Gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum.

Tyson, satranca benzeyen bir oyunun, göstermek istediği delil olamayacağını mı fark etti, yoksa doğaçlama mı yapıyordu, bilmiyorum. Ama ben ayağa fırlamadan, sobanın kapısını açıp oyunu kutusuyla alevlere attı.

Sobanın kapısını kapatırken “Bunu çoktan yapmalıydım” dedi. Cam kapaktan alevlerin parladığını gördüm. Benim içimden de bir alev yükseldi. Tyson konuşmasını sürdürdü.

“Şer güçlerine hizmet eden bu oğlanların, işi ne dereceye götürdüklerine inanmanız için benim sözüm kâfi gelmeliydi. Başka kanıt bekleyeceğinizi hiç ummazdım. Şiddetle menettiğim halde bu oyunu tekrar tekrar oynadılar. Başlıca amaçları benim otoritemi sarsmaktı.”

Westbrook bile susmuştu. Tyson bütün gücüyle otoritesini kullanmaya, herkesi sindirmeye çalışıyordu. Baş, iki omzu arasında saldıran bir koç başı gibiydi. Gözlük camlarının daha büyüttüğü gözleri yuvalarından uğramıştı. Çenesi ilerde, alnı parıl parıldı. Yargıç’a döndü.

“Bay Avery ile Dr. Fell, beni salgın hastalık konusunda bir hata işlemekle suçladılar. Bunu tartışabiliriz. Bu fikir ayrılığı münasip zamanda, münasip yerde ele alınabilir. Ama bu iki çocuğu okuldan tard etme kararımı hiç etkilemez. Bu karar derhal uygulanacaktır. Bu ikisinin başka gençleri yoldan çıkarmasına izin veremem. Bay Yeoman, işin bu noktaya varmasına üzgünüm. Bunun benim için üzücü bir karar olduğunu, size saygımdan ötürü böyle bir yola başvurmamayı tercih edeceğimi takdir edersiniz umarım. Ama hiçbir zaman

görevimi yerine getirmekten kaçmadım. Ve bu defa görevimin ne olduğu apaçık ortada.”

O anda işi kıvırdığına inanmıştı. Konuşması sessizlikle karşılandı. Babamın beni savunacağını umuyordum, ya da Pellinore’un hatta Yargıç’ın. Ama Tyson kendi ininde korkunç bir yaratıktı. Okulu her zaman babasının çiftliği gibi idare etmişti. Kolay kolay teslim bayrağını çekmezdi. Bir yandan da adama hayran olmamak elde değildi. Tanıklarından biri kabul edilmemiş, öbürü aleyhine dönmüştü. Ama bu aksilikleri görmezden geliyordu.

Şimdi iş bana düşmüştü. Ayağa kalktım. Günlerce yaktakta kalmaktan, kısmen de kalkıştığım davanın büyüklüğünden dizlerimin bağı çözülürdü. Kanepeye düştüm. Bay Westbrook imdadıma koştu. Sevecen bir tavırla “Galiba senin de söyleyeceklerin var genç Yeoman” dedi. “Ayağa kalkman gerekmez. Aklından geçenleri söyle bana.”

Böylece, odada başka kimse yokmuş gibi doğrudan doğruya ona anlattım. Bu daha kolay geldi.

“Oyun hakkında söylenenler doğru değil efendim. Sadece bir oyun oynuyorduk, efendim. Hadley ile benim başka hiçbir düşüncemiz yoktu. Rica ederim, bir oyun tahtası ile başka ne yapılabilir ki?”

Hiç kimse buna karşılık veremedi. Bay Westbrook başıyla işaret ederek devam etmem için yüreklendirdi.

“Nedense, Bay Tyson bu oyunu oynamanın günah olduğunu aklına koymuş. Nedenini bilmiyorum. Eski bir oyundu, elle çizilmişti, içinde bazı garip figürler vardı. Oyun yakılmasaydı size gösterebilirdim. Siz de büyütülecek bir şey olmadığını görürdünüz.”

Bu nokta Bay Westbrook’u etkilemişti. “Evet, kanıt elimizde olsa, daha iyi olurdu.” dedi.

“Ama babama sorabilirsiniz, efendim. Oyunu bilir. Bu takım onundu.”

Hepsi kulak kesildiler. Tyson bile şaşırıp kalmıştı. Masasının ardında put gibi oturuyordu.

“Ayrıca doktor da bu oyunu biliyor. Kendisiyle beraber oynadık.”

Westbrook, doktora döndü:

“Ya, oynadınız demek?” Ama ben daha sözümü bitirmemişim.

“Bay Avery’ye de sorabilirsiniz efendim. Ona sorun, nasıl gece yarısı okuldan kaçıp evine sığındığımı size anlatsın.”

Westbrook, “Gece yarısı mı?” diye sordu, “Gece yarısı yolu geçip Bay Avery’yi uykusundan uyandırdın, öyle mi?”

“Evet efendim. Güvenebileceğim bir o vardı. Bay Tyson bana fena halde kızmıştı ve beni şeylerle... suçluyordu. Ne olduğunu biliyorsunuz. Birine derdimi anlatmak ihtiyacımdaydım. Ben de Bay Avery’ye anlattım. Çok, çok korkmuşum, efendim.”

Tyson bağırarak sözümü kesti: “Yalan söylüyor, koskoca bir yalan bu. Bu çocuk –beni göstererek– hem hırsız, hem yalancı, hem de kötülerin kötüsü...”

Sonunda babam kimden yana olması gerektiğini gördü.

“Yeter Tyson, buranın müdürü olabilirsin, ama bu sana gözümün önünde oğluma iftira etme, onu yerin dibine sokma hakkını vermez. İstersen ona yalancı diyebilirsin, ama bana yalancı demeden iyi düşün.”

Oyun hakkında benim söylediklerimi doğruladı. Gerçekten kendisinin olduğunu, Monopol oyunundan daha fazla sihir ve büyüyle ilgisi bulunmadığını vurguladı. Bay Tyson büyük yanlışlar ve kuruntular içindeydi. Şu tartıştığımız olay bu tutumun yol açtığı tek olay değil gibi gözüküyordu.

Son sözlerini dönüp Tyson’a söyledi.

“Oğlumu bu okuldan uzaklaştırmanıza gerek yok. Ben kendim alıyorum, siz müdür olarak kaldıkça göndermemek

üzere. Bay Hadley'e de aynı şeyi yapmasını tavsiye edeceğim. Size de şunu önereceğim Bay Westbrook: Kurul üyeleri okulun doğru ellerde olup olmadığını iyice düşünüp taşınırlar."

Bu harikaydı ama gerisi de var. Avery boğazını temizledi; ama sesi her zamanki gibi puslu çıktı:

"Müdür Yardımcısı olarak şunu kaydetmenizi rica ederim. Bay Tyson, son zamanlarda, son derece mantıksız ve zorbaca güç gösterilerine kalkışıyor. Çocuğun öyküsüne gelince, doğru. Evime geldiğinde bir şok geçirdiği belliydi. Anlattıkları karma karışık şeylerdi; fakat güvensizlik ve korku içinde olduğu apaçık görülüyordu. Eşim de buna tanıklık edebilir. Ama bütün bu olayda doktorun rolü neydi, onu anlayabilmiş değilim."

Pellinore'un bana güveni üstüne bir kumar oynamıştım. Sonuna kadar sadık kalarak doktordan çok Tyson'dan kaçtığım yalanını yüzüme vurmamıştı. Ayrıca doktor konusunda da ağız sıkı davranmıştı.

Doktor tekrar ayağa kalkarak, gerek salgın gerek oyun konusunda Tyson'un yargısına güvenmediğini açıkladı. Üzüntüyle belirttiğine göre müdürün dikkatini oyuna çeken kendisiydi. Bu Hadley'in ateşi yüksekken, abuk sabuk sayıklamalarını yanlış anlaması yüzündendi. Daha sonra ilk kuşkularının yersiz olduğunu anlamış, hatta iyice emin olmak için oynamayı ısrarla istemişti.

"Oyun ilginçti ama basit bir dama oyunundan pek farklı değildi. Bu fikrimi Bay Tyson'a açmak isterdim ama artık akıl mantık dinleyecek halde değildi. Doğrusu bir doktor olarak, sorumlulukları için gerekli akli dengenin kendisinde mevcut olduğundan ciddi şekilde şüphelenmeye başladım."

Cellat, Birinci Krallıkta Tacir, Pellinore ve Ölüm'ün hücumuna uğradıktan sonra, Kral tacının bile kendisini kurta-

ramayacağını anlamıştı. Yüzü felce uğramış gibiydi ama Yargıç konuşmasına fırsat vermedi.

“Bu ciddi iddiaları göz önüne alarak, durum hakkında epeyce fikir edinmiş bulunuyorum, Vakıf Kurulu’nu en kısa zamanda toplantıya çağıracağım. Bu arada, sorumluluğu üstüme alarak bir adım atıp, Bay Avery’den yeni bir karara kadar müdürlük görevini üstlenmesini rica ediyorum.”

Tyson’u gözümün ucuyla izliyordum. O kocaman kırmızı surat sararıp solmuş, üstüne bir yaşlılık çökmüştü. Sinirli sinirli cübbesinin yakasıyla oynuyordu.

Babam gitmek üzere ayağa kalktı. “Doğru olanı yapıyorsunuz Bay Westbrook, bundan eminim.” Bana döndü:

“Şimdi gidiyoruz, git eşyanı topla. Bay Westbrook, izni-
nizle Hadley’in babasını arayacağım. Sanırım uzakta olduğu için bugün gelememişti. Oğlunu, bir iki günlüğüne kanadımın altına almak istiyorum.”

Yargıç bunu derhal kabul etti.

“İyi geceler Bay Westbrook, size teşekkür ederim” dedim.

Sonra Tyson’a döndüm.

“Üzgünüm Bay Tyson.”

Oradan ayrıldık.

BÖLÜM 14

Devin Mezarı

O dönem ben de, Hadley de okula dönmedik. Vakıf Kurulu'nun Tyson'u görevlerinden atettiğini, Avery'yi de geçici müdür olarak atadığını babamdan işittim. Doktor okuldaki görevinden istifa etmişti.

Bay Hadley ile Londra'da karşılaştım. Babamla konuştular ama biz çocuklar, bu buluşmaya çağırılmadık. Bay Hadley, John gibi utangaç ve solgun, uzun, titrek parmakları, bilgince bir havası olan hoş bir adamdı. Kendine özgü derinliği gözlerinden okunuyordu.

Hadley benimle gelip Dorset'te kalmak istemiş, babam da babasından izin aldığı takdirde gelebileceğini söylemişti. Babasından izin alındı. Bay Hadley gittikten sonra bana bir telefon geldi. Arayan Tom'du.

"Gelecek dönem okula geliyorum" dedi.

"Çok iyi, Tom."

"Ama o zamana kadar tatildeyim."

"Biz de, Hadley ile ben de."

"Evet, işittim. İkiniz de sizin oraya mı gidiyorsunuz?"

"Evet."

"Ben de gelebilir miyim?"

“Bilmem, sormam gerek.”

“Annemle babam izin veriyor.”

Onu bir dakika bekletip babama sordum.

“Gelsin, daha cümbüşlü olur” dedi.

Ertesi gün Waterloo İstasyonu’nda 12. yolda buluşmaya karar verdik. Tom tam zamanında geldi. Sırtında kendine büyük gelen bir parka vardı.

“Bunu nerden buldun Allah aşkına?”

Şeytanca bir gülüşle “Babamdan ödünç aldım” dedi. Yürüttüm, dese daha doğru olacaktı.

Tom çok heyecanlıydı. Sanırım daha önce Surrey’den dışarı çıkmamıştı. Gerçek kırsal bölgeye gitmek, cennete gitmek gibi bir şeydi onun için.

“Orda fazla bina yok, değil mi?”

“Binalar seyrek.”

“Herhalde fazla insan da yoktur.”

“Yok.”

“Ah, ne güzel.”

Yolculuk boyunca Hadley ile ben, geçireceğimiz özgürlük dolu, harika iki hafta için tasarılar yaparken, Tom yüzünü vagon penceresinin camına yapıştırmış, bizi hiç umursamıyordu. Sadece bir kez dönüp baktı.

Doktordan söz ediyorduk.

“Oyun hâlâ doktorda değil mi?”

“Evet.”

“Onu geri almalıyız.”

Bunu biz de biliyor ama düşünmemeye çalışıyorduk.

Annemin Tom’u nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Aile çevremize uyabilecek miydi? Ama boşuna tasalanmışım. Onu hemen hemen hiç görmüyorduk. Sabahları bizden daha erken kalkıyor, sadece yemek zamanları, sofraya konanları gövdeye indirmek için eve uğruyordu.

Hadley ile ben, balık tuttuk, Brandy’yi yürüyüşlere çı-

kardık. Öğleden sonraları kitaplarla, bilmecelerle oyalandık. Ama Tom tek başına geziyor, araziye keşfe çıkıyor, tuzaklar kuruyordu. Irmak boyunca bir vizon görmüş, vizonları tuzağa düşürüp kürklerini satmak için planlar yapmıştı.

Bay Hodman'a yazıp, kendisini ziyaret etmemiz için izin istemiştim. Hemen karşılık vererek, birlikte bir şeyler atıştırmak ve dolaşmak için davet etti.

Bunun uzunca bir gezi olacağını işiten Tom, bizimle gelmeye karar verdi. Erkenden yola çıktık. Hava soğuktu, yol kenarlarında otlar çıtır çıtır ses çıkaran beyaz buzlarla örtülüydü ama güneş parlıyordu.

Bay Hodman'ın evine vardığımızda Tom içeri girmek istemedi.

"Ben buralarda bir dolaşayım, sizi daha sonra bulurum."

"Ama biz de yürüyüşe çıkacağız. Belki bizi bulamazsın."

"Fark etmez. Akşama görüşürüz."

Elini sallayarak uzaklaştı.

Arkasından bağırdım: "Ama yolu bilmiyorsun!"

"Adamı güldürme, Alla'sen."

Bay Hodman her zamanki gibi sevecen ve dikkatliydi. Peynirli sandviç ve kuru fasulye yedik. Ama bu sefer fasulyeler ısıtılmıştı.

"Yengeme sordum, bunlar soğuk yenmez dedi."

Üsttekiler sıcacıktı ama çatala derinlere inildi mi, üstünkörü ısıtıldıkları belli oluyordu.

Hadley, Bay Hodman karşısında utangaçlığı elden bırakmıyordu ama ondan hoşlandığını seziyordum.

Bulaşığı yıkadıktan sonra -bu kez biraz daha uzun sürmüştü, üç tabak, iki çatal, ekmek bıçağı ve fasulyelerin

ısıtıldığı küçük tencere- Bay Hodman yürüyüşe çıkmamızı önerdi.

“Uzunca bir yürüyüş düşünüyorum. Sizce uygunsa...”

Bizce uygundu.

Okuldaki olayları ona anlatmak istedim ama sözümü kesti:

“Bay Westbrook’dan, müdürün akıbetini anlatan bir mektup aldım.”

Bu şaşırtıcıydı.

“Ama siz Bay Westbrook’u tanımazsınız, değil mi?”

“Şahsen tanımıyorum ama iyi bir adama benziyor.”

“Size niçin mektup yazdı?”

“Aslında yazışmayı başlatan bendim” dedi.

“Siz ona mı yazdınız?”

“Evet, bu işe karışıp karışmamakta tereddüt ettim. Fakat senin anlattıklarının hiç değilse bir bölümü, bu işlerden anlayan, söz sahibi birine nakledilmeli diye düşündüm. Okuldaki Vakıf Kurulu’nun Başkanı Bay Westbrook adında biriymiş. Ona yazmayı kendime iş edindim.”

Demek Yargıç’ın sözünü ettiği ikinci mektup buydu.

“Bana inanması için hiçbir sebep yoktu. Ama mektubu dikkatle kaleme aldım. Cevabından anlaşıldığına göre meğer adımı biliyormuş, yıllarca önce yazdığım önemsiz bir tarih kitabı yüzünden.”

Hadley’in merakı kabarmıştı.

“Siz tarihçi misiniz Bay Hodman?” diye sordu. Sonra utangaç bir tavırla ekledi: “Ben de tarihçi olmak istiyorum.”

Bay Hodman, “Çok iyi bir tarihçi olacağından şüphem yok” dedi. “Ben pek sayılmam. Ama geçmişe uzanmak hep ilgimi çekmiştir. Kent’te otururken bazı yerel manastırlar üstüne bir araştırma yapmıştım. Anlaşılan Bay Westbrook da böyle konularla ilgileniyor.”

“Demek size inandı.”

"Orasını bilemem. Ama iyi niyetli olduğumu kabul etti. Hatta daha önce bilmediğine üzüldüğü bir durumdan kendisini haberdar etmemi teşekkürle karşıladı."

Sormak istediğim bir soru daha vardı.

"Ya bu oyunun aslı esası nedir?"

"Evet, oyun, bu oyun, çokook eski zamanlardan günümüze kalmış bir antika, bir yadigâr... İyiliğe, ya da kötülüğe dönüştürülecek bir güç taşıyor. Bunu yapan adamlar neyle uğraştıklarını belki az çok biliyorlardı ama sanırım bilgileri yeterli değildi. Müdürün son hareketi için minnettar olmalısın bence." Yüzüme araştıracak baktı. "Bana hak vereceğini sanmıyorum."

Bu soruya ne karşılık vereceğimi bilemiyordum. Sözü nü sürdürdü: "İkiniz de talihlisiniz. Edward, işin ta başından beri sana ne öğüt verdiğimi hatırlarsın."

Utanıp kızardım.

Hadley sordu: "Edward, neden oyunu Bay Hodman'a vermedin?"

Bay Hodman gülererek "Yo, kabul etmezdim" dedi. "Bu işlerle alışverişim yok."

Ben üsteledim: "Bu oyun nasıl işliyordu anlamıyorum. Yani neden, nasıl etkili oluyordu?"

"Şimdi, şimdi, moda olan, buna 'bilimsellik' diyorlar, ne görülen, ne ölçülen, ne de inandırıcı biçimde açıklanabilen bazı güçlerin varlığını inkâr etmektir. İnsan belki bir milyon yıldır bu gezegende yaşıyor. Böyle güçlerin varlığını sadece kabul etmekle kalmamış, onları yatıştırmak için büyük zaman harcamıştır. Bize şimdi diyorlar ki, bunlar batıl itikatlardır. Asla bunlara inanmayın." Güçlü bir ses tonuyla devam etti: "Bu güçlerin varlığından bir an bile şüphe etmeyin. Ama bunlar nasıl harekete geçer, nasıl etkili olur? Bunu anlayabilmek için büyük zekâ, büyük çaba gerek. O da bende yok. Sizin oyununuzda harekete geçen efsanevi bir kuvvet vardı,

belki de bir aile hayaleti. Belki sizin de rol almanızı gerektiren bir büyük plan.”

“Ama neden ben?”

“Albion’un amaçlarına alet olanlar nasıl seçilir, bunu kim bilebilir? Ya da amacı tamı tamına nedir?”

Hadley protesto etti: “Oyunun gücünün kaynağı Albion’un kendisi olamaz.”

Bay Hodman pencereye giderek bir süre karşı tepeleri seyretti.

“Artık yola çıkma zamanıdır. Yolumuz uzun” dedi. Sesinin tonundaki bir şey, daha fazla soru sormanın bir işe yaramayacağına ikimizi de inandırdı.

Köyün güneyindeki tepelere tırmanırken nereye gittiğimizi sezer gibi oldum. Dorsetshire geçidinden geçip, Nettlecombe’da görkemli ağaçlarla çevrili küçük bir meydana geldik. Bay Hodman burada durdu. “Sizin oyunda burası Dördüncü Krallığın sınırındadır. Durup dinlerseniz, ağaçlar size bir şeyler söyleyebilir.”

Bu öneri Hadley ile bana hiç de garip gelmedi. Bay Hodman’ın konuşmaları dünyanın bütün gizemlerini kapsardı. Her şey önemliydi onun için, onun görüş alanında ıvır zıvırın yeri yoktu. Onun dünyasında her rastlantının bir anlamı, her şeyin büyük plan içinde bir ağırlığı vardı.

Durup dinledik. Daha önce fark etmediğim hafif bir esinti ağaç çemberini harekete geçirmişti. Tatlı fısıltıları bin yıl öncesinin ninnilerini söyler gibiydi. Durduğum yerdeki kısa çimenlerde bir dalgalanma oldu. İçimden geçtiğini, bir ağaç, bir yaprak olduğumu hissettim. O küçük meydan inanılmaz bir yalnızlık duygusu uyandırıyor. Bay Hodman yoktu, Hadley yoktu. Benden sadece bir çift göz kalmıştı. Köyler, yollar, insanlık tarihinin bütün izleri kaybolmuştu. Geriye kalan sadece bu ıssız tepe, sadece rüzgârın, bitkilerin ve ağaçların konuştuğu o eski, o çok eski dildi.

Oradan uzaklaşırken konuşmadık. Aşağıdaki vadide bir çiftlik ve birkaç köy evi vardı. Bir koyun sürüsü çayırlara yayılmıştı. Gündelik dünya geri gelmişti ama hâlâ çok eski, çok sessizdi. Ancak asfalt yola, telefon hatlarına ulaşır, küçük kırmızı bir otomobil yanımızdan hızla geçince yüzyılımızın mekanik çılgınlığı geri geldi.

Yolda bir süre ilerledikten sonra otlarla kaplı bir tepeye geldik. Yüz yarda kadar tırmandıktan sonra Bay Hodman durup, yılların iyice yıprattığı kireçtaşından iri bir tümseğin üstüne oturdu. Hadley ile ben yanına oturduk.

“İşte bu Devin Mezarı” dedi.

Ben tahmin etmiştim. Ama Hadley şaşırmış gibiydi. Sanki taşın altından bir şey fırlayacakmış gibi etrafına endişeyle baktı.

Aslında görülecek bir şey yoktu. Eski bir taş ocağı ve birkaç eski taş. Arkamızda birden yükselen dik tepeler vardı.

Ya da Albion’un Mezarı. Bence bu daha hoş. Koca Albion, bir devler ırkının sonuncusu, denizin öz oğlu ve bir zamanlar bu ülkenin kralı. Fakat tarihteki krallar gibi değil. Albion boyuyla posuyla bir devdi, hafızası sisler arasında kaybolan zamanlara kadar uzanırdı, yeryüzünde Tanrıların yaşadığı zamana kadar. Bilgisini de mirasını da Tanrılardan aldı. Bu güzel adada bir Tanrı gibi hüküm sürdü. Kutsanmışların Adası denirdi buraya. Onun ve peri tayfasının koruması altında yaşayanlar kutsanmış kişilerdi.

Hadley, “Ama ben Albion’un periler tarafından kaçırıldığını sanıyordum” dedi.

“John, bir çok Albion’lar vardı. Bir çok kişiye devin adı verilmişti. Öyküleri örümcek ağı gibi birbirine karıştı. Tekrar tekrar anlatıldı, unutuldu, bir daha anlatıldı. Artık birbirinden ayırmak zor. Benim sözünü ettiğim birinci Albion’dur. Adı ‘tümüyle iyi’ anlamına gelir. Bu adanın öyküsü iyilikle başladı, belki iyilikle bitecek. Bu ada için dövüşen çok kişi

çıktı. Ama dünya malına değer verenler, insanlara kılıç zoruyla boyun eğdirenler karşılıklarına dikildi. Savaş tüccarlarıyla sahte rahipler Albion'un çocuklarının ruhlarını ve bedenlerini esir ettiler; onları korku duvarları arasına kapattılar, kaçabilen az kişi çıktı."

Konuştukça dili daha çok Galya şivesine çalıyordu. Zorbalara karşı öfkesi müthişti. Ama sonunda kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bütün ülkede, geçmişin gizli anılarını keşfedip, fısıltıyla söylenen vaadler işitebiliriz. Bir zamanlar neydik, ilerde yine nasıl olacağız. Öyle kitaplar, dilekler ve öyküler var ki, hepsini yakmaya, kanun dışı saymaya, ya da bastırmaya güçleri yetmez. Her gün çocuklar doğuyor. Geleceği önlerine bomboş ve kapkara bir motoryolu gibi seremezsiniz. Her birinin yaşamı bir özgürlük çığılığı olabilir."

Geri dönmeye koyulduk. Omzumun üstünden Albion'un Mezarına baktım: Bir tepenin altındaki yolda bir tümsek, bir işaret sadece. Oyunun merkezi.

Yolu izleyerek yürüdük. Önümüze ilk çıkan köyde Bay Hodman bize birer çubuk çukulata aldı. Pastanenin önünde oturup yedik.

Bay Hodman, "Tabii, size anlattığım öykü, bütün öyküler gibi, daha uzun bir öykünün bir parçası. Devin Mezarı, bir zamanlar yeraltı dünyasına giriş için bir kapı sayılıyordu. Böyle şeyler işitmemişsinizdir."

Hadley, "Caer Sidh" dedi.

"Evet, doğru. John, görüyorum bu tür öykülere aşinalığın var."

Hadley başıyla onayladı.

"Eski Kelt inançlarına göre öbür dünyaya geçişi sağlayan bazı gömütler, tümsekler, mezarlar var. Geçmişteki bazı

savaşçılar bu gizemli kapıları çalmış, bazıları da bu cüretlerinin bedelini ağır ödemişlerdi. Belki Albion'un Mezarı da böyle gizemli bir kapıydı. Bunun için oyununuzda merkez nokta oldu. Bence hassas ruhlu biri karanlık bastırınca buralarda dolaşmaktan kaçınmalı."

Dört yol ağzında ayrıldık. Hod'un yine kollarını göğe kaldırarak bize veda ettiğini ya da bizi kutsadığını gördük.

Evin yolunu nasıl bulacağımın emin olamadığım için bizi Bulbarrow'a götüreceğini umduğum bir dönemece kadar gerisin geri yürüdük. Hava gittikçe kararıyordu. Güneyden gelen bir bulut kümesi ayazı artırmış, günün sonuna kasvetli bir görüntü vermişti. En kısa yoldan eve dönmek için acele ediyordum. Yüz metre kadar gittikten sonra bir yol kavşağında park edilmiş bir araba gördük. Küçük kırmızı bir araba.

Yaklaşırken Hadley, "Hey şuna bak" dedi.

"Saçmalama!"

Ama iyice yaklaşınca görmek istediğimiz son araba olduğunu anladık.

İçgüdülerimiz tıpatıp aynıydı. Hiç konuşmadan hızla yanından geçip sonra koşmaya başladık.

Yorgunluktan bitkin düşünceye kadar koştuk, sonra başka bir kavşakta soluk soluğa durduk.

Hadley, "Çabuk burdan toz olalım" dedi. Benim istediğim de buydu ama duraksadım. Bir kere, doktorun hangi yöne gittiğini bilemezdik. Belki daha ileri geçmişti. Belki şimdiden bizi görmüştü.

Ayrıca bu karşılaşmanın yazgımızda olduğu duygusuna kapılmıştım. Doktorla oyun oynadığım geceden beri onu düşünmemeye, oyunla ne biçim şeytanlıklar çevireceğini aklımdan uzaklaştırmaya çalışmıştım. Ne halt ediyorsa bunda

benim de payım vardı. Tyson yenilmişti ama bu yenilgi beni yeterince tatmin etmiş değildi; çünkü doktor hâlâ komplolar kuruyordu ve oyunumuz onun elindeydi.

Oyunun coğrafyasını bu kadar çabuk keşfedeceği hiç aklıma gelmemişti. Ama isimleri incelemiş olabilirdi ve buralı olmak da ona bir avantaj sağlıyordu. Bu müthiş saplantıyla sorunun üstüne üstüne gidecek, ergeç bir çözüm bulacaktı.

Şimdi nerede olduğunu kesinlikle biliyordum. Devin Mezarı'ndaydı.

Düşüncemi Hadley'e açtım. Şu an, o da benim kadar ödlekti ama bana hak verdi. Buradan kaçamazdık.

Kavşaktan bir tarlaya geçtik, arabanın park edildiği yerdeki çite yaklaştık. Keşke yüreğim böyle güm güm atmasaydı. Tekrar yola çıkmadan dikkatle çevremizi iskandil ettik. İki ekinkargası bizi görüp kötü kötü öterek bir karaağaçtan havalandı. Acaba doktor da onları görüyor muydu?

Arabanın arka camından Hadley'in elinden çıkan oyun takımını gördük. Kapılar kilitliydi.

"Kapıyı kırıp oyunu kapar kaçarsız" dedim. Ama doktor sandığımızdan daha yakın bir yerde olabilirdi. Geri dönüp peşimize düşme olasılığı da korkunçtu.

Bulutlar çoğalmış, ışık azalmış, ortalığı iyice kasvet basmıştı. Evden uzakta, hiç bilmediğim yerlerde dolanıyorduk.

Bu durumda yapılacak tek şey Devin Mezarı'na gitmekti. Tek umudumuz da şaşırtmacayla baskın çıkmak. Doktorun civarda olduğunu, büyük bir olasılıkla kendisini nerede bulabileceğimizi biliyorduk. Bay Hodman'la izlediğimiz patika, büyük taşın tam üstünde ve arkasında bir noktaya ulaşıyordu. Bizi gözden gizleyebilecek sık çalılıklar vardı orada.

Oraya yaklaştıkça kaçıp kurtulma isteğim artıyordu. Tam artık tabanları yağlamak üzereyken bir ses işittim.

Elimi Hadley'in omzuna atarak "Şşş!" dedim ve göster-

dim. Sesi o da işitti. Durup durup tekrar başlayan sert bir kazıma sesiydi.

Kendimizi azıcık güvende hissettik. Doktor mezardaydı ve orada bir şeyler karıştırıyordu. Bu sesi duyduğumuz sürece korkulacak bir şey yoktu.

Taş, metalle kazınıyordu.

“O tümseğe bir şeyler yapıyor” diye fısıldadım.

Sonra onu gördük. Çalıların arkasına gizlenip usulca başlarımızı uzattık.

Tümseğin üstüne çömelmiş, kenarlarındaki toprağı kazıyordu. Yakındaki bir ağaca yaslanmış bir kazma vardı.

Doktor ayağa kalkıp yüksek sesle bir şeyler söyledi. Önce yanında başka biri var sanıp korkuyla çevreye göz gezdirdim. Ama kimsecikler yoktu. Kendi kendine konuşuyordu. Kulak kesildim. Bazı kelimeleri işitebildim.

“Bir manivela, bir manivela getirmeliydim.”

Gidip ağaca dayalı kazmayı getirdi.

“Bir işaret olmalı” dedi.

Birkaç dakika sonra, kazımdan vazgeçip taşın yüzüne dikkatle baktı. Herhalde bir şey bulamamıştı. Hava süratle kararıyordu.

Yukarı bakarak derin derin içini çekti.

“An bu an” dedi.

Sonra kazmayı kavrayıp yassı ucunu taşın altına sokmaya çalıştı. Önce bir destek bulamadı. Ama bulunca bütün gücüyle kazmanın sapına asıldı. Taşı kaldıramayacağından emindim. Ama yanılmışım.

“Aaah!” diye haykırdı.

Son ışıklar arkasına yansırken, silüetini açıkça gördük. Bir eliyle kazmanın sapına yapışırken öbür eliyle ardındaki toprağı yokluyordu. Bir destek arıyordu besbelli. Sonunda bir şey bulup aralığa sıkıştırdı. Daha sonra aralığa birkaç palyanda daha yerleştirdi gide gele.

Sonra yüreğimiz ağızımıza geldi. Bize doğru yürüyordu.

Yaprakların arasına iyice gizlendik. Nefes almaya bile korkuyordum. Başımı göğsüme bastırarak gözlerimi sakladım. Hışırdayan yapraklar arasında doktorun ayak seslerini duyuyordum. Birkaç adım atıp duruyor, sonra tekrar ilerliyordu. Tam çalılıkların arkasındaydı. Neredeyse burnumuzun dibinde. Birden bacaklarımın arasındaki dal kaymaya başladı. Dal benden uzaklaşıp çalılıkların arasında kayboldu. Neredeyse korkudan avaz avaz bağırıacaktım.

Doktor, "Âlâ" dedi, "Mükemmel!" Sesi o kadar yakındı ki irkildim. Kalbimin çarpıntısını duymuş olmalı.

Ama O, dalı mezar taşının yanına götürüyordu. Tekrar taşı kaldırmak için çabalamaya başladı. Seyretmek için çalılıkların üstünden başımı ihtiyatlıca uzattım. Gökyüzünün son ışıkları sönmek üzereydi. Ama şimdi doktoru daha iyi görüyordum. Nedenini anladım. Ay çıkmıştı, hem de dolunay.

Doktor homurdana homurdana taşı kaldırmaya uğraşıyordu. Aralığı yirmi beş otuz derecelik bir açığa yükselttiğini görüyordum.

Sonra yakınımnda, sağımdaki çalılıklarda bir ses daha işittim. Kaskatı kesildim. Ses bir daha duyuldu. Bir hayvan hışırtısı gibi, belki bir tavşan, bir tilki, yoo, daha büyük bir şey, belki bir porsuk.

Doktor ayağa kalkmış aya bakıyordu. İyice gerinip kollarını aya doğru uzattı.

Bundan sonra olanlar, böylesine ölümü hatırlatmasaydı komik sayılabilirdi. Doktor soyunmaya başladı. Ben soğuktan titriyordum; ayaklarım, parmaklarım buz kesmişti ama Doktor Ölüm soyunuyordu. Önce ceketini, sonra gömleğini, botlarını, pantolonunu çıkardı. Giysilerinin altından acayip bir kostüm çıktı. Ay ışığında yalnız elleriyle yüzü solgun gö-

rünüyordu. Ama vücudunun geri kalan bölümlerini bir pele-
rin gibi saran uzun, siyah bir kumaşa bürünmüştü.

Bir daha ellerini aya doğru uzattı. İşitemediğim bazı ke-
limeler mırıldandı. Bunları bir ilahi gibi monoton bir sesle
söylüyordu. Sonra taşa eğilerek payandanın gücünü denedi
ya da ek bir destek koydu. Daha sonra o dar aralıktan topra-
ğın içine dalıp kayboldu.

Ne Hadley ne de ben bir süre kıvıldamadık. Bir dakika
mı geçmişti yoksa beş mi, on mu?

Birden sağımdaki hışırtı yeniden duyuldu. Gelen yara-
tık, her neyse yaklaşıyordu.

“Keyifler nasıl ahbablar?”

Bu Tom’dü. Başka kim olabilirdi..

“Tom, ödümü kopardın” diye fısıldadım.

“Buraya nasıl geldin?”

“Sizi hiç gözümünden kaçırmadım ki” dedi, hiçbir şey ol-
mamış gibi.

Taşı göstererek: “Şşş!” dedim.

“Ne bekliyorsunuz, fare kapana kısıldı.” dedi.

Hadley yanımıza geldi.

“Haydi gidelim buradan” dedi.

Tom burun kıvrıdı: “Ne demek istiyorsunuz? Daha gö-
rülecek işimiz var. Gelin.”

Ayağa kalkıp çalılar arasında ilerlemeye başladı. Ne dü-
şündüğünü kavrayamadım. Yine de peşinden gittim. Çalılık-
tan kurtulunca taşa doğru seğirtti. Ben daha temkinli, onu iz-
liyordum. Hadley tam arkamdaydı.

Mezar taşı yarı açıktı, bir ucu, yassıca olan kaya ve taş-
lara yaslanmıştı. Öbür ucunu büyükçe bir kaya parçası tutu-
yordu.

Tom, “Hadi gelin, şu büyük kayayı çekin” dedi. Düşü-
nüp taşınacak zaman yoktu.

Tom, doktorun levye gibi kullandığı sırtığı aldı.

“Önce sizin taraftakini halledin” diye bağırdı.

Ben gevşek duran büyük kaya parçasını çektim. Tom sırıyla yüklenip kendi tarafındaki taş kümesini yerle bir etti. Koca taş, kapatılan muazzam bir kapak gibi, güm diye yere indi. Hâlâ aşağıdan hiçbir ses gelmemişti. Bir mezar kadar sessizdi.

Tom, “Şimdi gidelim” dedi.

“Dur bir dakika” dedim. “Araba anahtarları?”

Ama Hadley onları doktorun ceket cebinde bulmuştu bile.

Üç korkmuş çocuk, mehtaplı bir gecede yakındaki köyün telefon kulübesine nasıl soluk soluğa koşmuştu! Onları izleyen bazı meraklı köylüler daha sonra bu olayı birilerine anlatmıştır.

Bu haber kulaktan kulağa yayılarak, tam o sırada çok garip bir telefon ihbarı alan Dorchesterli polislin kulağına gitmiş olabilir. Bu üç çocuğu, köyün dışındaki yoldan alan kamyon sürücüsü de, onları Okeford’a kadar götürmüştü, bu alışılmamış öyküyü arkadaşlarına anlatmıştır belki. Gece nin o saatinde orada ne yapıyorlardı? Neden bu kadar sessizdiler, merak etmiştir adam. İçlerinden bir tanesinin bütün yol boyunca küçük bir paketi sıkı sıkı göğsüne bastırıldığını da fark etmiş olabilir.

Olayı araştıran polisler küçük kırmızı arabanın anahtarları ne oldu diye düşünürken başlarını kaşımışlar, aceleyle fırlatıldıkları çitte bittabi onları bulamamışlardı. Birtakım ipuçları tamamlanmamış bir bilmecenin parçaları gibi kalmış, hiçbir resmi memur, birkaç gün evden dışarı adım atmayan üç çocuğun sinirli sessizliğini bozmamıştı.

Western Gazette adlı yerel gazetenin cuma sayısında şu garip haberi okudular:

“22 Mart gecesi, saat sekizde Dorchester Polis Karakolu’na yapılan esrarengiz bir ihbardan sonra, polis Melcombe yakınındaki bir yeraltı oyuğunda kapalı kalmış bir adam buldu. Önce yapılan ihbarı ciddiye almayan polis, durumu ancak ertesi sabah araştırmıştır. Oyuğu örten büyük taş kapağı kaldırıncaya –bir oyuk, eski bir kuyu ya da su mahzeni olmalı– soğuktan ve geçirdiği şoktan yarı ölü bir adam bulmuştur. Dorchester Hastanesi’ne kaldırılan adamın fiziksel bakımdan iyileşme yolunda olduğu ama doğru dürüst konuşamadığı, adını bile söylemekten aciz olduğu bildirilmiştir.

Polis, bunun çukur kazmaya meraklı bir eksantrik olduğunu, delice cesaretinin bedelini ağır bir şekilde ödediğini düşünmekte ve bu vesileyle, halkı yeraltında serüven aramanın tehlikeleri konusunda uyarmaktadır.”

Hadley, “Onun için uzun, çok uzun bir gece olmalı” dedi.